

Kızıldere ve 6 Mayıs'ın 50. yılı anısına....

'71'den kalıcı olan devrim yapmak iradesiydi ve bu çok önemliydi. Kurulu düzeni yıkmak üzere devlete başkaldırmak, bu yeni bir

durum, yeni bir tutumdu. Devrimciliği de temelde buradan geliyordu. İdeolojik konumu tartışmalıydı, ama bu yönelimiydi asıl kalıcı olan. Devlete başkaldıran bu

genç insanlar, bunu bir devrim anlayışına dayandırıyorlardı. Ortaya konulan çizgi elbette tartışmalıydı, ama bu yeni dönemde hızla aşıldı.

S.14

Sosyalist
Siyasal Gazete

Sayı 2022 / 17
08 Mayıs 2022

Kızıl Bayrak

www.kizilbayrak69.net

1 Mayıs, sorunlar ve sorumluluklar...

Devrimci sınıf hareketi için ileri!

9

Mevcut sendikal düzen ve 2022 1 Mayıs'ı

Tarihsel ve sınıfsal 1 Mayıslar için mevcut sendikal düzenle hesaplaşmak gerekmektedir. Bu da işçilerin örgütlülüklerini güçlendirmekten geçiyor.

10

Sınır ötesi operasyonlar ve ötesi

AKP-MHP iktidarı, şovenizm ve ırkçılık zehrinin kullanarak Kürt ve Türk halklarının ortak mücadele birliğini engellemek için çırpınıyor.

18

Emperyalist savaş ve denge arayışları

Ukrayna'da "barışçıl" çözüme ulaşılsa bile, eskiye dönülemez. Rusya uzun vadede enerjisini pazarlamada yeni alıcılar bulmakta zorlanmayacak.

Anti-faşist zaferin 77. yıl dönümü... Hitler faşizmini sosyalist Sovyet halkları ezdiler!- Nilgün Eren

S.17

1 Mayıs, sorunlar ve sorumluluklar

2022 1 Mayıs'ı ülke çapında yaygın, İstanbul, İzmir ve Ankara gibi kentlerde ise kitlesel eylem ve mitinglere sahne oldu. Onlarca kentte işçiler, emekçiler, gençler, kadınlar ve başta Kürt halkı olmak üzere ezilen ve baskı altında tutulan tüm toplumsal kesimler, güncel ve acil talepleri ile alanlara indiler. 2022 1 Mayıs'ının gündemlerini belirleyen de bu toplumsal kesimlerin talep ve özelemleri oldu.

Dolayısıyla 2022 1 Mayıs'ı, toplumsal mücadelenin verili tablosuna ve onu oluşturan dinamiklerin güçlü ve zayıf yanlarına ayna tuttu.

1 MAYIS VE SINIF HAREKETİ

2022 yılının başında gelişen ve birçok kentte onlarca fabrika ve işletmeye yayılan işçi direnişleri, bu yılki 1 Mayıs'a işçi sınıfının rengini vereceği beklentisini güçlendirmişti. Elbette bu beklenti temelsiz bir iyimserliğe dayanmıyordu. Zira, hayat pahalılığı karşısında gün be gün eriyen ücretler ve ağır çalışma koşulları işçi sınıfı içerisinde mücadele etme ve direniş eğilimini güçlendiriyor, bu ise fabrika ve işyerlerinde patlak veren eylem ve direnişlerle kendisini ortaya koyuyordu. Bu tablo, sınıf içerisinde gelişen mücadele potansiyellerinin 1 Mayıs alanlarına akması ve rengini vermesi için koşulların olgunlaşmasının göstergesi sayılıyordu.

Fakat başta İstanbul olmak üzere, ülke çapında gerçekleşen 1 Mayıslar'a dönük işçi katılımı beklenenin aksine oldukça zayıf kaldı. Elbette bunun gerisinde sınıf hareketinin gelişimini belirleyen ve hala daha aşılamayan yapısal sorunları durmaktadır. Bu sorunların başında ise örgütsüzlük, dağınıklık ve sınıf kitlelerinin bilinç düzeyindeki gerilik yer almaktadır.

2022 1 Mayıs'ı bu sorunun sınıf hareketinin gelişimi önünde ne denli ciddi bir engel olduğunu bir kez daha gözler önüne sermektedir. Ağır çalışma ve yaşam koşullarına karşı öfkesi ve tepkisi alttan alta büyüyen ve bunu mevzi direnişlerle açığa vuran sınıf bölüklerinin örgütsüz-

lük ve dağınıklığı, öte yandan gelişen hareketin sendikal düzlemde bile birleştirici odaklardan yoksun bulunması, 2022 1 Mayıs'ına işçi katılımının düşük kalmasının en temel nedenlerinden birisidir. Zira somut veriler, işçi sınıfının geneli bir yana, 2022 yılına hareketli giren sınıf bölüklerinin dahi 1 Mayıs alanlarında temsil edilemediğini göstermektedir.

1 MAYIS VE SENDİKAL DÜZEN

1 Mayıs, mevcut sendikal düzende yaşanan çürümenin vardığı boyuta da bir kez daha ayna tuttu. Halihazırda sendikalarda örgütlü işçilerin önemli bir kesimini denetim altında tutan Türk-İş, 2022 1 Mayıs'ında ortalıkta gözükmedi. Pandemi öncesi göstermelik de olsa belli merkezlerde alanlara çıkan Türk-İş'in (bünyesindeki kimi sendikalar dışta tutulursa) bu yılki 1 Mayıslar'da esamesi okunmadı. Düzen sendikacılığının tescilli aktörlerinden Hak-İş için de bu durum fazlasıyla geçerlidir.

Sendikal düzende "ayrı bir yerde" durduğunu iddia eden DİSK'in tablosu da temelde çok farklı değildir. Ne "örgütlü" olduğu işkollarında ne de toplam 1 Mayıs döneminde anlamlı bir ön hazırlık süreci işletmeyen DİSK'in alanlardaki varlığı da bilinen sınırlarda kaldı. DİSK kortejlerindeki belirgin zayıflık, her fırsatta 1 Mayıs'ın "tek sahibi" gibi hareket eden DİSK bürokratlarının günü kurtarmanın ötesinde bir kaygılarının olmadığını gözler önüne serdi.

Durum KESK açısından da farklı değildir. 1 Mayıs alanlarından yansıyan tablo, kamu emekçilerini hedef alan çok yönlü saldırılar karşısında herhangi bir tutum almayan ve direnme iradesi koyan kamu emekçilerini sahipsiz bırakan KESK'in tabanındaki erimenin devam ettiğini göstermektedir.

Bütünlüğü içerisinde bu tablo, Türk-İş'inden Hak-İş'ine, DİSK'inden KESK'ine kadar, sınıfın ve emekçileri üzerine çöreklenmiş bulunan bürokratik sendikal düzenin hala da sınıf hareketinin önündeki en büyük engellerden biri olduğunu gözler önüne sermiştir.

1 MAYIS VE DİĞER TOPLUMSAL MÜCADELE DİNAMİKLERİ

Gerek katılımlarıyla gerekse öne çıkan talep ve özelemleriyle 2022 1 Mayıs'ına rengini veren asıl kesimler, reformist soldan ilerici-devrimci güçlere değin geniş bir yelpazede yer alan sol hareket, geride kalan yılları hareketli geçiren gençlik ve kadın dinamikleri, hayat pahalılığına, iktidarın baskı politikalarına ve krizin ağır faturasına karşı tepkili olan diğer emekçi tabakalar oldu. Bir bakıma Haziran Direnişi'nde öne çıkan toplumsal kesimler, 2022 1 Mayıs'ında da alanları dolduran asıl gövdeyi oluşturdu. Bu heterojen yapı, 1 Mayıs'ın gündemlerini de belirledi.

2022 1 Mayıs'ının ön günlerinde sonuçlanan Gezi Davası 1 Mayıs eylemlerinin öne çıkan gündemlerinden birisi oldu. Haziran Direnişi ve Gezi Davası bağlamında gerici-faşist iktidarı hedef alan söylem ve talepler, ekonomik krizin faturasına ve hayat pahalılığına karşı tepki 1 Mayıslar'ın ortak eksenini oluşturdu. Bu noktada en belirgin zayıflık alanı ise emperyalist savaş ve saldırganlığın 1 Mayıs'ta yeterince gündem haline getirilmemesidir. Kimi ilerici-sol güçler emperyalist savaş karşısında belli söylemlerle alanlarda yerini alsalar da, 1 Mayıs'ın geneli üzerinden bu gündem yeterince kendisine yer bulamadı. Bunun istisnası ise, Kürt illerinde genel bir "savaş karşıtlığı" üzerinden ve barış talebi ile Türk sermaye devletinin somutta Güney Kürdistan'ı hedef alan savaş ve saldırganlığına karşı ortaya konulan tepki oldu. Kürt illerindeki 1 Mayıslar'ın ortak eksenini bu çerçevede oluşturdu.

1 MAYIS'IN AYNASINDA YENİ DÖNEM

İşçi sınıfı her ne kadar 2022 1 Mayıs'ına damgasını vurmasa da, içinden geçmekte olduğumuz süreçte alttan alta büyük bir öfke ve mücadele dinamikleri biriktiriyor. Dahası, son dönemde yaşanan gelişmeler sınıfın sadece öfke biriktirmedeğini, aynı zamanda fiili direniş ve eylemlerle kendisine yol aradığını

gösteriyor. Dolayısıyla, 1 Mayıs tablosunu değerlendirirken ve yeni dönem için sonuçlar çıkarırken, bu olguyu gözden kaçırmamak gerekiyor.

Bu kapsamda sınıf hareketinin verili durumu ve 1 Mayıs tablosu üzerinden yeni dönem için çıkarılacak sonuç ve sorumluluklar şu başlıklar üzerinden özetlenebilir:

- Yeni dönemde sınıf hareketine dönük gündelik müdahalenin merkezine her adımda işçi sınıfının tabandan yukarıya doğru örgütlenmesini koymak gerekiyor. İşçi sınıfının mevcut geriliklerini aşması için sürekli ve sistemli bir yönelim, özellikle sınıfı politik mücadele alanına taşımayı hedefleyen etkili bir devrimci müdahale çabasına yoğunlaşmak, temel önemde bir sorumluluk olarak öne çıkıyor.

- 1 Mayıs deneyimi göstermiştir ki, işçi hareketi içerisinde dinamik olan kesimler akacak kanallardan ya da bağlanacak odaklardan yoksun kaldığı sürece, ileriye doğru sıçrama ve deneyim biriktirme olanaklarını gerisin geri kaybediyor. Yeni dönemde sınıf içerisinde gelişen mücadele potansiyellerinin birleşebileceği kanallar oluşturmak tam da bu nedenle büyük bir önem taşıyor.

- Sınıf hareketini geliştirme ve ileriye taşıma sorumluluğunu başarıyla yerine getirmek, bu alandaki en büyük engellerden biri olan mevcut sendikal düzene karşı sistemli, etkili, somut ve sonuç alıcı bir mücadele yürütmeyi zorunu kılıyor. Bu alanda elde edilecek her kazanım sınıf hareketinin önünü açmak açısından hayati bir önem taşıyor.

- Başta gençlik ve kadın hareketi olmak üzere, sol hareket ve Kürt hareketi hala da toplumun en dinamik kesimlerini oluşturmaktadır. 2022 1 Mayıs'ı bir kez daha bunun doğrulanması olmuştur. Toplumsal mücadelenin gelişebilmesi açısından, bu diri ve dinamik kesimlerin ortak eylem ve mücadele zeminlerini koruması ve güçlendirmesi de, yeni dönemin kitle hareketleri ve mücadelesi açısından önemini koruyor.

İstanbul'da kitlesele, coşkulu 1 Mayıs

İstanbul'da on binlerce kişi Maltepe Meydanı'nda gerçekleştirilen 1 Mayıs mitinginde bulundu. DİSK, TMMOB, TDB'nin yanı sıra İşçi Emekçi Birliği, BDSP ve birçok siyasi parti ve örgütlülük Kartal yönündeki yürüyüş kolunda yer aldı. KESK, TTB ve HDP ise İdealtepe yönündeki kortejle alana yürüdü. 1 Mayıs yürüyüşü öncesinde halaylar ve sloganlarla toplanmalar devam etti. İdealtepe kolundan 1 Mayıs yürüyüşüne katılan Tes İş üyesi İGDAŞ işçileri, üyesi oldukları sendikaların 1 Mayıs'ı kutlamamasını protesto etti. Yürüyüş boyunca Gezi Davası kararına tepki gösterilerek "Her yer Taksim her yer direniş!" sloganları atıldı.

KARTAL YÜRÜYÜŞ KOLUNDA İŞÇİ KÜRSÜSÜ

Kartal kolu toplanma noktasında İşçi-Emekçi Birliği pankartı önünde İşçi Kürsüsü kuruldu.

İşçi Kürsü'sünde Sinbo, Alba, SML Etiket, Yemek Sepeti Çalışanları, Mağaza Market Sen, Kadın Cinayetlerini Durduracağız Platformu, KHK'lular Platformları Birliği, CarefourSA işçileri, İnşaat SEN, Ekmek ve Onur adına konuşmalar yapıldı.

Ayrıca kürsüde iki öğrenci Boğaziçi Direnişi adına konuşma yaptı. Son olarak İşçi Emekçi Birliği adına ortak metin okundu.

"Emperyalist savaşa, baskıya, sömürüye karşı mücadeleye!" şiarlı BDSP pankartıyla kortejde yerini alan sınıf devrimcileri, yürüyüş boyunca "İşçi sınıfı savaştık sosyalizm kazanacak!", "Yaşasın işçilerin birliği halkların kardeşliği!", "Yaşasın devrim ve sosyalizm!", "Yaşasın 1 Mayıs yaşasın sosyalizm!" ve "Kahrolsun sermaye diktatörlüğü!" sloganlarını attılar.

BDSP kortejinde ana pankartın yanı sıra "Bir zincir yitirenler bir dünya kazanacak! Sen de o dünyadansın safını bil safa gel", Denizlerin idam edilmelerinin 50. yılı dolayısıyla fotoğraflarının olduğu "Düzene karşı devrim!" yazılı pankartlar taşındı.

İKİ KOLDAN ON BİNLER MİTİNG ALANINA YÜRÜDÜ

Her iki koldan sloganlarla başlayan yürüyüşün ardından miting programı

Bandista müzik grubunun sahne almasıyla başladı.

Miting alanına girişler devam ederken, sahne programı da sürdü. Bandista'nın ardından sahne alan Ruhi Su Dostlar Korosu türkülerini seslendirdi.

Müzik dinletisi ve konserlerin ardından saygı duruşuna geçildi. 1 Mayıs'ta ve sınıf mücadelelerinde yaşamlarını yitirenler için yapılan saygı duruşunun ardından Gezi tutsaklarının gönderdiği mesaj okundu.

ÇERKEZOĞLU: BAŞKA BİR DÜZEN İSTİYORUZ!

Miting programında ilk konuşmayı DİSK Genel Başkanı Arzu Çerkezoğlu yaptı. "Geleceğin aydınlık Türkiye'sini hep birlikte kuracağız" diyen Çerkezoğlu konuşmasında şunları ifade etti:

"Bu meydanda zamlara hayır diyenler var, bu meydanda yılın daha 2. ayında açlık sınırının altına gerileyen asgari ücretin artırılmasının mücadelesini verenler, bu meydan taşeron düzenine karşı mücadele veren sınıf kardeşlerimiz var.

Bu meydanda açlık sınırının altında yaşamak zorunda kalan ve insanca yaşam mücadelesi veren emekliler var.

EYT'lilerin kavgası var bu meydanda. Bu meydanda eşitlik mücadelesi veren, İstanbul Sözleşmesi'ne sahip çıkan kadınlar, geleceği işsizlikle karartılan gençler var."

Arzu Çerkezoğlu Gezi davasında tutuklanan Mücella Yapıcı'nın mahkemede söylediği son sözleri hatırlatarak Gezi tutsaklarını selamladı. Çerkezoğlu, "Ayakların baş olduğu başka bir düzen istiyoruz. Yaşasın 1 Mayıs!" diyerek sözlerini tamamladı.

BOZGEYİK: BİRLEŞECEK BU DÜZENİ DEĞİŞTİRECEĞİZ!

Çerkezoğlu'nun ardından KESK Genel Başkanı Mehmet Bozgeyik konuşmasını yapmak üzere sahneye davet edildi. "Aylardır ülkenin dört bir yanında kamu emekçisi, işsizi, asgari ücretlisi, küçük esnafı, çiftçisiyle sesimizi duyurmaya çalışıyoruz. Bu baskıcı, otoriter iktidarı uyarıyoruz" diyen Bozgeyik, genç işsizliğe, iş cinayetlerine ve çocuk işçiliğe değindi ve sağlık emekçilerin durumuna dikkat çekti. İşçi emekçilerden toplanan vergilerin silahlanmaya harcandığının altını çizen Bozgeyik "Savaş operasyonları ile iktidar ömrünü uzatmaya çalışıyor" dedi. Bozgeyik konuşmasının devamında şu talepleri sıraladı:

"Zamlar geri alınsın! Herkes güveneli iş! KHK'liler işlerine iade edilsin! Cinsiyetçi politikalara son verilsin! Savaş politikaları değil barış ve diyalog esas alınsın!"

Bozgeyik Gezi şehitlerinin isimlerini anarak şunları dedi:

"Bin selam olsun. Birleşirsek değişir,

birleşirsek güzelleşecek bu dünya.

Birleşirsek savaşız ve sınıfsız bir dünya kurulur. Birleşecek bu düzeni değiştireceğiz. Yaşasın 1 Mayıs, biji yek gulan"

KORAMAZ: BİZ KORKMUYORUZ!

Bozgeyik'in ardından TMMOB adına Emin Koramaz söz aldı. "Gücümüzü emeğimizden, alinterimizden alıyoruz ama en çok da bir arada durmaktan alıyoruz" diyen Koramaz iktidarın korkularını teşhir etti. Devletin tüm olanakları ile saldırıldığını belirten Koramaz "Zannediyorlar ki kendileri korkuyor biz de korkacağız. Ama biz korkmayacağız, mücadelemizden vazgeçmeyeceğiz. Emeğin ülkesini hep birlikte kuracağız" dedi.

FİNCANCI: BİRLİK VE DAYANIŞMA İLE KAZANACAĞIZ!

Koramaz'ın ardından konuşmasını yapmak üzere TTB adına Şebnem Korur Fincancı sahneye davet edildi.

Nazım Hikmet, Ritsos ve Yaşar Nezihe'nin dizeleri ile konuşmasına başlayan Fincancı şunları ifade etti:

"Korkmuyoruz, vazgeçmiyoruz, itaat etmiyoruz. Emeğin değerini bize her zaman hatırlatan Nazımla başlayalım.

Türkiye işçi sınıfına selam, selam yaratana! Tohumların tohumuna, serpilip gelişene fıskırıp gelişene selam. Biz hekimler, sağlık emekçileri...

Emeğimizle yaşamlarımızı korumak

İçin verdiğimiz mücadelenin tükenmeyen coşkusunu yüreğinde taşıyanlarız. İşçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma gününde yaşamı korumak için mücadele etmenin değerini, bu mücadelenin de tüm mücadeleler gibi ancak birlik ve dayanışma içinde kazanılabileceğini biliyoruz.”

Korur Fincancı farklı dillerde “Yaşasın 1 Mayıs!” diyerek sözlerini tamamladı.

İMRE: BAŞKA BİR DÜNYA MÜMKÜN!

Mitingde Türk Dış Hekimleri Derneği Sekreteri Kadir Tümay İmre de konuşma yaptı ve şunları söyledi:

“Birlikte değiştireceğiz ve dayanışmayla değiştireceğiz. Bölünmeden bir arada değiştireceğiz.

İnançları, düşünceleri, cinsel yönelimleri ne olursa olsun, kadınlarla, gençlerle birlikte değiştireceğiz. Savaşa hayır, barış hemen şimdi.

Herkese insan gibi bir yaşam, iklim mümkün diyoruz. Başka bir dünya mümkün diyoruz. Yaşasın 1 Mayıs.”

ORTAK METİN ÜÇ DİLDE OKUNDU

Yapılan konuşmaların ardından ortak metin okundu. Mitingi düzenleyen kurumlar adına hazırlanan metni Farplas direnişçilerinden Betül Oral, KHKlı Heval Bozdağ ve göçmen işçi Adem Merestavi okudu.

Türkçe, Kürtçe ve Arapça okunan metinde şu ifadeler yer verildi:

“Bugün 1 Mayıs, işçi Sınıfının Uluslararası Birlik Mücadele ve Dayanışma Günüdür. 1 Mayıs tüm dünyada, bu meydana ve ülkenin her yerinde coşkuyla, umut ve heyecanla kutlanıyor.

Umutumuzu, kararlılığımızı ve mücadelemizi Gezi davasında yeni bir AKP darbesiyle cezalar vererek bastırmak istedik. Hep birlikte daha gurur duyuyoruz, Gezi bu ülkenin yüz akıdır, direniş sembolüdür.

Geleceğimize sahip çıkma iradesidir. Bu karanlık gidecek, Gezi kalacak. Gezi’yi dün savunduk, bugün savunuyoruz, yarın da savunacağız. AKP ve yargısı emekçilerin ve halklarımızın özgürlük mücadelesine engel olamayacak. Gezi her yerde Gezi burada, Gezi bizleriz, Gezi milyonlardır. Gezi ruhunu hapsedemeyecekler. Ne Taksim yasağı ne Gezi davasında verilen cezalar gidişlerini engellemeye yetmeyecek. Gidecekler.”

Ortak metnin okunmasının ardından katılımcı tüm kurumlar kürsüden selamlandı. Ardından Zülfü Livaneli, Mor ve Ötesi ve Müjde Ar’ın gönderdiği video mesajlar yayınlandı. Miting Programı Kardeş Türküler konseri ile devam etti.

İstanbul 1 Mayıs’ı çekilen halaylarla sona erdi.

KIZIL BAYRAK / İSTANBUL

İzmir’de 1 Mayıs

İzmir 1 Mayıs’ı binlerce işçi ve emekçinin katılımı ile Gündoğdu Meydanı’nda gerçekleştirdi. Üç ayrı koldan gerçekleşen yürüyüş sabah 11.00’de başladı. İşçi katılımının düşük olduğu eylemde toplam katılım da beklenenden altıda gerçekleşti.

Eylemde ekonomik kriz ve iktidarın baskı politikalarına karşı tepkiler ön plana çıkarken, 6 Mayıs şehitleri ve Gezi direnişi hemen hemen bütün kortejlerin gündemi oldu.

Türk-İş ve İzmir Gazeteciler Cemiyeti Liman kolundan alana giriş yaparken, DİSK’e bağlı sendikalar Lozan’da toplanarak Cumhuriyet Meydanı kolu ile birleşip anlama giriş yaptılar.

KESK, TMMOB, TTB ve ilerici-devrimci parti ve kurumların büyük bir bölümü Cumhuriyet Meydanı’nda toplanıp kortejler oluşturarak Gündoğdu Meydanı’na yürüdü. Katılımındaki zayıflığa rağmen organizasyondan gelen karışıklıklar Cumhuriyet kolunun sıkışmasına yol açarak düzenli kortej oluşumunda sorunlara yol açtı.

DİSK’TEN ZAYIF KATILIM

Yaklaşık 1500 işçinin yer aldığı DİSK kortejinin en kalabalık sendikası her zaman olduğu gibi Genel-İş oldu.

Genel İş’e bağlı şubeler kendi pankartıyla yürüyüşte yer alırken, sayıca nispeten daha az olan Birleşik Metal korteji coşkusunu ve disipliniyle dikkat çekti.

EYT’liler platformu, Limter İş, Sosyal İş, Güvenlik Sen, Devrimci Turizm İş ve Emekli Sen bu kolda yürüyen diğer sendikalar oldular.

Cumhuriyet Meydanı’nda toplanarak yürüyüşe geçen kitlenin en önünde KESK yer aldı. İzmir Şubeler Platformu pankartını KHK’lılar takip etti. Eğitim Sen şube temsilcilik pankartlarıyla eylemde yer alırken. SES, Tüm Bel Sen, BES, Yapı Yol Sen, BTS, Tarım Orkam Sen, ESM, Kültür Sanat Sen, Haber Sen eyleme kendi pankartıyla katılan diğer kamu emekçileri sendikaları oldu. Bin beşyüzü aşkın kamu emekçisinin yürüdüğü KESK kortejinin ardında İzmir Dersim Dernekleri yer aldı. Cumhuriyet kolunda KESK’in ardından TMMOB yürüdü. TMMOB kolunda Gezi direnişi ve

Gezi davasında yaşanan tutuklamalar öne çıktı.

Mali Müşavirler Odası yürüyüş kolunda pankartlarıyla yerini aldı. TTB, Dış Hekimleri Odası ve Birlik ve Dayanışma Sendikası da bu kolda yer aldı. KESK ve meslek odaları kortejlerini sırasıyla İMECE Derneği, Sosyal Haklar Derneği, Mülkiyeliler Birliği, İzmir Kent Konseyi, Umut Sen, Çatlak Tiyatro, İşçi Sözü, SEP, Kaldıraç, Demokrasi Dostluk ve Dayanışma Derneği, Onbeşler Derneği, TKP 1920, Mülteci Dayanışma Platformu, TİP, EMEP, Anarşistler, Halkevleri, Söz ve Eylem, HDP, İHD, DAD, Yeşil Sol Parti, ÇHD, SYKP, Tüm Emekliler Sendikası, Alınteri, ESP, Mücadele Birliği, SMF, YDG, Özgür Öğrenci İnisyatifi, Yeni Kuşak Köy Enstüütleri Derneği, 78’liler Derneği, DKDER, Köz, Yazarlar Sendikası, Sol Parti, İDP, ABF, DİP, Kadın Cinayetlerini Durduracağız Platformu, TÖP, Devrimci Hareket, Deri Kundura İşçileri Derneği, TKP, Devrim Hareketi, TKH kortejleri izledi. Türk-İş’in bulunduğu Liman kolunda ise Belediye-İş, DERİTEKS, TÜMTİS, Türk Metal, Harb-İş, Petrol-İş, Tek-Gıda İş, Yol-İş, Demiryol-İş, Tes-İş, Denizciler Sendikası, Sağlık-İş, TezKoop-İş, TGS peş peşe sıralanarak alana yürüdü.

SINIFIN TALEPLERİ ALANDA

Cumhuriyet kolunda yer alan sınıf devrimcileri sıralamadan kaynaklı uzun süre kortejlerin geçişini beklemek zorunda kaldı. BDSP kortejinin önünde

Denizler’in idamının 50. yılına atfen “50 yılın çağrısı sürüyor! Yaşasın devrim ve sosyalizm!” şiarlı, 6 Mayıs şehitlerinin silüetlerinin yer aldığı pankart yer aldı.

“Emperyalist savaşa, baskıya ve sömürüye karşı mücadeleye!” şiarlı BDSP imzalı pankartın arkasında Ege İşçi Birliği, “Geliyoruz zincirleri kıra kıra!” şiarı pankartı ile yer alırken, Devrimci Tekstil İşçileri Sendikası “Bu düzen dikiş tutmaz! Sömürsüz bir dünyayı biz doku-yacağız!” pankartıyla 1 Mayıs’taki yerini aldı.

11 günlük direnişin ardından örgütlenme çalışmalarına devam eden Aliğa Gemi Söküm İşçileri, “Gemi söküm cehennem işçiler köle kalmayacak!” diyerek 1 Mayıs’taki yerlerini aldılar. Tamamı işçilerden oluşan kortejlerde sınıfın karşı karşıya kaldığı saldırılar ve işçi sınıfının birleşik mücadelesi ön plana çıktı.

DİSK Ege Bölge Temsilcisi Memiş Sarı’nın konuşmasıyla başlayan kürsü etkinliğinin en coşkulu anı TMMOB İKK Sözcüsü Aykut Akdemir’in Gezi davasında tutuklananların gönderdiği dayanışma mesajını okuduğu zamanda gerçekleşti. Tertip Komitesi adına ortak metin okunmasının ardından İzmir Büyükşehir Belediye Başkanı Tunç Soyer bir konuşma yaptı. Miting Edip Akbayram’ın verdiği konserle sona erdi.

KIZIL BAYRAK / İZMİR

Ankara'da 1 Mayıs

Yasaklar direnişle aşıldı

Ankara'da 1 Mayıs mitingi Tandoğan Meydanı'nda yapıldı. On bine yakın işçi ve emekçinin katıldığı miting için sendikalar Ulaştırma Kavşağı'nı toplanma adresi olarak gösterirken, ilerici ve devrimci kurumlar AKM güzergahından toplanma noktasına geldiler.

POLİS BARİKATI DİRENİŞLE AŞILDI

Sabah saatlerinde AKM geçişi polis barikadı ile kapatılıp toplanma noktasına doğru geçişlere izin verilmezken, AKM'de toplanmaya başlayan kitlenin kararlı duruşu ile toplanma noktasına geçişler açıldı. Bu geçişler sırasında kitleye kaldırımdan yürüme dayatmasında bulunan polis DİSK Enerji Sen üyesi bir işçiyi kafasına telsizle vurarak yaraladı.

İlerici ve devrimci kurumlar bu güzergah üzerinden toplanma noktasına ulaşarak kortejlerini oluşturdular.

PANDEMİ YASAKLARININ ARDINDAN 1 MAYIS COŞKUSU

Pandemi bahanesi ile yasaklı geçen iki yılın ardından gerçekleşen 1 Mayıs mitinginde coşku ve mücadele isteği vardı. Talepleri ile Tandoğan Meydanı'nı dolduran işçi ve emekçiler AKP iktidarının Haziran direnişine karşı kustuğu kine de cevap verdi. Gezi davası tutsakları olan Mücella Yapıcı, Çiğdem Mater, Hakan Altınay, Mine Özerden, Can Atalay, Tayfun Kahraman ve Yiğit Ali Ekmekçi de Ankara'daki 1 Mayıs'a Silivri ve Bakırköy hapisanelerinden mesaj gönderdi. Mesajda, "İşçi sınıfımızın birlik dayanışma günü kutlu olsun. 1 Mayıs'ı asıl 1 Mayıs alanında birlikte kutlayacağız. Zulme karşı direneceğiz. Birlikte mücadele ederek birlikte kazanacağız. Eşitlik, adalet, demokrasi mücadelemiz kazanacak" denildi.

SENDİKALARDAN ZAYIF KATILIM

Öfke ve coşkunun hakim olduğu Ankara 1 Mayıs'ında sendika kortejlerinin zayıflığı ve cansızlığı ise dikkat çekti. Toplam katılımın 10 bine yaklaştığı mitingde DİSK yaklaşık 250 kişilik bir kortejle alanda yer alırken KESK'in toplam katılımı ise 500 kişi civarında kaldı.

HER GÜN 1 MAYIS, HER GÜN KAVGA

"Her gün 1 Mayıs, her gün kavga!"

diyen ilerici-devrimci kurumlar ise ortak pankartın arkasında oluşturdukları kortejler ile alana girdiler.

BDSP "Sınıfa karşı sınıf, düzene karşı devrim, kapitalizme karşı sosyalizm!" pankartı ile alanda yerini alırken Ankara İşçi Meclisi de "Kriz, sömürü, açlık ve savaş düzenine artık yeter! Kır zincirlerini!" pankartı ile mitingde katıldı. Ankara İşçi Meclisi kortejinde sözde kadro aldatmasına karşı eşit işe eşit ücret ve herkeşe kadro talepleriyle ve kendi önlük ve dövizleri ile yer alan sağlık işçileri dikkat çektiler.

"BÜROKRATLAR SUSSUN, İŞÇİLER KONUŞSUN"

Tüm kortejlerin alana ulaşmasının ardından miting programı saygı duruşu ve 1 Mayıs Marşı ile başladı.

Saygı duruşu ve 1 Mayıs Marşı'nın ardından kürsüden KESK adına Hüseyin Köklü ve DİSK adına Tayfun Görgün tertip komitesi adına konuşmalar gerçekleştirdiler.

Köklü ve Görgün'ün konuşmaları sırasında ilerici ve devrimci kurumlar sloganlarla protesto ettiler. Kürsüden direnişçi işçilerin konuşmasını istediklerini, ancak tertip komitesinin direnişçilerin konuşmasını "uygun bulmadığını" teşhir eden ilerici ve devrimci kurumlar, kurdukları özgür kürsüde ihraç direnişçi kamu emekçisi Mahmut Konuk'a söz verdiler. Konuk burada yaptığı konuşmada şunları

söyledi:

"Ne yazık ki sendika bürokrasisi kendisi tartıştırmak zorunda kaldı. Ve biz onu tartışıyoruz. Ama sadece bu kadar değil. Bizim hedefimizde ekmeğimizi çalanlar var. Bizim hedefimizde alinterimizi gasp edenler var. Bizim hedefimizde geleceğimizi çalanlar var."

"Bu ülkede ne kazanıldıysa direnişle kazanıldı. Kavel direnişiyile, 15-16 Haziran direnişiyile kazanıldı. 15-16 Haziran direnişisi olmasaydı DİSK diye bir şey olmazdı.

Birileri de burada DİSK adına boy gösteremezdi. 15-16 Haziran bürokratlar boy göstereceğini diye yapılmadı, işçi sınıfının hakları için yapıldı!" diyen Konuk konuşmasını "Yasasın Devrim ve Sosyalizm!" diyerek tamamladı.

MİTINGİN ARDINDAN BİBER GAZI

1 Mayıs mitingi Enerji Sen üyesi işçilerin yaptığı konuşmanın ardından Kibele konseri ile ve çekilen halaylarla sona ererken, miting alanından Kızılay yönüne dağılan kitleye polis "sloganlarla yürümeme" dayatmasında bulundu. Polisin dayatmasına tepki gösteren işçi ve emekçilere polis biber gazı ile saldırdı.

MİTING ÖNCESİNDE YEREL KUTLAMALAR

Tandoğan mitingi öncesinde ise Ankara'nın dört bir yanında işçi ve emekçiler yerel kutlamalar gerçekleştirdiler.

Batıkent, Sincan ve Tuzluca'da işçiler, emekçiler yaptıkları yerel eylemlerin ardından Tandoğan'a geldiler.

MAMAK VE SİNCAN'DA 1 MAYIS

Mamak'ta miting öncesinde 1 Mayıs eylemi yapıldı. BDSP'nin "Sınıfa karşı sınıf, düzene karşı devrim, kapitalizme karşı sosyalizm!" pankartı ile katıldığı eylemde kurumlar adına ortak metin okundu.

Tandoğan mitingine çağrı yapılan metnin ardından Mamak Dernekler Platformu adına bir metin okundu. Çekilen halayların ardından toplu olarak mitingde geçildi.

Sincan'da Eğitim Sen 4 Nolu Şube'nin örgütlediği 1 Mayıs eylemi için Eğitim Sen önünde buluşulup istasyon çıkışına yürüyüş yapıldı.

Sincan İşçi Birliği de "Gücümüz birliğimizde!" pankartı ile alanda yerini aldı. "Yaşasın 1 Mayıs, biji yek gulan!", "Sermayeye değil emekçiye bütçe!" sloganlarının atıldığı eylemde Eğitim Sen'in okuduğu metinde sermayenin krizinin yükü emekçilerin sırtına yıkılmaya çalışıldığı belirtilerek şunlar ifade edildi:

"Pandemi, ekonomik kriz, savaş... Tüm bunlar emekçilerin üzerine yıkılan yüklerdir. 1 Mayıs bu saldırılara karşı mücadele edeceğimiz gündür"

Ardından Tandoğan'a çağrı yapılarak mitingde katılmak üzere yola çıkıldı.

Gebze'de coşkulu 1 Mayıs!

Gebze 1 Mayıs mitingi için saat: 14.30'da Trafo Meydanı'nda toplanan kitle kortejler oluşturarak sloganlarla Kent Meydanı'na doğru yürüyüşe geçti.

En önde Gebze Sendikalar Birliği pankartı yer aldı. Arkasında ise yürüyüş kolunun en kalabalık ve canlı kortejini oluşturan Petrol-İş Sendikası'na üye işçiler yerlerini aldı. Tek Gıda-İş Sendikası'nın ardından Hak-İş Konfederasyonu pankartı ve Çelik-İş Sendikası'na üye işçiler sıralandı.

DİSK pankartının en önünde Farplas işçileri yerlerini aldı. Ardından ise DİSK'e bağlı Birleşik Metal-İş 2 No'lu Şube üyesi işçiler sıralandı. Bölgedeki örgütlü gücüne bakıldığında Birleşik Metal-İş'in mitinge çok sınırlı bir katılım gerçekleştirdiği gözlemlendi. Nakliyat-İş Sendikası da mitinge temsili katılım sağlayanlar arasındaydı. DİSK'e bağlı Lastik-İş Sendikası ise alanda gözükmedi.

Mitingde yer alan KESK'e bağlı Eğitim Sen canlı kortejler arasındaydı. Eğitim-İş, Birleşik Kamu İş Konfederasyonu, Umut Sen, TMMOB Makina Mühendisleri Odası Gebze Temsilciliği, CHP Gebze, Darıca, Çayırova ilçe örgütleri de mitingde yer aldılar. Mitinge katılım gösteren EYT ise 15 Mayıs'ta Maltepe'de gerçekleştirecekleri mitingin çağrısını yaptılar. Sloganlarıyla taleplerini haykırdılar. HDP, Emekli-Sen, Sol Parti, TKP, EMEP mitingde yer alan bileşenlerdendi.

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu ise mitinge "Emperyalist savaşa, baskıya, sömürüye karşı mücadeleye!" şiarlı pankart ve flamalarıyla katıldı. Mitingde "Yaşasın 1 Mayıs! Bijî Yek Gûlan!", "Yaşasın işçilerin birliği, halkların kardeşliği!", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!", "Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!", "İnsanca yaşam sosyalizmde!" sloganları atıldı dışında Tuzla'daki patlamada yaşanan işçi ölümleri "İşçi katillerinden hesap soracağız!", "Kaza değil bu bir cinayet!" sloganlarıyla lanetlendi. Gebze İşçilerin Birliği Derneği de "Taşeron köleliğine, sefalet ücretine, mezarda emekliliğe HAYIR!" şiarlı pankartıyla yer aldı.

Yürüyüş kolunun tamamının saat: 16.30'da miting alanına girmesiyle kürsü programına geçildi. Katılımcılar tek tek anons edildikten sonra saygı duruşu ve İstiklal Marşı okundu.

Gebze Sendikalar Birliği adına ortak basın açıklaması Birleşik Metal-İş Gebze 2 No'lu Şube Başkanı Necmettin Aydın tarafından okundu. Yapılan açıklamada, işçi sınıfının yaşam koşullarının giderek ağırlaştığı bugünlerde 1 Mayıs birlik, mücadele ve dayanışma gününün kutlandığı, zor günlerden geçildiği, hayat pahalılığının dayanılmaz boyutlara ulaştığı, işçi ve emekçilerin her geçen gün yoksullaştığı vurgulanarak iktidarın işçileri değil sermaye sınıfını koruyan politikaları uyguladığı ifade edildi. Göçmen işçiliğin,

sigortasız, güvencesiz işçi çalıştırmanın yaygınlaştığı, kadınlara yönelik şiddetin tırmandığı aynı zamanda kadınların işsizliğin ve esnek çalışma biçimleri, güvencesizliğin hedefi haline getirildiği hatırlanan açıklamada şunlar söylendi:

"Bu ateşten günlerde kadınların güçlendirilmesi gerekirken, İstanbul Sözleşmesi gibi kazanımların iktidarın hedefi hali oluyor"

Basın açıklaması asgari ücret artırılсын, en düşük emekli maaşı asgari ücret seviyesine getirilsin, İstanbul Sözleşmesi uygulansın, emeklilikte yasa takılan tüm çalışanların hakkı teslim edilsin yasa bir an önce çıkartılsın, zamlar geri çekilsin, örgütlenmenin önündeki engeller kaldırılınsın gibi taleplerle basın metni bitirildi. Okunan ortak basın açıklamasının ardından miting programı sanatçı Binali Koçak'la devam etti. "Yaşasın 1 Mayıs!", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!" "Bu daha başlangıç, mücadeleye devam!", "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz!", "Gün gelecek devran dönecek AKP halka hesap verecek!", "Baskılara boyun eğmeyeceğiz!" ortak sloganlarının atıldığı miting alanında Gebze Sendikalar Birliği imzalı "Tüm işçi ve emekçilerin bayramı kutlu olsun! Birlik mücadele dayanışma!", "Kiralık ve taşeron işçiliğe son! Taşeron köleliktir!", "Kıdem tazminatı ve kazanılmış haklarımızı dokundurtmayacağız!" "Grev haktr,

grev yasakları kaldırılınsın!", "İş cinayetleri ve işçi katliamlarına son!", "Sendikal örgütlenmelerin önündeki engeller kaldırılınsın! "Gelir vergisi adaletsizliğine son!" şiarlı pankartlar yer aldı. Miting sanatçı Binali Koçak'ın söylediği coşkulu türkü ve marşların ardından çekilen halaylarla sonlandırıldı.

KOCAELİ'DE 1 MAYIS!

Kocaeli'de saat:12.00'da Doğukışla'da buluşan kitle, Anıtpark miting alanına doğru kortejler oluşturdu. Sendikaların, siyasi örgütlerin ve partilerin, gençlik ve kadın örgütlerinin kortejleri sloganlarla yürüdü. Alanda tertip komitesi adına ortak açıklama okundu. Ortak metin bölüm bölüm DİSK, KESK, TMMOB ve TTB temsilcileri tarafından okundu. Açıklamada, adaletsizliğin büyüdüğü, vergi yükünün ve geçim sıkıntısının arttığı vurgulanarak, işçi ve emekçilerin yaşam zorlukları ifade edildi. Adaletsizliğin büyüdüğü, işsizliğin derinleştiği, sağlık haklarından yararlanılmadığı, seçme ve seçilme hakkının yok sayıldığı vurgulanan konuşmalarda örgütlü mücadeleyi büyütme çağrısı yapıldı. CHP Milletvekili Tahsin Tarhan ve HDP Milletvekili Ömer Faruk Gergerlioğlu konuşmalar yaptı. Miting halaylarla sona erdi.

KIZIL BAYRAK / GEBZE, KOCAELİ

Kayseri’de coşkulu 1 Mayıs!

Kayseri’nin birçok noktasında 1 Mayıs rüzgârı esti.

DİSK ve bileşenleri eski Adliye Binası önünde bir araya geldiler. KESK ve bileşenleri, Sol Parti ve Eğitim Sen Kayseri binası önünde buluştular. Birçok noktadan hareket ederek 1 Mayıs mitinginin yapılacağı Mimar Sinan Parkı’na yürünmesi, Kayseri’nin her noktasında 1 Mayıs’ın hissedilmesine yol açtı.

Salih Avgun Paşa Caddesi’nde bir araya gelen işçi ve emekçiler Mimar Sinan Parkı’na kadar coşkulu sloganlarla yürüdüler. KESK ve DİSK öncülüğündeki yapılan 1 Mayıs kutlamasına BDSP, Eğitim Sen, SES, BES, CHP, EMEP, Sol Parti, TİP, TKP, Tük Emekli-Sen üyeleri de destek verdi.

Bu yıl DİSK’in kortejinin niceliğinde belirgin bir artış vardı. OSB’den işçiler Kayseri İşçi Birliği dövizleriyle kortejde yer aldılar. Ayrıca DİSK Birleşik Tarım Orman İşçileri Sendikasına üye olan Saray Çiftliği ve Kayseri Yem işçileri de 1 Mayıs’taydılar.

Ayrıca bu 1 Mayıs’ta gençlerin ve kadınların katılımındaki yoğunluk göze çarptı.

1 Mayıs mitinginde ilk konuşmayı Eğitim Sen Kayseri Şube Başkanı ve KESK Dönem Sözcüsü Sedat Ünsal yaptı. Konuşmasına “bugün 1 Mayıs, işçi sınıfının uluslararası birlik, mücadele ve dayanışma günüdür” diyerek başlayan Ünsal şunları ifade etti:

“1 Mayıs tüm dünyada, bu meydanda ve ülkenin her yerinde coşkuyla, umut ve heyecanla kutlanıyor. Umudumuzu, kararlılığımızı ve mücadele azmimizi Gezi davasında yeni bir AKP darbesiyle cezalar

vererek bastırmak istediler. Hep birlikte daha güre haklıyoruz, Gezi bu ülkenin yüz akıdır, direnişsembolüdür. Geleceğimize sahip çıkma iradesidir. Bu karanlık gidecek, Gezi kalacak. Gezi’yi dün savunduk, bugün savunuyoruz, yarın da savunacağız. AKP ve yargısı emekçilerin ve halkımızın özgürlük mücadelesine engel olamayacak. Gezi her yerde, Gezi burada, Gezi bizleriz, Gezi milyonlardır. Gezi ruhunu hapsedemeyecekler! Ne Taksim yasağı ne Gezi davasında verilen cezalar gidişlerini engellemeye yetmeyecek, gidecekler”.

Emekçilerin taleplerini sıralayan Ünsal; “Bizler toplumsal kaynakların öncelikle işsizlik ve yoksullukla mücadeleye ayrılmasını istiyoruz! Herkese güvenceli iş, insan onuruna yakışır bir ücret istiyoruz! Dilinden, dininden, kimliğinden dolayı kimsenin ötelenmediği, dışlanmadığı bir ülke istiyoruz! Grev ve toplu sözleşme

hakkımızın anayasal güvenceye kavuşturulmasını istiyoruz! Eğitim ve sağlık başta olmak üzere temel kamusal hizmetlerin her düzeyde parasız, erişilebilir ve nitelikli olmasını istiyoruz!” dedi.

DİSK adına Dev Yapı-İş Kayseri Bölge temsilcisi Haydar Baran konuştu. İşçi ve emekçileri selamlayan Baran “bugün birliğin, mücadelenin, dayanışmanın, emeğin bayram günü! Bugün 1 Mayıs’a damgasını vuran işçi sınıfının bayram günü!” dedi.

Dünyada ve Türkiye’de işçi ve emekçilerin mutlu olmadığını belirten Baran şunları söyledi:

“Yanı başımızda Ukrayna’da kirli ve haksız bir savaş sürüyor. İşçi ve emekçiler ne emperyalist Rusya’nın ne de Nazi ettiği Ukrayna sermaye devletinin yanında, destekçisi olamazlar. Türkiye işçi sınıfının kalbi Rus ve Ukrayna işçi ve emekçileri için çarpıyor. Haksız emperyalist savaşla-

rın panzehiri işçilerin birliği ve halkların kardeşliği mücadelesidir.

“Ülkemizde yaşamak her gün zorlaşıyor; hayat pahalı ama emeğimiz ucuz, canımız ucuz. Enflasyon her gün rekor kırıyor, zamlar durmak bilmiyor. Asgari ücrete, memur maaşlarına ve emekli aylıklarına yılın başında yapılan artışlar eridi gitti. İşsizliğe çare bulunmuyor, her evde en az bir işsiz var. İşsizlik Sigortası Fonu’nda biriken milyarlar işsizlere değil patronların kasasına akıtılıyor”.

“AKP iktidarı ağır ekonomik koşullarda geçim mücadelesi veren işçi sınıfını ve emekçileri korumak yerine, zenginleri, bankaları, kısacası sermayeyi koruyor. İşsize iş, yoksula aş vermek yerine sermayeye teşvik dağıtıyor. Yandaş şirketlerin vergileri sıfırlanıyor. Dövize endeksli ihaleler ile ayrıcalıklı şirketler ihya ediliyor. ‘Kur Korumalı Mevduat Hesabı’ adı altında bankalara ve zenginlere kaynak aktarılıyor. Bu adaletsiz düzende fakir daha fakir, zengin daha zengin oluyor. Evet, günlerin getirdiği zam, zulüm, baskı, sömürü ve adaletsizlik! Ancak bu böyle gitmez. Hem Kayseri de hem tüm ülke de insanca yaşamak, geçinebilmek istiyoruz. Onun için bu meydandan bir defa daha haklıyoruz. İnsanca yaşamak istiyoruz!”

Baran konuşmasını şu sözlerle bitirdi: “Bu düzen böyle gitmez: Birlikte değişti-receğiz. 1 Mayıs Birlik, Mücadele ve Dayanışma Günü hepimize kutlu olsun!”

Miting sonunda müzik grubu sahne aldı. İşçi ve emekçiler söylenen türkülerle eşlik ettiler, halay çektiler.

KIZIL BAYRAK / KAYSERİ

Mersin’de coşkulu 1 Mayıs!

Mersin’de pandemi yasakları bahanesiyle 2 yıldır yapılamayan 1 Mayıs’a işçi ve emekçiler coşkularıyla katıldılar. Saat 10.00’den itibaren eski Tefik Sırrı Gür Stadı önünde toplanmaya başlayan işçi ve emekçiler buradan Cumhuriyet Meydanı’na doğru yürüyüşe geçti. Çevredeki binalarda oturanların alkışlarla destek verdiği yürüyüşte emekçiler “Hükümet istifa!” gibi AKP karşıtı sloganları daha bir öfkeyle arttırdılar.

Miting alanına ilk olarak Türk-İş’e bağlı sendikalar (Petrol İş, Yol İş, Tümtis, Kristal İş ve Belediye İş), DİSK’e bağlı sendikalar (Genel İş, Birleşik Metal İş)

ve DEV TEKSTİL kortejleri giriş yaptı. Ardından başta Eğitim Sen olmak üzere KESK’e bağlı sendikalar, Tüm Emekli Sen, Tabip Odası, Halkevleri, demokratik kitle örgütleri, kadın örgütleri, çevre dernekleri miting alanına girdi. Son olarak CHP’nin yanı sıra HDP, Sol Parti, SYKP, TİP, Emep, TÖP ve TKP miting alanına girdi ve program başladı. Eyleme toplam katılım beklenenin altında olsa da kortejler coşkulu oldu. Yine miting ala-

nına giren tüm kurumlar ön konuşmalarla alana çağrıldı.

DEV TEKSTİL korteji alana girerken kürsüden yapılan karşılama konuşmasında şunlar söylendi:

“Tekstil işçilerinin haklı davasını veren Devrimci Tekstil İşçileri Sendikası geliyor. İnsanca çalışma ve yaşama koşulları için köle kamplarına dönen tekstil fabrikalarında örgütlenme çalışmalarını sürdüren DEV TEKSTİL geliyor. Sermaye-

ye kefen çocuklarımıza aydınlık günler dokuyan devrimci tekstil işçileri geliyor. Bu düzen dikiş tutmaz, sömürsüz bir dünyayı biz dokuyacağız diyen DEV TEKSTİL geliyor”.

Tüm kortejler miting alana girdikten sonra saygı duruşu yapıldı. Sonrasında “1 Mayıs Tertip Komitesi” adına DİSK, KESK, Türk-İş ve Mersin Kadın Platformu adına konuşmalar yapıldı.

Miting programı İlkay Akkaya konseri ile bitirildi.

KIZIL BAYRAK / MERSİN

Bursa'da binler 1 Mayıs mitinginde buluştu

Bursa'da DİSK, KESK, TTB, TMMOB, BTO ve TÜMTİS'in çağrısıyla ve "Birlikte değiştireceğiz!" şiarıyla gerçekleşen 1 Mayıs mitingine binlerce kişi katıldı.

Kitlenin eski Atatürk Stadyumu'nda toplanmasının saat 13.00'te yürüyüş başladı. Yürüyüşe ve mitinge DİSK, KESK, BTO, TMMOB, TÜMTİS, Tek Gıda İş, Petrol İş, Bursa Barosu, Nilüfer Kent Konseyi, Tüm Emekli Sen, Halkevleri, CHP, Yeşiller ve Sol, İşçi Hakları Derneği, SYKP, Sol Parti, BADİS, TKP, TİP, HDP, EMEP ve SMF katıldı.

Metal İşçileri Birliği ve Tekstil İşçileri Birliği ise "Krizin faturasını ödememek için Birlik-Mücadele-Dayanışma / Yaşasın 1 Mayıs!" pankartıyla alanda yerini aldı.

Acarsoy Tekstil işçileri "Sendikaya üye olduk, işten atıldık. Direniyoruz, Kazanacağız!" pankartıyla mitingde katılım sağladı.

Kortejlerin Kent Meydanı'na ulaşmasının ardından program başladı.

"GEZİ BU ÜLKENİN YÜZ AKIDIR!"

Programda ilk olarak sendikalaştıkları için işten atılan Acaroy Tekstil işçileri selamlandı. Kürsüdeki sunumun ardından direnen işçiler kitleyi selamladılar. Ardından "Acarsoy işçisi yalnız değildir!" sloganı ile Acarsoy işçileri selamlandı.

Programın devamında 77 1 Mayıs'ında yaşamını yitirenler anısına saygı duruşu yapıldı.

Kürsüde Terip Komitesi adına hazırlanan metni Birleşik Metal İş Sendikası Acel Elektrik işyeri temsilcisi Hasret Gül

Irmak okudu. Basın açıklamasında işçi sınıfının uluslararası mücadele gününün dünyada, Türkiye'de ve bu meydana coşkuyla kutlandığı söylenirken, Gezi davasına vurgu yapıldı. Gezi'nin bu ülkenin yüz akı oldu ifade edilirken, "Karanlık gidecek, Gezi kalacak!" denildi.

Açıklamanın devamında çalışma yaşamında işçilere ve kamu emekçilerine dönük saldırılar özetlendi. Kapitalist barbarlığın faturasını binlerce insanın canlarıyla, kanlarıyla ödediği belirtildi. Toplumun geneline dönük saldırıların özetlendiği konuşmada kadınlara dönük baskı ve saldırılara vurgu yapıldı. İstanbul Sözleşmesi'nden çekililmesi teşhir edildi.

Açıklama şu sözlerle son buldu:

"Tüm ezilenler, sömürülenler olarak bu düzeni değiştirme, 84 milyonun insanca yaşayacağı bir düzeni inşa etmek

için birleşerek değiştireceğiz. Güzel günler göreceğiz. Yaşasın 1 Mayıs. Biji yek gulan!"

Açıklamanın ardından Grup Kucaklaşma'nın söylediği türkü, marş ve hallerle 1 Mayıs sona erdi.

Bursa'da Türk İş, alanlara çıkmaya- olarak salon toplantısı ile 1 Mayıs'ı "kutlandı". Başta Türk Metal olmak üzere Bursa'da on binlerce üyesinin olduğu Türk İş, Türk Metal sosyal tesislerinde az sayıda temsilcinin katılımı ile biraraya geldi.

Hak İş ise, sabah saatlerinde Fomara meydanında, sembolik katımlı bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Acarsoy işçileri, basın açıklamasına katılarak, seslerini duyurdular.

KIZIL BAYRAK / BURSA

Edremit'te coşkulu 1 Mayıs!

Balıkesir'in Edremit ilçesinde 1 Mayıs coşkuyla kutlandı. Mitinge, DİSK ve KESK'e bağlı sendikalar, Eğitim-İş, siyasi partiler, Alevi dernekleri, çevre dernekleri ve platformları ile KHKlılar Platformu talepleriyle katıldı.

Vergi Dairesi önünden sloganlar eşliğinde başlayan yürüyüşün Şehit Hamdi-bey Meydanı'nda son bulmasıyla miting programı başladı. DİSK'e bağlı Genel-İş Sendikası temsilcisinin, yoksulluğa, taşeronlaştırmaya, hükümetin ekonomik politikalarına, hak gasplarına ve talepleri sıralamasının ardından kürsüye çıkan

belediye işçisinin kitleyi selamlaması coşkulu sloganlarla karşılandı.

Kürsüden yapılan konuşmalarda, Gezi Davası'ndan tutuklama kararının tesadüf olmadığı, Haziran Direnişi ruhunun kuşanılarak her alanda mücadele verilmesi gerektiği vurgulandı. Gezi Direnişi şahsında tutuklananlar selamlanarak, baskıya, zulme boyun eğilme-yeyeceği "Her yer Taksim, her yer direniş!" sloganları haykırıldı. Ayrıca son dönemlerde artan kadın cinayetlerine de vurgu yapıldı. İstanbul Sözleşmesi'nin feshine ilişkin geçtiğimiz günlerde yüzlerce ka-

dınının barikatları aşarak mahkeme salonuna girmesinin öneminden ve İstanbul Sözleşmesi'nden vazgeçilmeyeceğinden bahsedildi.

Yaklaşık 3500 kişinin katıldığı 1 Mayıs eyleminde son olarak Suavi sahne aldı. Devrimci marşları ve türkülerıyla kitleyi coşturan Suavi, birlik, mücadele ve dayanışma içeren mesajlar verdi.

Konserin ardından miting programı sona erdi.

KIZIL BAYRAK / EDREMIT

Çorlu'da 1 Mayıs!

Çorlu'da 1 Mayıs belediye işçilerinin yoğun katılımıyla kutlandı. 2 yıldır pandemi nedeniyle kutlanamayan 1 Mayıs, bu yıl Çorlu'da Belediye-İş, Tek Gıda-İş, Harb-İş ve Trakya EYT'nin örgütlediği mitingle kutlandı.

Saat 10.00'da toplanma alanında bulunan işçi ve emekçiler kortejler oluşturarak, sloganlarla yürüyüş gerçekleştirdi. En önde kitlesel katılımı ile Belediye-İş yer alırken, ardından Tek Gıda-İş ve Harb-İş sendikaları yürüdü. Ardından ise Trakya EYT, Tekstil ve Metal İşçileri Birliği, HDP, EMEP kortejler oluşturarak yürüdü. Yoğun polis ablukası altında gerçekleşen yürüyüş miting alanında toplanmalar ile bitirilerek, programa geçildi.

Programda ilk olarak "1 Mayıs Marşı" çalındı. Ardından miting tertip komitesi tarafından basın metni okundu. Basın metninde ilk olarak Tuzla'da yaşanan patlama sonrası hayatını kaybeden işçiler anıldıktan sonra, son aylarda artarak yaşanan kriz ve hayat pahalılığının bahsedildi.

Ardından 1 Mayıs'ın işçilerin birlik, dayanışma ve mücadele günü olduğu hatırlatılarak, tüm işçi ve emekçiler mücadeleye çağrıldı. Ardından Trakya EYT temsilcisi 15 Mayıs'ta Maltepe Meydanı'nda gerçekleştirecekleri mitinglerine çağrı yaptı. Son olarak çalışan halay parçaları ile Çorlu 1 Mayıs mitingini sonlandırılmış oldu.

Tekstil ve Metal İşçileri Birliği, 1 Mayıs mitingine "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!" şiarlı pankartla katıldı. İşçilerin çalışma ve yaşam koşulları ile ilgili taleplerin yer aldığı dövizlerle beraber, "Emperyalist savaş ve saldırganlığa son!", "Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!" gibi dövizler taşıdılar. Yürüyüş boyunca sık sık "İşçi sınıfı savaştık, sosyalizm kazanacak!", "Yaşasın 1 Mayıs!", "Yaşasın işçilerin birliği, halkların kardeşliği!" ve "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz!" sloganları atıldı. Çorlu Belediyesi'nde örgütlü Belediye İş sözleşmede yaşanan uzlaşmazlık sonrası 12 Mayıs'ta greve çıkma kararı almıştı. Bu yıl ki Çorlu 1 Mayıs'ına İstanbul'dan Belediye İş şubeleri de katılım göstererek dayanışma göstermiş oldu. Toplanma alanından miting alanına kadar yoğun polis ablukası vardı. Tüm pankartlar, dövizler tek tek incelenerek alana alındı. Pankart sopalılarına ise "yasak" diye el konuldu.

KIZIL BAYRAK / TRAKYA

Mevcut sendikal düzen ve 2022 1 Mayıs'ı!

2022 yılı 1 Mayıs'ı geride kaldı. Bu yılki 1 Mayıs, hayat pahalılığının arttığı, sömürünün katmerleştiği, yoksulluğun derinleştiği, faşist baskı ve terörün tırmanışta olduğu bir atmosferde geçti.

Son iki yıldır pandeminin gölgesinde geçen 1 Mayıslar, bu yıl birçok yerde işçi ve emekçilerin alanlara çıkmasıyla kutlandı. Pandeminin ve derinleşen ekonomik krizin yarattığı yıkım, işçi ve emekçilerde hoşnutsuzluğun birikmesine neden olurken, bu öfkenin örgütlü ve güçlü bir şekilde 1 Mayıslara yansması beklenir. Sermaye diktatörlüğünün gemiyi azıya aldığı bir dönemde, işçi sınıfının sermayeye karşı mücadelesinin simgesi haline gelen 1 Mayıslar bu dönem daha da önem arz etmiştir. Fakat 2022 1 Mayıs'ında ortaya çıkan tabloya baktığımızda, işçi sınıfının öz örgütleri olan sendikalar nezdinde bu durum içler acısıdır. Özellikle HAK İŞ ve TÜRK İŞ konfederasyonlarının ağaları, adeta 1 Mayıs hiç yokmuş gibi davranış sergilemeleri mevcut sendikal düzenin tablosunu anlamak için yeterli bir veriyi bize vermektedir. 1 Mayıs öncesi işçi sınıfının çalışma ve yaşam koşulları ile açıklamalarda bulduklarında bile 1 Mayıs'ı gündeme dahi getirmedikleri görülmüştür.

İşçi sınıfının burjuvaziye karşı gücünü gösterdiği 1 Mayıslar, aradaki güçler dengesi için turnusol kâğıdı işlevi de taşımaktadır. İşçi sınıfı ne kadar örgütlü ve sınıf bilincine sahipse 1 Mayıslar da o kadar güçlü geçmektedir. İşçi sınıfı örgütsüz ve dağınık bir tabloda ise o zaman da alanlarda dağınık ve zayıf bir görüntü ortaya çıkarmaktadır. Emek ve sermaye çelişkesinin daha da keskinleştiği, işçi ve emekçilerin adeta burnundan soluduğu bir zamanda, burjuvaziye karşı tavizsiz olunması ve mücadelenin de bir o kadar sertleşmesi beklenmektedir. Böylesi bir havada geçmesi gereken 1 Mayıslar da işçi sınıfının sergileyeceği kararlı duruş ile burjuvaziye korkularını büyütmesi anlamına gelecektir. Fakat sendikal bürokrasinin uğursuz rolünün de etkisi yüzünden işçi sınıfı örgütsüz, dağınık ve burjuva ideolojisinin güdümünden bir türlü kurtulamamaktadır. Bu nedenle bu 1 Mayıs'ta da ilerici ve devrimci öznelere sergiledikleri çaba ve özveri dışında sendikaların çoğu günü kurtarma derindeydi.

Tarihsel ve sınıfsal 1 Mayısları yaratmak için mevcut sendikal düzenle hesaplaşmak gerekmektedir ama bununla beraber de işçi sınıfının bilincinin geliştirilmesi ve örgütlülüklerini güçlendirmekten geçmektedir. Bunun için de öncü işçilere iş düşmektedir.

Kendisini 1 Mayıs'ın tek sahibi olarak gören DİSK, kendince bu yıl görkemli bir 1 Mayıs'a imza attığını düşünebilir fakat miting alanlarında yansıyanlar aksini söylemektedir. 1 Mayıs'ın ön günlerinde DİSK yöneticilerinin basına görüntü verdikleri bildiri dağıtımları dışında, üye işçilerini ne kadar 1 Mayıs'a hazırladıkları ise DİSK kortejlerindeki ortaya çıkan zayıf görüntü ile anlaşılmaktadır. 1 Mayıs, Birleşik Metal-İş Gebze şubeleri ve Genel İş'in bazı şubeleri dışında bir ön hazırlığa konu edilmemiş ve bu sendikaların dışında geri kalanların miting alanlarına zayıf katılımları olmuştur. DİSK'e bağlı sendikalar hemen hemen ülkenin birçok yerinde alanda yerini almıştır fakat bu da sendika yönetimin etrafında yer alan işçilerle birlikte 1 Mayıs'a duyarlı olan işçilerin katılımıdır.

Bu yıl bayram arifesine denk gelen 1 Mayıs için sendikacılar serzenişte bulunarak alana kimseyi taşımayacaklarını ileri sürmüştü. Birçok yerde tatil nedeniyle memlekete gidecek işçilerin çok olduğu bahanesine sığınarak ilk baştan itibaren olumsuz bir hava sergilediler. DİSK, 1 Mayıs'a katılmaları için işçileri

ikna edici bir tutumdan uzak dururken, TÜRK-İŞ daha da ileri giderek arifeyi bahane etmiş ve 1 Mayıs kutlamalarının yapılmayacağını ve kutlamaları şubelerin inisiyatifine bıraktığını söylemiş oldu. 1 Mayıs günü ise Türk-İŞ'e bağlı Petrol-İş, Kristal-İş, Belediye-İş, Tek Gıda-İş, TUM-TİS gibi bazı sendikalar çeşitli sanayi kentlerinde sınırlı sayıda da olsa işçileri alana taşımış oldu. Türk Metal ve TEKSİF gibi sendikalar da gerici tutum takınarak alanda hiç görünmediler.

AKP rejiminin savunucusu ve politikalarını işçilere taşıyan Hak-İş ise önceden açıkladığı şekilde dijital ortamlarda yaptığı çeşitli paylaşımlarla günü geçirtirdi. Öz İplik-İş çeşitli kentlerde sendika yönetimini aşmayacak şekilde 1 Mayıs bildirisini okudu. Çelik-İş ise Gebze'de sınırlı sayıda alana çıktı. Sendikalaştıkları için işten atılan ve aylardır direnişte olan Acarsoy Tekstil işçileri alanda yerlerini aldı. Onun dışında büyük bir sessizliğe bürünen Hak-İş, yine üzerine düşeni yapmış işçi sınıfının mücadele günü 1 Mayıs yerine işçilerinin dini duygularını sömürerek "ramazanlarını" kutlayarak ihanetlerine bir halka daha eklemiştir.

İşçi sınıfını sermaye adına denetim altında tutan ve onların ajanları gibi çalışan, sendikalarımızın üzerlerine çöken bürokratlar varlık alanı bulduğu süreçte 1 Mayıslar'ında amacına uygun şekilde geçmesi beklenemez. Sadece işçilerden gelen aیدatlara bakan ve sendikaları babalarının çiftliği gibi gören bu bürokratlar, işçilerin ayağına takılan prangaları daha da kalınlaştırmak dışında bir işe yaramamaktadırlar.

İşçi sınıfının, bilincinin gelişmesi, mücadele azminin artması da tabandan örgütlülüklerini arttırması ise tersinden sendikal bürokrasinin sınıfa hakimiyetini bitirecektir.

Bu nedenle tarihsel ve sınıfsal 1 Mayısları yaratmak için mevcut sendikal düzenle hesaplaşmak gerekmektedir ama bununla beraber de işçi sınıfının bilincinin geliştirilmesi ve örgütlülüklerini güçlendirmekten geçmektedir. Bunun için de öncü işçilere iş düşmektedir. 1 Mayıs geçmiş olabilir, ancak sömürü ve kölelik devam ediyor. 1 Mayıs'tan alınan güçle mücadeleyi büyütmeli ve tabandan yükselecek sınıf hareketini ilmek ilmek görmek gerekiyor.

Sınır ötesi operasyonlar ve ötesi

A. Engin Yılmaz

Tayyip Erdoğan geçtiğimiz yılın sonunda, "Yok Kürt sorununu çözmektir, yok şudur, yok budur. Türkiye'de böyle bir sorun yok. Biz bu işi çoktan çözdük, aştık, bitirdik" demişti. Bugün ise, "temizlik harekâtı" olarak tanımladığı "Pençe-Kilit operasyonu"nun, bitti denilen Kürt hareketi "bitene kadar" sürdürüleceğini vaaz ediyor. Kürt halkına saldırganlıkta sınır tanımayan Erdoğan, kendi iktidarı boyunca Kürt sorununu kaçınıcı kez "çözdü" ve Kürt hareketini kaçınıcı kez "bitirdi" bilmiyor. Bilinen ise, Kürt sorununun bütün bir ağırlığıyla sermaye devletinin kâbusu olmaya devam ettiğidir.

Sarayın Savunma Bakanı Hulusi Akar ise, operasyonda çok güçlü askeri teknoloji kullandıklarını ve son üç yılda düzenlenen "pençeler serisi"nin en büyüğü ve kapsamlısı olduğunu belirtti. "Türk Silahlı Kuvvetleri, Cumhuriyet tarihimizin en yoğun günlerini yaşıyor" iddiasında bulundu. 24 Temmuz 2015'ten bugüne kadar 34 bin 175, 1 Ocak'tan itibaren ise 1987 "terörist" in etkisiz hale getirildiği yalanlarını söyledi. Yakıp yıkmakla, Kürt halkını ve gerillaları katletmekle övündü.

Türkiye'de AKP eliyle izlenen sözde "barış-çözüm süreci" politikası, AKP gericiliğinin kendi iktidarını güçlendirme hesabının kirli bir aleti olmaktan öte bir anlam ifade etmiyordu. Bunun içindir ki inkar ve imha politikasına en kudurgan bir şekilde geri döndü. Zira dinsel-şoven gericiliğin en saldırgan temsilcisi olan bir partinin ve onun dümeninde bulunduğu iktidarın, Kürt ulusunun eşitlik ve özgürlük istemini karşılaması düşünülemezdi. Bu onun dinci-ırkçı kimlik ve konumuna yabancıydı. Birakalım kendi topraklarındaki Kürt halkının taleplerini karşılamayı, Kürdistan'ın öteki parçalarında yaşayan Kürtlerin kazanımlarını ortadan kaldırmak için dizginsiz bir saldırganlık sergiliyor. Yıllardır gerçekleşen sınır ötesi askeri hareketlerin temel sebeplerinden biri de budur.

SINIR ÖTESİ HAREKATIN HEDEFLERİ

Gündemdeki sınır ötesi operasyon, elbette aynı zamanda iç politika hesaplarının, yaklaşan seçimlerin ve AKP'nin iktidarını sürdürme çabasının bir ürünüdür. Rejim, emekçileri aldatıp sersemleten öteki tüm araçları çoktan tüketti. En etkili araç olan ve yıllardır en rezil şekilde

kullanılan din bezirganlığı da eski işlevini yitirmiş durumda. AKP-MHP iktidarının elinde kudurgan şoven-milliyetçilik dışında bir şey kalmamıştır. Şoven-milliyetçilik zehrini, katlanarak büyüyen sosyal sorunların üstünü örtmek, sosyal mücadele dinamiklerini patlamadan bastırarak ve saray rejimini korumak için kullanılıyor. Sınır ötesi harekâtı da bu konuda etkili bir silah olarak görüyor.

Fakat bunlar gerçeğin bir yanını oluşturuyor. Kendi içindeki Kürt sorunuyla bunalan Türk devleti, dışardaki Kürtlerin her kazanımını bir tehdit olarak görüyor. Kürt halkının kazanımlarından, somut olarak Rojava'daki fiili özerkliğin yasallaşmasından duyduğu büyük korku, sınır ötesi saldırganlığın bir başka temel nedenini oluşturuyor. Erdoğan'ın "Suriye'de terör örgütünün başını da er geç ezeceğimizden kimsenin şüphesi olmasın" açıklaması da bunu gösteriyor. Dolayısıyla Kürt sorunu, bölge politikasının temel unsuru olmaya devam ediyor.

Öte yandan bu son operasyon ile Türk devleti, Kürdistan bölgesinde ve Suriye'de varlığını daha da güçlendirmek istiyor. Her operasyonda, Irak Kürdistanı'na üsler kurarak kalıcı olarak yerleşmek yoluna gidiyor. İKB'de 12 askeri üssün yanı

mücadelesinin ulaştığı gelişme düzeyi ve sağladığı kimi kazanımlar, Türk devletinin korkularını büyütüyor, onu Kürt halkına ve hareketine karşı daha büyük saldırılara yöneltiyor. Irkçı hezeyanlar eşliğinde sürdürülen sınır ötesi harekât ve yapılan açıklamalar, Kürt halkının kazanımlarının tasfiyesini hedefleyen saldırıların sürdürüleceğine işaret ediyor.

Fakat '80'lerin ortasında bugüne, içerde ve dışarda sürdürülen "teröristleri bitirme" operasyonlarının hiçbiri, Kürt halkının mücadelesini boğma ve Kürt hareketini "bitirme" noktasında beklenen sonucu vermemiştir. Zira demokratik Kürt hareketi gücünü haklı ve meşru bir davadan ve bu davanın yükünü omuzlamış olan Kürt halkıyla birleşip kaynaşmayı başarmış olmasından almaktadır. Dolayısıyla son sınır ötesi hareketinin de, Kürt hareketine belli darbeler vurmaya başarabilse bile öncekilerin akıbetini paylaşma ihtimali yüksektir.

Türk devleti için PKK'nın askeri gücünün tasfiye edilmesi temel önemdedir. Bununla birlikte onun için asıl önemli olan, hareketin politik bakımdan ulaştığı düzey ve Kürt halkının önemli bir bölümü üzerindeki tartışmasız etkisidir. Bu etki, seçimlerde görüldüğü gibi Kürt halkını kendi tercihleri doğrultusunda harekete geçirmeyi başaracak düzeydedir.

Yıllardır PKK'ya ve yasal alandaki Kürt hareketine karşı izlenen provokasyonlar, kanlı operasyonlar, katliamlar, seçilmiş temsilcileri ve siyasetçileri de kapsayan kitlesel tutuklamalar, belediyelere atanan kayyumlar ve parti kapatmalar, Kürt halk kitlelerini düzenden koparmaktan başka sonuç vermemiştir. Tüm "yok etme ve ezme" politikalarına rağmen, belli zayıflamalar yaşasa da, Kürt hareketi hala da Kürdistan'ın en etkin politik gücüdür ve Kürt halk kitlelerinin önemli bir bölümü üzerinde etkisini sürdürmektedir. Demek ki mücadele yolunu tutan bir halkın ulusal eşitlik ve özgürlük özlemi karşılanmadan, o halkı susturmak, bu özlemin politik temsilcisi ve taşıyıcısı olan bir hareketi şiddet ve zorbalıkla yok etmek mümkün değildir. Kırk yılı aşan süreç bu gerçeği defalarca kanıtlamıştır.

KÜRT HALKININ ULUSAL EŞİTLİK VE ÖZGÜRLÜK ÖZLEMİ BOĞULAMIYOR

Kürt halkının ulusal eşitlik ve özgürlük

KDP VE GÜNEY KÜRDİSTAN

Kürt halkı payına önemli bir kazanım olan Güney Kürdistan, büyük oranda

ABD emperyalizminin Irak'ı işgalinin bir ürünü oldu. Bu, Türk devletini ilan ettiği "kırmızı çizgiler"den vazgeçmek zorunda bıraktı. Dolayısıyla Güney Kürdistan'ın işbirlikçi yönetimi, ABD'yi kurtarıcı görürken, sömürgeci Türk devleti ile suç ortaklığı yapmayı da sınıfsal çıkarlarına uygun gördü. Geline aşamada da, eğer iddialar doğru ise, işbirliğini Türk ordusuyla doğrudan operasyonlara katılarak kardeş kanı dökme noktasına vardırdı.

Ancak Barzani yönetiminin şimdiki statüsünü borçlu olduğu ABD emperyalizmine ve suç ortaklığı yaptığı Türk devletine bu derece "güvenmesi"nin, ona hangi akıbeti hazırlayacağı belli değildir. Bugünkü kazanımını koruyup koruyamayacağı da belirsizdir. Bağımsızlık referandumu karşısında Türk devleti başta olmak üzere sömürgeci bölge devletlerinin ve ABD'nin gösterdiği gerici direnç, fazlasıyla uyarıcıdır. Dolayısıyla Güney Kürdistan Bölgesel Yönetimi'nin statüsü de tehdit altındadır. Bu tehdidin temel kaynaklarından biri Türk devletidir. Zira fiili durumu kabullenmek zorunda kalsa da Güney Kürdistan Bölgesel Yönetimi'nin tasfiyesi, hala da Türk devletinin temel arzuları arasındadır.

Türk devletinin tüm saldırganlığına rağmen Kürt hareketinin politik etkinliği Türkiye Kürdistan'ını aşmış diğer parçalara da yayılmış bulunmaktadır. Rojava'daki fiili özerk yapı ve Barzani ailesinin büyük ayrıcalıkları, yolsuzlukları ve Güney halkının öfkesine neden olan politikalarının da bir sonucu olarak PKK'nın Güney Kürdistan'da da güç kazanması, bunun somut kanıtıdır. KDP'nin Türk devletinin sınır ötesi operasyonlarına verdiği utanç verici destek, bu gelişmelerle de bağlantılıdır.

Güney Kürdistan'da ayrıcalıklı bir tekel kuran ve Kürt emekçilerin çıkarlarına sırtını dönen KDP, bölgede PKK'nın alternatif bir güç olarak gelişmesini kendi çıkarlarına tehdit olarak görmektedir. Türk devleti de etkinliği öteki parçalarda da büyüyen Kürt hareketini ezmek peşindedir. Bu konuda KDP'nin de desteğini almakta, onu kirli suçlarına alet etmektedir. Son sınır ötesi harekât, Güney Kürdistan'daki burjuva-feodal önderliğin Türk devletiyle girdiği ilişkinin düzeyini ve içeriğini anlamak bakımında da uyarıcı olmuştur.

İŞÇİ SINIFI VE KÜRT SORUNU

Bugün Türk devleti sınır ötesi operasyonlarda belli bir başarı kazansa dahi, bunun Kürdistan'daki mücadele üzerinde beklenen düzeyde etki yaratması olanaklı görünmüyor. Zira Kürt ulusal sorununu yerli yerinde durmakta, çözümünü dayatmakta ve bu dava Kürt halkına mal olmuş bulunmaktadır. Bu sorunu yok

saymak, bu uğurda verilen mücadeleyi boğmak, Kürt hareketini bitirmek beyhude bir çabadır. Kürt halk kitleleriyle birleşmiş, onun eşitlik ve özgürlük mücadelesin taşıyıcısı olmuş bir harekete ağır darbeler vurmak mümkün olsa da onu bitirmek mümkün görünmüyor.

Öte yandan, Kürt ulusal hareketinin ve halkının Türk devletinin sonu gelmeyen saldırı dalgası karşısında yalnızlıktan kurtulamamış olması, temel bir sorun olmaya devam ediyor. Bunun gerisinde, Türkiye işçi ve emekçilerinin Kürt halkının kendileriyle eşit haklara sahip olması gerektiği bilincinden yoksun olması ve bundan dolayı da Kürt halkının haklı davasına gerekli desteği sunmaması gerçeği durmaktadır. Zira verilen bilinci düzen bilincidir.

Henüz devrimci bir önderlikle birleşememenin getirdiği temel önemde bir zayıflık ve zaaftır bu. Bu aşılamadığı süreçte, ne yazık ki Kürt halkı daha büyük bedeller ödemek zorunda kalacaktır. Kürt hareketi ise girdiği politik yönelimin yanı sıra yalnız kalmanın ve boğucu bir kuşatmayla yüz yüze olmanın da bir sonucu olarak daha büyük zaaf ve zayıflıklarla karşı karşıya kalacaktır.

Dolayısıyla Kürt halkının ulusal davasının haklılığını ve meşruluğunu Türk işçi ve emekçilerine mal etmek, devrimci-ilerici akımların güncel sorumluluğu ve temel önemde bir görevidir. Bu da işçi sınıfı ve emekçileri sosyal mücadeleye çekmek, düzen ideolojileriyle, önyargılarıyla ve kültürüyle yoğrulan emekçilere bu mücadele içinde yeni bir bilinç kazandırmak demektir.

Özetle işçi sınıfına kendisine ağır bir sömürü, düşük ücret ve kölece çalışma koşulları dayatan sermaye iktidarının Kürtleri de zorbalıkla temel ulusal haklarından mahrum bıraktığı, dolayısıyla düşmanın ortak olduğu bilinci kazandırılmamıştır. Bu da ısrarla işçi sınıfına gitmek ve onu devrimci bir sınıf hareketinin yaratılması sürecine kazanmakla mümkündür.

Öte yandan, iki halkın ilişkilerinin daha fazla yara almasına, birbirinden uzaklaşmasına fırsat vermemek, halklar arasında düşmanlık yaratacak tutumlardan uzak durmak, sosyal mücadelenin önünü tıkayacak yaklaşımlardan kaçınmak özel bir önem taşıyor.

Halkları birbirine yakınlaştıran, birleştirip kaynaştıran bir mücadele çizgisi izlemek, Kürt halkı ve hareketinin haklı davasına Türk emekçileri nezdinde daha güçlü bir meşruluk kazandıracaktır.

AKP-MHP iktidarı, şovenizm ve ırkçılık zehrini kullanarak Kürt ve Türk halklarının ortak mücadele birliğini engellemek için çırpınıyor. Zira iki halkın devrimci mücadele birliğinin sağlanması, sermaye iktidarının kâbusu olacaktır.

Gerici-faşist iktidarın büyüyen korkusu!

Gerici-faşist iktidar ekonomik, sosyal ve siyasal bir dizi alanda çıkışsızlık içerisinde debeleniyor. İktidarını ayakta tutabilmek için her türlü yolu denemekten de geri durmuyor. Suudi Arabistan ziyareti, Ukrayna krizinde "barış elçisi" rollerine soyunması gerici-faşist iktidarın çıkışsızlığının dış politikadaki yansıması olurken, içeride ise baskı ve zorbalığını arttırarak toplumda biriken öfkeden duyduğu korkuyu gözler önüne seriyor. Farklı toplumsal kesimler üzerinde sürdürdüğü baskı politikalarına hız veren gerici-faşist iktidarın suç işleri Bakanı Soylu, geçtiğimiz günlerde 5 bin korucunun uzman çavuşluğa alınacağını duyurdu.

KORUCULUK: SUÇ ŞEBEKESİ!

1985 yılında Kürt halkına dönük inkâr, imha ve saldırıları yürütmek amacıyla oluşturulan köy koruculuğu sistemi bölgede paramiliter bir suç örgütü olarak işliyor. 26 Mart 1985'te "Geçici Köy Koruculuğu" adı altında binlerce kişinin silahlandırılması ile oluşturulan sistem hiçbir zaman "geçici" olmadı. Sistem giderek kalıcılaştırıldı, maaş, emeklilik hakkı, sağlık hakkı gibi uygulamalarla devlet güvencesinde operasyon ve saldırılarda kullanıldı. Sermaye devleti, bu suç örgütü ile Kürt halkının mücadelesini ezmeyi hedeflerken kirli ve kanlı işlerini de kolayından yürüttü/yürütüyor.

PKK'nin 1984'te silahlı mücadeleyi başlatmasının ardından 22 ilde yürürlüğe giren ve sayısı hızla artan köy korucularının insan öldürmeden işkenceye, kaçırmadan gaspa, silah kaçakçılığından dolandırıcılığa, cinsel saldırıdan köy yakmaya, köy boşaltmadan uyuşturucu madde kaçakçılığına kadar çok sayıda "yasadışı" suçla iç içe olduğu görülüyor.

İHD raporlarına yansıyanlara göre, 1984-1992 yılları arasında ise her 3 korucudan biri suç işlediği için silahı geri alındı. Sadece 1986 ile 1996 arasındaki 10 yıllık sürede 23 bin 222 geçici köy korucusunun görevine işledikleri çeşitli suçlar nedeniyle son verildi. Geçici olarak ortaya çıkan ve zamanla kalıcılaşan koruculuk sistemi çözüm sürecinde de yeni alımlarla kadrolaşmaya devam etti. Sokağa çıkma yasaklarının

olduğu dönemlerde devletin kullandığı araçlardan biri olmayı sürdürdü.

Soylu'nun, "dünyanın hiçbir noktasında gerçekleşmeyecek" bir olay ve "Cumhurbaşkanı talimatı" olarak duyurduğu korucuların TSK bünyesine alınması "buldukları bölgenin tabiatını, dağlarını, operasyon alanlarını bildikleri" şeklinde gerekçelendiriliyor. Uzman çavuşluğa alınacakların "uzun yıllardır koruculuk yapmış, bu süre zarfında şehit vermiş ve devlete sadakati kanıtlanmış aileler arasından seçileceği" belirtiliyor.

Bu hazırlığın arkasında, toplumun önemli mücadele dinamiklerinden biri olan Kürt halkının mücadelesinden duyulan derin korku olduğu açıktr.

MAYALANAN ÖFKEDEN DUYULAN KORKU

Öte yandan gerici-faşist iktidar ekonomik krizin boğucu etkisi altında solumsuz bırakılan milyonların hoşnutsuzluğunu kontrol altına alabilmenin de farklı yollarını deniyor.

Bir yandan ekonomik krizin etkilerine ilişkin "hayat pahalılığı nedeniyle alım gücümüz bir miktar düşmüş olabilir" gibi zırvalarla milyondaki hoşnutsuzluğu bastırmaya çalışırken, öte yandan ortaya çıkabilecek kitle eylemlerine dönük hazırlıklarını hızlandırıyor. "Gezi Davası" kararı ile milyonlara gözdağı verilmeye çalışılması bunun bir yanı olurken diğer yanı da bekçi ve polis ordusunun sürekli şekilde tahkim edilmesi oluyor.

Geçtiğimiz günlerde Emniyet Genel Müdürlüğü de 3 bin 250 yeni bekçi alacağını duyurdu. Gerici-faşist iktidar her an patlamaya hazır kitleler üzerinde tehdit, baskı ve korku yaratarak kendi bekasını korumaya çalışıyor.

İşsizliğin ve gelecek kaygısının son yıllardaki en yüksek seviyelere çıktığı, alım gücünün dibe vurduğu ve "geçinemiyoruz" çığlığının yükseldiği bu dönemde oluşabilecek toplumsal hareketliliğe karşı iktidarını korumaya çalışması korkularının büyüklüğünü gösteriyor. Bu tür adımlar aynı zamanda gerici-faşist iktidarın toplumda giderek mayalanan öfke karşısındaki acizliğini de gözler önüne seriyor.

50 yılın çağrısı... Düzene karşı devrim

G. Umut

6 Mayıs 1972'de üç yiğit devrimci devrim davası uğruna tereddütsüzce ölümü göğüsledi. Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan, bu topraklarda düzene karşı devrimin, bir davayı ölümüne sahiplenmenin, yiğitliğin, fedakarlığın ve cüretin adı olarak devrimci mücadele tarihimize kaydedildiler.

Denizler'in idam edilmelerinin 50. Yılında, emperyalist-kapitalist sisteme karşı mücadeleyi daha da yükseltmenin zamanıdır!

EMPERYALİZM VE NATO'YA KARŞI DENİZ OLUNMALI!

Emperyalizmin hegemonya bunalımının savaşlar olarak kendini dışa vurduğu günümüz dünyasında, anti-emperyalist mücadelenin de simgesi üç yiğit devrimciyi anmak, aynı zamanda günün güncel görevlerine de bu perspektifle bakmayı zorunlu kılıyor.

Rusya'nın Ukrayna'yı işgali ile başlayan emperyalist savaş, AB, ABD emperyalizminin ve NATO'nun çok yönlü müdahaleleriyle derinleşerek devam ediyor. Emperyalist savaşın faturası ise halklara kesiliyor. Sürmekte olan savaş ancak işçilerin, emekçilerin ve halkların duyarlılığı ve eylemi durdurabilir. Kitlelerin emperyalist militarizme, saldırganlığa ve savaşa karşı mücadelesini geliştirip büyütme, dünya ölçüsünde bugünün en acil ve en önemli devrimci görevidir. Aynı 50 yıl önce 6. Filo askerlerini denize döken ve "Emperyalistler, işbirlikçiler 6. Filo'yu unutmayın!" diyen Denizler gibi...

DENİZLER'E ÇIKAR SOKAKLAR!

Çok yönlü bir çıkışsızlığı yaşayan AKP-MHP iktidarı, işçi ve emekçilere dönük saldırıları artırmayı bunu aşmanın tek yolu olarak görüyor. Her geçen gün ağırlaşan kölece çalışma koşullarıyla yaşamları cehenneme çevrilen işçi ve emekçiler, yanı sıra tırmandırılan baskı ve saldırılarla da nefessiz bırakılmak isteniyor. Toplumun ezilen kesimlerinin biriken öfkesi, dinci-faşist iktidar başta olmak üzere düzenin tüm kesimleri tarafından kontrol altında tutulmaya çalışılıyor.

Emekçilerin büyüyen öfke ve tepkisini sandıklara hapsedmeye çalışanların tüm çabalarının aksine, Denizler ve '71 Devrimci Çıkışı'nın önderleri yürünmesi

gereken yolu göstermeye devam ediyorlar.

'68 DEVRİMCI RÜZGARI VE BÜYÜYEN MÜCADELE

50 yıl önce bu üç yiğit devrimci '71 Devrimci Çıkışı'nın temsilcileri olarak Türkiye'de devrimin sembolü oldular. Mücadeleleri ve ölümleri, yaşadıkları tarihsel kesiti de aşarak, onları devrim tarihimizin kilometre taşı haline getirdi.

O tarihsel kesitte dizginsiz sömürü ve baskıya karşı toplumsal mücadeleler dünya ölçüsünde büyüyordu. Burjuvazi ile işçi sınıfı arasındaki çatışma derinleşirken, tüm dünyada '68 devrimci rüzgârı esiyordu. Türkiye'de toprak işgalleri, fabrika direnişleri, gençliğin kitleleşen mücadeleleriyle, direnişin genel bir eğilim halinde yayıldığı bir dönemden geçilmekteydi. 15-16 Haziran büyük işçi direnişi sermaye devletine ve düzene büyük bir korku salmıştı. 12 Mart faşist darbesi, toplumsal mücadelenin kitleleşerek büyümesine verilen karşı-devrimci yanıt oldu.

"'60'lı yıllarda dünya ölçüsünde güçlü mücadeleler var. '70'li yılların ortasında Vietnam Devrimi'nin zaferiyle doruğuna ulaşan devrimci kabarıştı bu. Aynı evrede kısa aralıklarla Türkiye kendi devrimci yükselişlerini yaşıyordu. Böyle bir dönemde çeşitli grupların, partilerin, akımların çıkması, gelişmesi, serpilmesi, kitle

desteği kazanması, kadrosal güç bulması, birtakım değerler yaratması bir güçlü taşıyamıyordu." (Teslim Demir'in anısına... / '60'lı yıllar: Devrimci örgüt ve önderlik boşluğu)

DEVRİM DAVASININ DENİZLER'İ...

Yükselen sosyal mücadeleler giderek düzenin sınırlarını zorlayan bir hal alıyordu. '71 Devrimci Çıkışı, TİP çizgisindeki parlamentarizm ve reformizmden koparak devrim yolunu seçenleri anlatıyordu. Denizler, Mahirler ve İbrahimler '71 Devrimci Çıkışı'nın temsilcileri olarak devrim yapma isteği, iradesi ve cesareti gösterdiler. Yaşamlarını bir davaya, devrime adanarak kararlılığının temsilcileri oldular. Devrim anlayışına dayalı olarak kurulu düzeni yıkmak üzere devlete başkaldırdılar.

Emperyalist-kapitalist sistemin temsilcisi olan sermaye iktidarı sosyal mücadelelerin önünü almak için faşist baskı ve zorbalığını arttırdı. İşçi ve emekçilerin hakları gasp edildi, grev hakkı yasaklandı. Gençliğin kitleleşerek büyüyen devrimci atılımının, 15-16 Haziran'da sermayeye korku salan işçi sınıfının, topraklarına sahip çıkan köylülüğün mücadelelerinin önünü almak için saldırı dizginlerinden boşaltıldı. Bu saldırı dalgasını Denizler'in idam edilmeleri izledi. Denizler devrim davasını son nefeslerine kadar savundular. Tıpkı Nurhak ve Kızıldere'de

ölümü tereddütsüzce göğüsleyen THKO ve THKP-C militanları gibi...

Sermaye düzeninin amacı yeni filizlenen devrimci hareketi ezmektir. Ancak yenilen sermaye düzeni oldu. Denizler'in ve On'ların baş eğmez duruşları, düzene karşı devrimin manifestosu olarak tarihe yazıldı.

50. YILIN ÇAĞRISI DÜNÜN, BUGÜNÜN VE GELECEĞİN ÇAĞRISIDIR!

50. yılın çağrısı, geçmişi anmanın yanı sıra onları bugüne ve geleceğe taşıma, mücadelelerini büyütme çağrısıdır. 50 yılın işaret ettiği en temel gerçek, onların büyük bedeller ödeyerek yolunu açtıkları devrim mücadelesinin sürdüğüdür. Denizler ve 71 Devrimci Çıkışı'nın önderleri düzene karşı devrimin, yaşamını davaya adanmanın, devrimci kimlik ve militanlığın temsilcisi oldular. Denizler'in idam sehpasında, Mahirler'in Kızıldere'de, Sinanlar'ın Nurhak'ta, İbrahim'in işkencede baş eğmez tutumu, sönmeyen ve kuşaktan kuşağa aktarılan bir meşale olarak taşıyor. "Geçmişin olmayan geleceği olmaz" diyen komünistler bu meşalenin taşıyıcıları olarak köklü bir mirasa dayanıyorlar:

"TKİP, yalnızca bu zengin uluslararası tarihi mirasa dayanmıyor. O, Türkiye'nin kendi öz ilerici-devrimci birikiminin de en dolaysız bir ürünüdür. Mustafa Suphiler'in inanç dolu ilk adımları, Nazım Hikmetler'in ve Doktor Hikmetler'in en zor koşullardaki direnci ve davaya bağlılığı, '60'lı yılların topluma soluk aldırın taze sol rüzgârı, 71 Devrimcileri'nin, Denizler'in, Mahirler'in, İbrahimler'in devrimci çıkışı ve boyun eğmezliği, '70'li yılların coşku dolu devrimciliği, 12 Eylül'ün karanlık yıllarının umut dolu devrimci direnci, devrimci tarihimizin tüm bu birikimi, TKİP'yi dolaysız olarak besleyen kaynakları oluşturmaktadır. TKİP bu mirasa dayanıyor, bu kaynaklardan besleniyor, bu birikimin üzerinde yükseliyor. Bugünün Türkiye'sinde bu birikimi işçi sınıfı devrimciliği üzerinden yaşıyor ve geleceğe taşıyor. TKİP'nin gerçek yaşına, mücadeleye geçmişine, devrimci deneyimine ve birikimine buradan bakmak gerekir. Biz her zaman buradan baktık, buradan bakıyoruz." (TKİP'nin 10. yılında "Parti, sınıf, devrim, sosyalizm" gecesinde yapılan konuşmadan... www.tkip.org)

Ankara ve İstanbul'da 6 Mayıs eylemleri

DOLMABAĞÇE'DE 6 MAYIS EYLEMİ

Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan idam edilmelerinin 50. yılında Dolmabahçe'de yapılan eylemlerle anıldı. Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP)'nin çağrısıyla 6.Filo'nun denize döküldüğü Dolmabahçe'de yapılan eyleme Devrimci Gençlik Birliği (DGB) de katıldı. Devrim uğruna, sosyalizm uğruna bedel ödemiş, acı çekmiş nice yiğitler için saygı duruşunda bulunuldu. Ardından BDSP temsilcisi söz aldı. BDSP temsilcisi konuşmasında Denizlerin, Mahirlerin, İboların ve onlarca yiğit devrimcinin bıraktığı mirasın devrim ve sosyalizm mücadelesine ışık tutmaya devam ettiği belirtildi.

"DÜZENE KARŞI DEVRİM"

BDSP temsilcisi tek adam rejiminin hakkını arayan tüm kesimlere saldırdığını ifade ettiği konuşmada şunlar ifade edildi:

"Bizler sınıf devrimcileri olarak bu mirası sahipleniyoruz. Bu mirası sahiplenmenin devrimci sınıf hareketi yaratmaktan, işçi sınıfının mücadelesinde ete kemiğe büründüğünü biliyoruz. Bugün denizlerin mirası bize ışık tutuyor"

Saldırıların karşısında Denizlerin yolundan yürümek gerektiğinin altı çizilen konuşmada şu ifadeler yer verildi:

"Reformistlerin, düzen partilerinin dediği gibi çözüm seçim sandıklarından geçmiyor. Bugün düzen muhalefeti 'so-kağa çıkmayın' diyor, reformist hareket sandıklara umut bağlamamızı söylüyor. Ancak bizler Denizlerin yolunda mücadele ediyoruz, Onların yolunun parlamentoya çıkmadığını bilinci ile devrim ve sosyalizm mücadelesini büyütüyoruz."

Hem Ukrayna'da devam eden emperyalist savaşa hem de Kürt halkına dönük saldırganlığın devam ettiği vurgulanan konuşmada şunlara değinildi:

"Tıpkı denizlerin yaptığı gibi 6.filyo denize döken devrimci gençlik hareketinin yolunda emperyalizme ve kapitalizme karşı gerçek ve kalıcı barışın sosyalizmde olduğunun bilinci ile hareket ediyoruz"

Konuşma "Düzene karşı devrim mücadelesini büyüteceğiz" denilerek sonlandırıldı.

"Düzenin sınırlarına sığmayan öfke, inanç ve bilinçten gücümüzü alıyor, geleceğe yürüyoruz!"

Devrimci Gençlik Birliği adına yapılan konuşmada şu ifadeler yer verildi:

"Gençlik, devrimci gençlik tarihinden aldığı güç ile tam da burada Dolmabahçe'de ABD emperyalizmin önemli bir simgesi olan 6. Filo'yu denize döken, Vietnam kasabı Komer'in ODTÜ'de arabasını yakan tarihinden gücünü alıyor ve geleceğe yürüyor. 71 Devrimci Kopuşu ile birlikte parlamentoya, bu düzenin sınırlarına sığmayan öfke, inanç ve bilinçten gücümüzü alıyor ve geleceğe yürüyoruz!"

Gündoğdu Marşı'nın okunmasının ardından anma sonlandırıldı.

DENİZLERİN YOLU DEVRİME ÇIKAR

Türkiye Devrimci Hareketi'nin yiğit ve başeğmez devrimcileri Deniz Gezmiş, Hüseyin İnan ve Yusuf Aslan katledilişlerinin 50. yılında Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu ve Devrimci Gençlik Birliği tarafından mezarları başında anıldı. "Düzene karşı Devrim!" pankartı ile mezar başına gelen BDSP korteji anma programına saygı duruşu ile başladı. Saygı duruşunun ardından BDSP adına yapılan açıklamada "Sermaye devleti onları katlederek düşüncelerini yok etmek istedi. Ancak onlar parlamentarizme karşı devrimci kopuşun, düzene karşı devrim çizgisinin bayrağı oldular" denildi. Sermaye devletinin işçi, emekçilere ve toplumsal muhalefete yönelik güncel saldırılarının teşhir edildiği açıklamada Denizler'in yolunun devrime çıktığını vurgulanarak "Kimse aklından çıkarmasın ki Denizler her yönüyle devrime ve sosyalizme aittir. Onların mücadelesi devletin icazetine sığdırılmaz" denildi.

Ardından DGB adına yapılan konuşmada ise şunlar ifade edildi:

"50 yıl önce Denizleri idam sehpasına göndererek gençliğin, işçi ve emekçilerin, ülkenin onurlu aydınlarının ilerici devrimci çıkışını boğmak istediler. Yapmak istedikleri insanlığın aydınlık ve onurlu geleceğine inancımızı, umudumuzu yok etmekte. Çünkü Denizler, Mahirler, İbolar bu ülkede emperyalizme ve faşist sermaye düzenine karşı büyüyen sosyalizm mücadelesinin öncüsü oldular. Dünyanın dört bir yanında büyüyen 68 Baharı'nı ülkemizde devrimci bir yükselişe taçlandırıdılar! 60'lı yılların ortalarından itibaren gençliğin anti emperyalist mücadelesinde öne çıkan yoldaşlarımız sürdürdükleri mücadele içinde önlerine dikilen reformist barikatları da parçaladılar. İçinde önderleştikleri gençlik hareketinin de sınırlarını aşarak düzene karşı devrim çizgisinin sembol isimleri oldular".

DGB adına yapılan konuşma "68 devrimci gençlik hareketinin yarattığı değerlerin bugünkü temsilcisi olan Devrimci Gençlik birliği tüm gençliği DGB saflarında birleşmeye, geleceğine ve özgürlüğüne sahip çıkmaya, düzene karşı devrim mücadelesini büyütme çağırıyor!" denilerek sonlandırıldı.

Konuşmaların ardından anma programı mezar başında okunan şiirler ve hep birlikte söylenen "Bize ölüm yok" marşı ile sona erdi. Ardından Mahir Çayan'ın mezarı başına yürüyüş yapıldı.

Çayan'ın mezarı başında saygı duruşu gerçekleştiren saygı duruşunun ardından burada da bir kez daha 71 devrimci çıkışının anlam ve önemine ilişkin bir konuşma yapıldı.

Anma programı "Yaşasın Devrim ve Sosyalizm!" sloganları ile sona erdi.

KIZIL BAYRAK / İSTANBUL-ANKARA

Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan, Hüseyin İnan idam edilişlerinin 50. yılında İzmir Emek ve Demokrasi Güçleri'nin çağrısıyla yapılan eyleme demokratik kitle örgütleri, siyasi partiler ve BDSP flamlarıyla katıldı.

Denizler şahsında bağımsızlık ve sosyalizm mücadelesinde düşenler adına saygı duruşu yapıldı. Saygı duruşunun ardından basın açıklamasını okuyan Memiş Sarı "Deniz, Yusuf ve Hüseyin'in mücadeleye atıldığı yıllar, tüm dünyada sol, sosyalist, devrimci mücadelenin yüksel-

İzmir'de 6 Mayıs anması

diği yıllardı. Bu yıllar aynı zamanda Küba Devrimi, Latin Amerika'da emperyalizme karşı yürütülen savaş, sömürgecilğe karşı bağımsızlık mücadeleleri, Vietnam savaşı, merkez kapitalizmin kalbinde kapitalizme başkaldırı..." dedi.

Sarı, o tarihsel kesitteki süreci anlattığı açıklamanın devamında "Denizler'i idam edenler, sosyalist, devrimci müca-

deleyi ezdiklerini, yendiklerini düşündüler, ama Denizler'in uğrunda mücadele verdiği değerler ve mücadeleleri de idamları durdurmak, onları kurtarmak için Kızılder'e yaşamını ortaya koyan Mahir Çayan ve yoldaşlarının devrimci dayanışması da yolumuza ışık tutmaya devam ediyor" dedi.

Sarı, HDP'ye yönelik saldırılara ve

provokasyonlara, Gezi Davası kararına, kadına yönelik şiddete değinerek "İşsizliğe, yoksulluğa, eşitsizliklere, sömürüye, doğanın ve kamu kaynaklarının yağma ve talanına, ama asıl önemlisi tüm bu sorunları yaratan emperyalist-kapitalist sisteme karşı dipten bir dalga büyüyor" dedi.

Ardından sloganlar ile yürüyüş yaparak Gündoğdu Meydanı'ndan denize karanfil atılarak denizler anıldı. Anma sloganları ile bitirildi.

KIZIL BAYRAK / İZMİR

Kızıldere ve 6 Mayıs'ın 50. yılı anısına...

'71 Devrimci Çıkışı: Yeniden de

Mahir Çayan ve arkadaşlarının topluca katledilmesinin, Deniz Gezmiş ve arkadaşlarının idam edilmesinin 50. Yılı içerisindeyiz. Gelecek yıl (2023) İbrahim Kaypakaya'nın işkencede katledilişinin 50. Yılına anacağız. Deniz, Mahir ve İbrahim, bu üç devrimci lider bir arada, '68 devrimci gençlik kuşağını ve '71 Devrimci Çıkışı'ni temsil ediyorlar. Aradan geçen yarım yüzyıla rağmen toplumun hafızasında ve ilerici kitlelerin kalbinde tüm canlılığı ile halen yaşıyorlar. Bu olgu geride bıraktıkları derin etkinin zamana dayanıklı gücüne tanıklık ediyor. Bu ülkede on yıllardır komünizm, devrimcilik, devrimci düşünce ve eylem kötüleniyor, anarşizm ve terörizm, bölücülük ve yıkıcılık olarak suçlanıyor. '71 Devrimci Çıkışı'nın temsilcisi durumundaki insanlar toplumun hafızasından ve emekçilerin kalbinden bütün bu çabalara rağmen silinmiyor. Bu, Deniz Gezmiş'in simgelediği devrimciler kuşağının, Türkiye'nin yakın tarihinde bıraktığı derin izin ve toplumun ilerici katmanları üzerinde yarattığı büyük etkinin gücüne tanıklık ediyor.

Bu etki daha en başından itibaren siyasal ve duygusal yönleri iç içe taşıyordu. Siyasal ve duygusal yönlerin bir arada etkide bulunduğu ya da biri öne çıkarken diğerinin geri plana düştüğü durumlar, Türkiye'de siyasal süreçlerin seyri ve sınıflar mücadelesinin tablosuyla sıkı sıkıya bağlantılı olmuştur. Başlangıçta, 12 Mart'ı izleyen devrimci yükseliş yıllarında, bu iki boyutlu etki iç içe en güçlü biçimde kendini göstermişti. Bugünse siyasal muhteva belirgin biçimde geri plana düşerken, duygusal yön baskın biçimde ön plana çıkmıştır. Bu şaşırtıcı da değildir. Devrimci siyasal mücadelenin gücünü büyük ölçüde yitirdiği, sınıf ve kitle hareketinin uzun yıllardır aşılamayan bir gerilik yaşadığı, '70'li yılların devrimci hareketini oluşturan başlıca akımların son kırk yılda birbirini izleyen tasfiyeci süreçlerin ardından devrimden koparak liberalleştiği ve artık tamamen düzenin icazet alanına yerleştiği bir tarihi dönemde, sonuç başka türlü de olamazdı.

Bütün bunlara bir de sosyalist olmak iddiasındaki reformist solun geçmiş devrimci mirasın içeri boşaltma, onu kurulu düzen için kabul edilebilir sınırlara hapsedme çabasını ekleyiniz. Bunun ne an-

lama geldiğini anlayabilmek içinse, '71 Devrimci Çıkışı'na anlamını veren, bu tarihsel kopuşa esas muhtevasını kazandıran temel unsurları önemle göz önünde bulundurmak gerekir. Bugün hala da '71 Devrimci Çıkışı'nın toplumsal etkisinden samimiyetsizce yararlanmaya çalışan reformist sol yapılar, gerçekte Denizler'in o zamanlar reddettiği ve terkettiği ne varsa olduğu gibi ona geri dönmüş durumdadır.

Tarihsel TKP Ekim Devrimi'nin ateşi içinde ve Komünist Enternasyonal'in bir parçası olarak doğdu. Bu devrimci doğum, kuruluşunu hemen izleyen aylarda kurucu önderliğin yok edilmesiyle daha baştan çok ağır bir darbe aldı. Mustafa Suphiler'in kaybı henüz örgütsel birliğini somut olarak gerçekleştirememiş partiyi, yanı sıra ideolojik bir kargaşanın içine de itti. Devrim yapmak için yola çıkan parti bu misyonundan hızla uzaklaştı. Bu durumdan kurtulması, yeniden genel hatlarıyla devrimci bir çizgiye oturması, 1920'lerin sonunu buldu. Kemalist rejimin sonu gelmez saldırıları altında politik ve örgütsel planda fazlaca bir varlık gösteremese de bu konumunu 1937 başına kadar korudu. Bu tarihten itibaren ise, bizzat Komünist Enternasyonal'in tümüyle tartışmalı müdahale ve yönlendirmesinin bir sonucu olarak, devrimci

konumunu, bunun da ötesinde bir parti olarak varlığını hızla yitirdi.

Bir avuç TKP kadrosunun ağır bedellere mal olan 1940'lardaki çabaları elbette saygıya değerdir ve tarihsel sol mirasımızın bir parçasıdır. Fakat yazık ki demokrasi ve barış mücadelesi sınırlarını çok fazla aşamayan bu çaba ve fedakârlıklar, Tarihsel TKP'nin devrimci temeller üzerinde yeniden inşa edilmesine hiçbir biçimde yetmedi. 1951'deki ağır darbenin ardından sol tarihimizin Tarihsel TKP tarafından temsil edilen bu dönemi fiilen sona erdi.

Tarihsel TKP'nin devrimci programını bir yana bırakmakla kalmayıp örgütsel varlığına da son verdiği 1937 yılından başlayarak 1970 yılı başına kadar, demek oluyor ki otuz yılı aşkın bir tarihsel dönem boyunca, Türkiye'de ne devrimci bir parti ya da örgütten, ne devrimci bir program ve politik çizgiden, ne de doğal olarak devrimi örgütlemeye yönelik politik bir irade, yönelim ve eylemden söz etmek olanağı vardır. Bu katı tarihsel olgu görülmeden ve anlaşılmadan, '71 Devrimci Çıkışı'nın sol hareketimizin tarihindeki çok özel yeri de anlaşılabilir ve yerli yerine oturtulamaz. '71 Devrimci Çıkışı ifadenin en tam anlamında Türkiye'de devrimci hareketin yeniden doğumudur. Bu açıdan sol hareketimizin tarihinde köklü bir dönüm noktasını işaretlemektedir.

1990 yılına ait bir değerlendirmede, '60'lı yılların bütünlüğü içinde buna şu sözlerle işaret edilmektedir:

"'60'lı yıllar Türkiye sol hareketi için bir yeniden doğuş dönemidir. Sol yeniden doğmuş, tarihinde ilk defa olarak kitleleşmiş ve bir daha çıkmamacasına tüm toplumun gündemine girmiştir. Bunu olanaklı kılan maddi zemin, şüphe yok ki, '60'lı yılların alt sınıflardan kaynaklanan sosyal hareketliliği oldu. Bu hareketlilikten beslenerek politik bir dinamizm kazanan Türkiye solu, öte yandan, Türkiye'nin ve dünyanın o günkü özgün tarihsel ortamında, beslendiği tüm ulusal ve evrensel düşünce kaynaklarıncaya başından sakatlandı. ... Sol bu dönemde iktidar ufkundan ve devrimci kimlikten yoksundu. Düzene karşı mücadelesi düzen kurumlarının çerçevesini aşmıyordu. Sosyalizmin Türkiye'nin tarihinde ilk kez olarak kitleleştiği bu dönem, sosyalizmin sol tarafından burjuva bir içerik ile savunulduğu bir dönem idi aynı zamanda. '60'lı yıllar, Türkiye solunda burjuva sosyalizminin egemenlik dönemi oldu."

"Solda devrimcileşme '70'lerin başına denk gelir ve tüm '70'li yıllara ve solun büyük bir kesimine damgasını vurur. Politik mücadelede düzen aşılmış, başlıca kurumlarıyla devlet karşıya alınmıştır. ..." (Ekim, Sayı: 37, Ekim 1990)

1960'lara girişle başlayan yeni dö-

Devrimcileşmede dönüm noktası

nem partimizin temel metinlerinde döneme alınmış, irdelenmiş, temel önemde değerlendirmelere konu edilmiştir. Buna yönelik son bir girişim Teslim Demir yol-
daşın anısına yapılan değerlendirme olmuştur.

Bu değerlendirmenin '71 Devrimci kopuşunu hazırlayan süreçleri ve bu kopuşun tarihsel anlamını ele alan bölümünü, Kızıldere'nin ve 6 Mayıs'ın 50. Yılı anısına burada yeniden sunuyoruz.

'60'LI YILLARDA SOL DALGA VE DEVRİMCİ ÖNDERLİK BOŞLUĞU

Sol hareketimizin Cumhuriyeti de önceleyen bir tarihi var. '60'lı yıllara kadar neredeyse sadece TKP'de temsil edilen bir tarihtir bu. TKP tüm tarihi boyunca sınırlı sayıda aydın ve işçiden oluşan, kit-
le tabanından yoksun, alabildiğine dar bir kadro partisi olarak kaldı. 1951 Tev-
kifatı'nın ardından ise tümüyle tasfiye oldu. '60'lı yıllarla başlayan yeni döneme az sayıda kadro ve tartışmalı bir düşün-
sel-politik miras bıraktı. Geriye kalan ve onun gerçek temsilcisi sayılan kadrolar bu yeni dönemde TKP'nin yeniden in-
şasını gündeme getirmediler. Böylece tarihsel TKP tarihe karışmış oldu. '70'li yıllarda Leipzig eksenli olarak aynı isimle
sahneye çıkan partiye tümüyle farklı bir oluşumdur.

'60'lı yıllar modern Türkiye'nin tarihinde sol ve sosyal mücadele açısından tümüyle yeni bir dönem oldu. Hızlanan kapitalist gelişmenin ürünü modern sınıflaşma, sosyal, siyasal ve kültürel sonuçlarını ülke düzeyinde göstermeye başladı. Başta işçi sınıfı olmak üzere emekçi katmanların istemleri, bunun ürünü mücadeleler ve bu mücadelelerden güç olarak serpilmiş bir sol hareket gerçeği vardı artık Türkiye'de.

Bu yeni dönemde birbirini izleyerek ortaya çıkan birden fazla sol akım görüyoruz. Doğan Avcıoğlu'nun yönettiği Yön Dergisi'nde temsil edilen ve kendini Kemalizm'in yeni koşullara uyarlanmış temsilcisi sayan darbeci bir burjuva solu, zamanlama olarak bunlardan ilk ortaya çıkanıydı. Farklı eğilimlerden karışık kafalı sendikacıların kurduğu, altından kalkamadıkları için de çok geçmeden yönetimini ilerici aydınlara devrettikleri TİP ise sosyalist solu temsil etmek iddi-

asındaydı. Çok geçmeden TİP bünyesinde yaşanan bölünmeyle birlikte, tarihsel TKP kökeninden gelen ve geleneği temsil eden Mihri Belli ve Hikmet Kıvılcımlı gibi şahsiyetlerin önderlik ettiği eğilimler, esas olarak da Mihri Belli önderliğindeki MDD Hareketi, dönemin bir öteki önemli sol akımı oldu. 1970 başına, yani '71 Devrimci Çıkışı'nın hemen öncesine kadar, solun tablosu kabaca böyleydi.

TİP'in ve MDD Hareketi'nin lider kadroları, tarihsel TKP'den arta kalanlardan oluşuyordu. Mihri Belli ve Dr. Hikmet Kıvılcımlı için bu dolaysız olarak böyleydi. Mehmet Ali Aybar ve Behice Boran ise 1940 sonrasının TKP sempaticisi sol aydınlıklarına mensuptular. Bu ikinciler, '60'lı yıllarda ve daha somut olarak da TİP yönetimi dönemiyle birlikte, tümüyle reformist-parlamentarist bir çizginin temsilcileri oldular. Mücadeleyi ileriye götürmek değil fakat dizginlemek ve düzenin icazet sınırları içinde tutmaktı esas rolleri. Ama tarihsel TKP'den gelen, dahası onun direnişçi kanadını oluşturan Mihri Belli ve Dr. Hikmet Kıvılcımlı gibi liderlerin de, dönemin sosyal uyanışına ve bunun beslediği sol dalgaya önderlik edebilecek bir devrimci program, çizgi ve örgüt ortaya koyamadıklarını, tam tersine hareketi başka biçimlerde sakatladıklarını, böylece sonraki parçalanmalara da kolaylaştırıcı bir zemin hazırladıklarını biliyoruz.

'60'lı yıllar, düzen sınırlarını aşamayan bir burjuva sosyalizmi dönemi oldu. İzlenen çizgi kadar, bunun gerçekleşmesi için temel alınan ya da umut bağlanan araçlar yönünden de bu böyleydi. Ya parlamentarizme bel bağlanıyordu, ki Aybar-Boran liderliğindeki TİP şahsında olan buydu. Ya da sözümona sol bir askeri darbeden hiç değilse o konjonktürde yarar umuluyordu, Mihri Belli ve Hikmet Kıvılcımlı şahsında olansa buydu. Bu ikincilerin ilk gruptan önemli bir farkı, demokratik devrim düşüncesinin farklı versiyonları üzerinden ortaya kendilerince devrim stratejileri koymalarıdır. Ama bu hiç de devrime yönelen bir politik çizginin temsilcileri oldukları anlamına gelmiyordu. Hiç değilse o evrede öncelikli beklentileri, sözde sol Kemalist bir askeri darbenin "kapitalist olmayan yol"dan yolu açmasıydı. Bu konum ve tu-

tum, düzenin icazet sınırlarını esas alan pasifist TİP yönetiminden farklı olarak, MDD Hareketi'nin dönem içinde ve daha çok da gençlik hareketi üzerinden izlediği militan mücadele çizgisini gölgeliyordu.

Oysa bu aynı yıllar, 1960'lı yılların ikinci yarısı, solun gelişip serpilmekte olduğu dinamik bir özel evreydi. Sosyal uyanışın tazeliği ile, işçi sınıfı hareketinin diriliği ile, genel olarak solun toplum içerisinde umut vadeden bir güç olarak öne çıkması ile ayırt edilen, tümüyle yeni bir dönemdi sözkonusu olan. Bu, başta işçi sınıfı olmak üzere alt sınıflar yönünden sosyal uyanış ve mücadelenin gelişip serpildiği, sol açısından tarihte ilk kez olarak kitleleşmenin ve toplumun gündemine girmenin başarılabilirdiği bir tarihi evredir. Ama yazık ki bu gelişmeye devrimci açıdan yanıt verebilen herhangi bir parti, örgüt ya da önderlik ortaya çıkmadı bu yıllar içinde. Geçmişten kalan ve sürekliliği temsil edenler, Mihri Belliler ve Hikmet Kıvılcımlılar, hiç değilse o günkü çizgileri üzerinden burjuva sosyalizmini aşamayan bir perspektifin içinde kaldılar. Çevrelerinde yüzlerce genç militan varken, bunların tümü de devrime ve sosyalizme gönül vermişken, bunlarla bir parti kurmak yoluna bile gitmemeleri bu açıdan yeterince açıklayıcıdır. Oysa devrimci partinin inşası gerçek bir devrim mücadelesinin ilk ve olmazsa olmaz koşuludur. Ama biz o yıllarda bunu açık bir hedef olarak tanımlayan ve somut bir süreç olarak yönelen herhangi bir girişim göremiyoruz. Mihri Belli ve arkadaşları, tarihsel TKP'nin temsilcileri olmak iddialarını koruyorlar, ama 1951 tutuklamalarıyla tümünden yıkıma uğramış bulunan bu partinin yeniden inşası için kıllarını kıpırdatmıyorlardı.

Mihri Belli'nin o dönem için sorumluluğu özellikle ağırdır. Zira dönemin gençlik hareketini sürükleyen çok sayıda devrimci genci ve aydını kendi çizgisine kazanmış lider kişilik konumuyla, bu asıl olarak onun dönemi ve dolayısıyla da görüyüydü. (Hikmet Kıvılcımlı'nın öne çıkışı dönemin sonuna doğrudur). O yıllarda Mahir Çayanlar, Deniz Gezmişler ve İbrahim Kaypakkayalar şahsında simgelenen devrimci gençlik büyük bir bölümüyle Mihri Belli önderliğindeki MDD Hareketi saflarındadır. Genç devrimcilerin ezici

bölümü "Mihrici"dir. Bu büyük ve nitelikli bir kadro potansiyelidir, dolayısıyla devrimci bir partileşme süreci için bulunmaz bir imkân ve kaynaktır. Oysa Mihri Belli'nin devrimci bir parti girişiminden, çok geçmeden boşa çıkan oportünist hesap ve kaygılarla uzak durduğunu biliyoruz. Dönemin sonuna (1970 yılı ortalarına) doğru nihayet buna yönelmiş görünmesiyse, ciddi bir adımdan çok, MDD Hareketi bünyesindeki büyük kanamayı durdurmaya yönelik göstermelik, yüzeysel ve sonuçsuz bir manevradır.

Aynı '60'lı yıllar, dünyada devrim dalgasının sürmekte olduğu bir tarihsel evreyi işaretlemektedir. Sovyetler Birliği'ndeki bürokratik bozulma ve ideolojik yozlaşmaya, bununla bağlantılı olarak dünya komünist hareketindeki bölünmelere ve sorunlara rağmen, dünya ölçüsünde yaygın sosyal hareketlilikler ve devrimci mücadeleler var. Devrim dalgasının dünya ölçüsünde yükseldiği bir dönemdir sözkonusu olan. Dünya ölçüsündeki bu sürece de tanıklık eden genç devrimciler marksist klasikleri inceledikçe ve devrimler tarihi konusunda bilgi edindikçe, doğal olarak güven veren bir devrimci önderlik bekliyorlardı. Buna yanıt veren liderler, partiler, örgütsel yönelimler yoksa, sonuçta bu kaçınılmaz biçimde yeni arayışlar yaratırdı. Nitekim '60'lı yılların sonuna doğru Türkiye'de yaşanan da bu oldu.

Sonradan 1971 Devrimci Çıkışı'nın öncülüğünü yapan tüm kadrolar, 1967-70 döneminde Mihri Belli liderliğindeki MDD Hareketi bünyesinde yer alıyorlardı. Ama öte yandan bu aynı genç kadrolar devletin, dolayısıyla o günlerde "zinde güçler" cılasıyla oportünist ham hayallere dayanak yapılan ordu ve bürokrasinin ne anlama geldiğini, devrimin kurulu düzen ile onu devleti karşısında nasıl davranması gerektiğini hararetle inceledikleri klasik marksist eserlerden biliyorlardı. Yanı sıra Rusya, Çin ve Küba gibi başarılı devrim örneklerini inceliyor, bunların tuttuğu yoldan, izlediği gelişme çizgisinden etkileniyorlardı. Bu süreç çok geçmeden genç devrimcilerin devlet darbeciliği peşinde koşanlardan kopmasıyla sonuçlandı.

Dönemin devrimci gençliği devrim istiyordu. Ama izlenen çizginin, savunulan

görüşlerin, girilen yolların hiç de buraya götürmediğini de görüyordu. TİP'in varıyoğu parlamentarizmdi. Mehmet Ali Aybar, Behice Boran, Sadun Aren gibileri bütün umutlarını kurulu düzenin anayasasına ve parlamentosuna bağlamışlardı. Dönemin egemenlerine güven vermek ve böylece onların şerrinden korunmak için, söylemlerini ve eylemlerini anti-komünizme vardırtdıkları bile oluyordu. Bunların karşısında ise büyük itibarı olan ve bununla da başlangıçta genç devrimcilere güven ve umut veren Mihri Belli gibi tarihi kişilikler vardı. Oysa bunlar da, hiç değilse o konjonktürde, çıkış için bir ordu darbesinden medet umuyorlardı. Bu umut kırıcı tablo, teorik birikim ve pratik mücadele deneyimi bakımından henüz çok yeni ve dolayısıyla yetersiz bu genç devrimcileri çıkış yolunu bizzat bulmaya yöneltti. Devrimci bir önderlikten yoksun kalanlar, büyük bir cüret ve cesaretle bunu bizzat inşa etmeye giriştiler. Başka bir alternatifleri yoktu ve bu, dönemin yeni devrimci kuşağının büyük şansızlığı idi.

DEVRİMCİ ÖNDERLİK BOŞLUĞUNA KARŞI ÇIKIŞ ARAYIŞLARI

(...) Uzun yıllar boyunca kitle desteğinden yoksun kalan sol, 1960'lardan itibaren nihayet toplumsal düzeyde bir güç olarak ortaya çıktı. '60'lardaki sosyal uyanışın beslediği kitle hareketi bunun bir ilk kaynağıydı. '74'de patlak veren yeni devrimci dalga bunun daha ileri düzeyde yeni bir örneği oldu. Ama yazık ki sol hareket bu dönemlere her seferinde bir ön hazırlıktan yoksun olarak girdi. Ne devrimci bir düşünsel birikim, ne devrimci bir program, ne iyi kötü hazırlığını önden yapmış devrimci bir parti vardı. Yani bu dalgayı karşılayacak, omuzlayacak herhangi bir ön politik-örgütsel birikim, dolayısıyla hazırlık yoktu. Olduğu kadarıyla da sorunluymdu, yararlı olmaktan çok sorun kaynağı idi.

Bu, kabaran dalganın esası yönünden kendiliğinden dinamiklerle ilerlemesi, bunun sonucu olarak da bir yerde bir yerlere çarpıp kaçınılmaz biçimde kırılması demektir. '60'ların ikinci yarısını kaplayan dalgada da bu böyle oldu. Düzen cephesi, egemen bir sınıf olarak burjuvazi, her düzeyde ve her bakımdan örgütlüydü. Arkasında da tüm imkanları ve muazzam deney birikimiyle emperyalizm vardı. Daha '60'lı ilk yıllardan itibaren Amerikalı uzmanlar Türkiye'deki sosyal uyanışı görüyor, Türkiye'yi yönetenlere sürekli akıl veriyor, yol yordam gösteriyorlardı. Bu dalganın önünü nasıl alabilecekleri üzerine politikalar ve planlar sunuyorlardı. Nitekim örgütlü bir güç olarak dinsel gericiğin önü böyle açıldı. Komünizmle Mücadele Dernekleri böyle yaratıldı. Fa-

şist paramiliter güçler Alparslan Türkeş eliyle böyle örgütlendi. Yani bir tarafta bilinçli ve alabildiğine örgütlü bir sınıf, bu sınıfın arkasında ise muazzam imkanları ve tarihsel deneyimiyle emperyalizm var. Emperyalizmin toplumsal uyanışları dizginlemeye ve saptırmaya, sosyal mücadeleleri ve sol akımları ezmeye dayalı bütün bir tarihsel deneyimi var. Beri tarafta ise kendiliğinden kabaran bir sınıf ve kitle hareketi dalgası ile devrimci parti ve önderlikten yoksun deneyimsiz bir genç devrimciler kuşağı...

'60'lı yıllarda Türkiye toplumu hareketleniyor. Sola o güne dek görülmemiş türden bir yöneliş var. Toplumun kültürel bakımdan gelişkin kesimlerinin bir bölümünü de kapsıyor bu. Belki niceliği abartılmayabilir ama büyük kentlerde aydınlar, sanatçılar, sendikacılar, öncü işçiler sola yöneliyorlar. Sol kendiliğinden hareketlenen emekçileri dolaysız girişimlerle destekliyor, buluşma kolaylaştırıyor. Toprağı işgal eden köylülerin desteğine Dev-Gençliler yetişiyor. Fabrikayı işgal eden işçilerin yanına sol sendikacılar ya da yine devrimci gençler koşuyor. Bu, buluşmayı, birbirini anlamayı, kaynaşmayı kolaylaştırıyor. Dalga var, mücadele giderek sertleşiyor. Fabrika işgallerinin yaşandığı, çatışmanın giderek sert biçimler aldığı bir tarihi dönem... 15-16 Haziran gibi hala da aşılamayan bir büyük işçi başkaldırısı, tam da bu dönemde, aynı '60'ların sonunda yaşandı ve onun tepe noktasını oluşturdu.

Mücadele sertleşiyor, hareketin devrimleşme potansiyeli güçlü ama buna önderlik edecek devrimci bir parti, akım, önderlik yok. Solun o güne kadarki birikimi devrimci değil. Tarihsel olarak nedenleri incelenebilir ama sonuçta TKP devrimci bir parti olmadı. Saffarındaki

bir kısım kadroların komünizm idealine samimi bağlılıkları ne olursa olsun TKP devrimci bir parti değildi. '60'lı yıllara TKP'den kalan elbette sol bir mirastı ama bunun devrimci niteliği hayli tartışmalıydı. Oysa sınıf mücadelesi sertleşiyordu ve bunu kucaklayacak dinamik devrimci bir partiye şiddetle ihtiyaç vardı. Bu parti için o günün Türkiye'sinde önemli bir devrimci genç kadro potansiyeli de vardı. Ama bu gücü birleştirecek, örgütleyecek, partileştirecek ve böylece örgütlü bir şekilde seferber edecek bir özne irade yoktu '60'lı yıllar Türkiye'sinde. Üniversiteli genç insanların farklı arayışlara girmesi ve dolayısıyla da tartışmalı yollara düşmesi, bu tarihsel durumun bir ürünüdür. Marksizm "sol" sapmayı, sağ oportünizmin bir kefareti sayar. Bizde olan da tam olarak budur.

'71 DEVRİMCİ HAREKETİ'NDE KALICI OLAN...

Genç ve deneyimsiz devrimciler çıkış yolunu kendileri aradılar. Çıkışı nerede gördüklerini biliyoruz. Ama değerlendirmelerimizde vardır; burada kalıcı olan sol sapma değil, devrim yapmak isteği, iradesi, cesareti ve pratiğidir. Bu pratiğin gerektirdiği bedeli ödeme tutumu, yaşamını devrime adama kararlılığıdır. '71 Devrimci Çıkışı'nda kalıcı olan budur, öteki herşey geçici olmuştur. Bilimsel bir tanım olarak "sol maceracılık" olarak tanımladığımız davranış, çok kısa bir dönemin geçici bir olayı olarak kaldı. '74'ü izleyen yeni devrimci dalga döneminde marjinal birkaç çevre dışında "sol maceracılık" diye bir şey kalmadı. Ana akımlar yönünden sol çizgi, yani dar insan gruplarına dayalı öncü savaş çizgisi, '74'den itibaren hızla aşıldı. Üstelik yerini dev-

rimci hareket bünyesinde, özellikle de onun önderlik kademelerinde, güçlü sağ eğilimlere bırakacak denli.

'71'den kalıcı olan devrim yapmak iradesiydi ve bu çok önemliydi. Kurulu düzeni yıkmak üzere devlete başkaldırmak, bu yeni bir durum, yeni bir tutumdur. Devrimciliği de temelde buradan getiriyordu. İdeolojik konumu tartışmalıydı, ama bu yönelimiydi asıl kalıcı olan. Devlete başkaldıran bu genç insanlar, bunu bir devrim anlayışına dayandırıyorlardı. Sonuçta kendilerince bir devrim teorileri vardı ve bu kendince özgün öğeler de içeriyordu. Mahir Çayan ve İbrahim Kaypakkaya'nın yazıları buna tanıklık etmektedir. Ortaya konulan çizgi elbette tartışmalıydı, ama bu yeni dönemde hızla aşıldı. Onlarda kalıcı olan devrim yapmak arzusu, iradesi ve yönelimi oldu. Aradan neredeyse bir yarım yüzyıl geçtiği halde unutulmamalarının ve unutturulamamalarının gerisinde bu var. Öncü savaş yürüttükleri için değil, fakat kendilerini bir davaya adayıp kurulu düzenin karşısına devrimci olarak çıktıkları için kalıcı olabildiler. '71 devrimciler kuşağının tarihimizde buradan gelen çok ayrı bir önemi var.

Bugün '60'lı yılların TİP liderlerini yalnızca solun reformist kanadı sahipleniyor. Devrimcilere onları en fazla ilerici politik kimlikleri üzerinden ve bu sınırlarda bile ciddi kayıtlarla sahipleniyorlar. Türkiye solunda reformist liderleri sahiplenmede bir ortaklık yok ama Deniz Gezmişler'e ayrımsız tüm kesimler sahip çıkıyorlar. Deniz Gezmiş'in simgelediği devrimciler kuşağının solun ortak değerleri haline gelmesi rastlantı değildir ve son derece anlamlıdır. Devrim yapmak isteği, iradesi, cesareti ve bu uğurda kendini ortaya koyma pratiğidir bunu sağlayan. Onları kalıcı kılan budur.

Teslim Demir yoldaş türünden devrimcilere ruh ve ilham veren işte bu kuşaktı. Bu kuşağın adanmışlığı, 12 Mart'ın en karanlık dönemlerinde birçok genç insanın bilincinde derin izler bıraktı, ruhunda büyük fırtınalar estirdi. Bu genç devrimciler, Teslim Demir yoldaşa ilişkin parti açıklamasında da söylendiği gibi, o karanlık dönemde devrime inanç ve kurulu düzene hınç biriktirdiler. Karanlık bir dönemdi ve geçmeyecekmiş gibi görünüyordu, ama yalnızca üç yılın ardından geride kaldı. Toplum yeniden hareketlendi, sınıf ve kitle hareketi çok geçmeden çığ gibi büyümeye başladı. Tüm kesimleriyle sol hareket yükselen bu dalga içinde bir önceki dönemle kıyaslanmayacak bir büyük kitle desteğine ulaştı. (...) (Teslim Demir / Devrime Adanmış Yarım Asır, Eksen Yayıncılık, s.149-57)

(www.tkip.org'dan Ekim, sayı 323, Mayıs 2022 tarihli sayısından alınmıştır...)

Anti-faşist zaferin 77. yıl dönümü...

Hitler faşizmini sosyalist Sovyet halkları ezdiler!

Nilgün Eren

İnsanlık tarihinin tanık olduğu en kanlı ve en tahrip edici savaş oldu ikinci emperyalist dünya savaşı. Modern barbarlık sistemi olan kapitalist emperyalizmin yolaçtığı akıllamaz bir kıyım savaşıydı bu. 60 ülkeyi içine alan bu savaşta 50 milyon insan yaşamını yitirdi, 55 milyon insan sakat kaldı.

Bunalım içinde debelenen kapitalizmin özbeöz çocuğu olarak yükseldi Hitler... Sosyalizmi kurma yolunda önemli mesafeler alan Sovyetler Birliği'ne karşı kapitalist dünyanın saldırı üssü olarak kullanıldı Alman faşizmi... Bunalımın yolaçacağı bir devrimci dalga korkusuyla da hareket eden emperyalist Batı, Sovyetler Birliği'nin tüm çabalarına rağmen, Hitler'in Avrupa'daki ilerleyişini durdurmak için kaydedeğer hiçbir şey yapmadı. Hitler Almanya'sı önce Avusturya'yı ilhak etti. Batılı emperyalist devletlerin teslimiyetçi Münih Komplosu'ndan güç alarak ardından Çekoslovakya'yı işgal etti. Nihayet 1 Eylül 1939'da Polonya'ya saldırıyla savaş resmen başlamış oldu. Alman orduları 8 ay gibi kısa bir süre içinde Batı Avrupa'nın önemli bir bölümünü ele geçirdiler. Böylece Batı'yı sağlam bir cephe gerisi haline getiren Hitler, bu işgal sayesinde daha da güçlendirdiği savaş makinasını Sovyetler Birliği üzerine sürdü.

Bütün güçlerini seferber eden, son derece donanımlı ve deneyimli bir orduya sahip bulunan Alman faşizmi, birkaç ay içinde Sovyet topraklarının önemli bir bölümünü ele geçirdi. Alman tümenleri Leningrad, Moskova ve ardından Stalingrad'a dayandı.

Sosyalizmin ilk ciddi sınavıydı bu savaş. Batılı emperyalistler sosyalizmin bu ilk devletinin savaşın yıkıntıları altında kalacağı beklentisi içindeydiler. Ancak Hitler'in faşist sürüleri Volga'dan öteye geçmeyi başaramadılar. Yalnızca Kızıl Ordu ile değil, dişıyla tırnağıyla savaşan özverili ve kararlı bir halkın topyekün direnişiyle karşı karşıya kaldılar. Stalingrad'da yalnızca sokak sokak, ev ev değil, oda oda verilen inanılmaz bir direniş ortaya konuldu; taşla, bıçakla, sıcak suyla savaşıldı. 182 gün büyük olanaksızlıklar içinde sürdürülen böylesine özverili bir direniş sayesinde ki, Stalingrad düşmana geçit vermedi. Moskova'da ve Leningrad'da emekçiler tarafından halk alayları kuruldu. Leningrad tam 900 gün

faşist kuşatmaya direndi. İşçiler, kolhocz köylüler ve aydınlardan oluşan savaşçı birlikler, Kızıl Ordu ile kenetlenerek Alman faşist sürülerini geri püskürttüler. İşgal bölgelerinde de yoğun bir partizan savaşı yürütülerek, böylece Alman ordusuna ağır kayıplar verdirildi.

"Hitler bir imha savaşı istiyor. Ona istediğini vereceğiz!" demişti Stalin. Sosyalist Sovyet ülkesi bu vaadi büyük bir kahramanlıkla gerçekleştirdi. Olağanüstü bir çaba ile bütün güçlerini seferber eden Sovyet halkları, sonunda bu insanlık düşmanı savaş makinasını imha etmeyi başardılar.

Burjuva Fransa yalnızca birkaç hafta içinde teslim alınmış, Hitler'in faşist ordusu ciddi bir direnişle karşılaşmadan Paris'e girmişti. Topraklarının önemli bir bölümü işgal edilen, sanayisinin üçte ikisi tahrip olan sosyalist Sovyetler Birliği'nde ise, buna rağmen inanılmaz bir topyekün direniş ortaya konuldu ve sonunda zafer koparıldı alındı.

BU NASIL MÜMKÜN OLABİLMİŞTİ?

Bu savaşta karşı karşıya gelen iki karşıt toplumsal-politik sistemdi. Kapitalist sistemin çürümüşlüğü'nün ve kokuşmuşluğunun en çıplak ifadesi olan Alman faşizmi, sosyalizme karşı bir ölüm-kalım savaşı açmıştı. Sovyet halkı bunun bilincindeydi. Büyük acılara ve yoksunluklara katlanarak yepyeni bir toplumu kurmanın mücadelesine girişmiş ve bunda önemli mesafeler elde etmiş olan Sovyet insanı, davasının haklılığına derinden inanıyordu. Uğruna savaşaacağı sağlam değerlere sahipti. Bunun sağladığı moral üstünlükle olağanüstü bir savaşma gücü

ortaya koyabildi. Bütün bir ülke adeta tek bir savaş karargahı haline getirildi. Örgütlü ve sağlam bir cephe gerisine, dinamik yedek güçlere sahip olan Kızıl Ordu ile, onunla omuz omuza savaşan bir halkın, Sovyet halkının zaferiydi elde edilen...

Sovyet halkı yalnızca kendisine yönelen bu tehlikeyi ezip geçmekle kalmadı. Savaşın en büyük yükünü omuzlayarak, en ağır bedelleri ödeyerek bütün Avrupa halklarını da Hitler belasından kurtardı. Savaş Avrupa halkları için de tam bir yıkım olmuştu. Binlerce insan kurşuna dizilmiş, cezaevlerine ve toplama kamplarına doldurulmuştu. Avrupa'nın çeşitli ülkelerinden toplanan 12 milyon işçi, bu kıyım makinasının emrinde en ağır koşullarda kölece çalışmaya zorlanmıştı. İğrenç ve insanlık dışı bir imha hareketi ile milyonlarca Yahudi katledilmişti. Avrupa adeta bir hapisane görünümü almıştı.

Sovyet halkının ortaya koyduğu görkemli direniş, işgal altında bulunan tüm halklara büyük bir moral verdi. 1941 sonbaharından itibaren Avrupa'da anti-faşist yeraltı direnişleri yaygınlaşmaya başladı. Hitler bir yıldırım hareketi ile Sovyetler Birliği'ni kısa sürede ezip geçeceğini hesaplıyordu. Bunu başaramadığı gibi, cephe gerisi de zayıflamaya başladı. Fransa, İtalya, Yugoslavya, Çekoslovakya, Yunanistan, Bulgaristan, Arnavutluk vb. ülkelerde genellikle komünistler önderliğindeki anti-faşist halk hareketleri giderek güç kazandı.

"İKİNCİ CEPHE" VE EMPERYALİST RİYAKARLIK

Bu savaşta en ağır bedeli Sovyet halkları ödedi. Hitler faşizmiyle tek başına

savaşmak zorunda kaldıkları içindir ki, 27 milyona yakın Sovyet insanı yaşamını yitirdi. 25 milyon insan evsiz kaldı. 1710 kent, 70 bin köy yakılıp yıkıldı. Yaklaşık 32 bin işletme yok edildi. 65 bin kilometre uzunluğundaki demiryolunu tahrip edildi. 98 bin kolhoz, 5 bin sovhöz ile makine ve traktör istasyonları talan edildi...

Anti-Hitlerci ittifakın emperyalist karnadı, söz verdiği "ikinci cephe"yi bir türlü açmadı. İki yıl boyunca Sovyetler Birliği'ni büyük ve kaba bir ikiyüzlülükle oyalayıp durdu. Böylece faşist Almanya'yla süren savaşın tüm yükü Sovyet halklarının omuzlarına bindi. Elbette ki ikiyüzlü emperyalistler çok bilinçli bir sinsi tutum ve davranış içindeydiler. Amaç, savaşı sürdürmekte olan tarafların birbirlerini yıpratıp güçten düşürmelerini beklemektir. Böylece zamanı geldiğinde devreye girecek, durum üzerinde hakimiyet kuracak, kolay yoldan savaşın gerçek galipleri olup çıkacaklardı.

Ancak Hitler ordusuna öldürücü darbeyi vuran ve onu gerisin geri Avrupa'ya sürmeye başlayan şanlı Kızıl Ordu, tüm bu aşağılık emperyalist hesapları altüst etti. Sovyet Kızıl Ordusu'nun karşı konulmaz bir mutlak zafere doğru yürüdüğünü ve komünistlerin önderliğindeki direniş hareketlerinin çeşitli Avrupa ülkelerinde inisiyatif ele aldığını gördükleri andan itibaren ki, ABD ve İngiliz emperyalistleri nihayet harekete geçmek zorunda kaldılar.

HALKLARIN GERÇEK "İKİNCİ CEPHE" Sİ

Savaşın uzaması, tüm kayıplarına rağmen Sovyetler Birliği'ni zayıflatmak bir yana, onun birçok bakımdan daha da güçlenmesine yolaçtıyordu. Savaş koşullarına rağmen Sovyet ekonomisi olağanüstü bir gelişme dinamizmi göstermişti. 1940 yılı ile kıyaslandığında, uçak üretimi dört, top üretimi yedi, tank üretimi sekiz katına ulaşmıştı. Demir ve kömür üretiminde çok büyük oranlarda artış kaydedilmişti. Sovyetler Birliği kullandığı savaş malzemesinin yüzde 80'ini kendisi ürettiyordu.

Sovyet halkı kendi güç ve olanaklarıyla Hitler'i ülkesinden kovmakla kalmamış, hızla Avrupa'ya doğru ilerlemeye başlamıştı. En önemlisi de, Sovyet rejimi Avrupa halkları nezdinde büyük bir itibar kazanmıştı. Avrupa'da gelişen direnme

hareketi giderek güçleniyor ve komünistler anti-faşist halk hareketinin öncü güçleri haline geliyorlardı. Komünist partilerinin üye sayısı büyük bir hızla artmaya başlamıştı. Emperyalistlerin söz verdikleri "ikinci cephe"yi açmayı biraz daha geciktirmeleri durumunda, Avrupa'ya zafer bayrağı tümüyle Sovyetler Birliği ve devrim yolunu tutacak halklarca dikilecekti.

İşte İngiliz ve Amerikan emperyalizinin müdahalesi bu koşullarda gündeme geldi. Normandiya Çıkarması'nı yaparak, nihayet "ikinci cephe"yi açmış oldular. Ancak, Stalin'in çok yerinde ifadesiyle, onlar "ikinci cephe"yi açmamış olsalardı, bu aynı şeyi halklar devrimci bir temelde yapmış olacaktı.

Emperyalist Batı tarafından büyük bir başarı olarak sunulan Normandiya Çıkartması'nın savaşın gidişatında tayin edici rolü olmamıştır. Gerçek "ikinci cephe" bu ülke halkları tarafından açılmıştır. Çıkartma, ancak Sovyetler Birliği'nin büyük bir kısmı düşmandan temizlendikten ve Kızıl Ordu Polonya'ya girdikten sonra, 6 Haziran 1944'te yapılmıştır.

Bu savaşta İngiliz ve Amerikan ordusunun kayıplarının toplamı yalnızca 500 bin civarındadır.

ANTI-FAŞİST ZAFERİN TÜM ONURU KOMÜNİSTLERE AİTTİR!

Dünya halklarının kaderini belirleyen anti-faşist zaferin tüm onuru komünistlerindir. Yalnızca Sovyetler Birliği'nde değil, Avrupa'da da son derece elverişsiz koşullarda ve büyük olanaksızlıklar içinde en önde mücadeleye atılanlar ve en ağır yükü omuzlayanlar onlar olmuşlardır. Direniş boyunca yalnızca Fransa'da 75 bin komünist kurşuna dizilmiştir. İtalya'da katledilen komünist sayısı ise 40 bindir.

Tüm bu tarihi gerçeklere rağmen, Batılı emperyalistler ve Rus emperyalizminin yeni temsilcileri yıllardır, gerçek sahibi sosyalist Sovyet ülkesi ve dünya halkları olan anti-faşist zaferi kendi zaferleri olarak sunuyor ve kutluyorlar.

Anti-faşist zaferin 77. yılı ise, Ukrayna üzerinden yeni bir emperyalist savaş ve saldırganlığın özellikle Batılı emperyalistler eliyle tırmandırıldığı bir dönemde kutlanacak. Yıllardır Ukraynalı faşistleri besleyip büyüten ve insanlığı büyük bir yıkıma sürükleyecek yeni bir dünya savaşının fitilini ateşleyebilecek bir sürecin önünü açan emperyalist Batı, bir kez daha tam bir ikiyüzlülükle anti-faşist zaferi sahiplenecek. Fakat hiçbir çaba, bu savaşın gerçekte iki sistem arasında yaşandığını ve zaferin sosyalizmin ilk ülkesinin kahramanca direnişi sayesinde kazanıldığını unutturamayacak.

(www.tkip.org'dan Ekim, sayı 323, Mayıs 2022 tarihli sayısından alınmıştır...)

Emperyalist savaş ve denge arayışları

A. Vedat Ceylan

NATO ile Rusya arasında Ukrayna üzerinde süren emperyalist savaş "yeni denge" arayışları tartışmalarına konu ediliyor. Batı ve ABD yeni bir Rus karşıtı ortaklıkta buluşuyor.

Almanya, Rusya'nın Ukrayna'yı işgal girişimini büyük bir jeopolitik dönüş vesile yaptı. ABD Rusya'yı izole ederek yıpratıldıktan sonra "esas tehlike" ilan ettiği Çin'e daha fazla odaklanmak istiyor. Bu nedenle Almanya'nın bu jeopolitik dönüşüne şimdilik ses çıkaramıyor. Almanya'nın devasa silahlanmasından en çok rahatsızlık duyacak olan Fransa ve İngiltere de aynı gerekçelerle şimdilik bu durumu kabul etmiş görünüyorlar.

Rusya'nın Ukrayna'ya karşı başlattığı harekâtın üzerinden iki aylık bir süre geçti. Bu savaşın stratejik dinamikleri Avrupa ile Rusya arasında derin bir kopuşa yol açıyor. ABD'nin retoriği bu çatlağı daha da derinleştiriyor. Savaş borazanı emperyalist medya "Buça katliamı" vb. senaryolar üzerinden ateşe benzin döküyor.

Batı, bu savaşı silahlanmaya devasa bütçeler ayırmanın bahanesi yaptı. NATO'nun döne döne talep ettiği "GSYİH'nın yüzde ikisini silahlanmaya ayırmaya" çoktan hazırlıklı oldukları ve adım atmak için uygun anı bekledikleri doğrulandı.

Enerjide büyük ölçüde Rusya'ya muhtaç Batı'ya Rusya'dan enerji akışı hala sürüyor. Öte yandan emperyalist savaş aygıtı NATO karargahında Rusya'ya "enerji ambargosu" uygulama tartışmaları devam ediyor. Baltık ülkelerinin bir kısmı Rusya'dan hidrokarbon ithalatını durdurdu. Bir kısmı ise durdurmak üzere olduklarını açıkladı. Almanya ekonomisi bakanı, "ambargo için gerekli koşulları oluşturmak için çalışıyoruz. Ancak enerji konusunda, daha önce de açıkladığımız gibi kısa vadede gerçekleşmesi oldukça sorunlu olacaktır" dedi.

Batı her ne kadar Rusya'yı "çaptan düşürmek için" ABD'nin arkasında sıralanmış görünse de ondan kopuş dinamikleri de savaş sürdükçe büyüyor.

Savaşın uzaması enerji fiyatlarında patlamaya yol açtı, temel tüketim mad-

delerinin fiyatları yükseldi. Gıda tedarikinde yaşanan sıkıntıya yükselen enerji fiyatlarının etkisi de eklenince AB ülkelerinde de emekçilerin satın alma gücünde belirgin düşüşler yaşanıyor.

Bir süre sonra "vahşi Rusya" karşısında "medeni Batı" demagogileri de dikiş tutmayacak. "Medeni/demokratik Batının" desteklediği Neonazilerin işlediği vahşetler şimdiden ortaya dökülmeye başladı. Batı medyasının da bir kısmı, Buça katliamını Rusya'nın yapmadığını dillendirmek zorunda kaldı. Görünen o ki, "medeni Batı" Ukrayna tiyatrosunu sahnelemekte giderek zorlanacak.

Ukrayna'da "barışçıl" bir çözüme ulaşılsa bile, eski statükoya dönülemez. Rusya enerjisini pazarlamada kısa vadede sıkıntı yaşasa da uzun vadede yeni alıcılar bulmakta zorlanmayacak. Nitekim şimdiden belli bir mesafe katmış görünüyor. Ancak Batı'nın yeni enerji kaynakları arayışına, yeni kriz ve çatışmalar eşlik edecek. Bu gerçeklik, tüm aktörlerin yeniden mevzilenmesine neden olacak.

Doğu Avrupa ülkeleri, özellikle Polonya ve Romanya, ABD'nin bölgedeki ileri karakolu durumundalar. Yanı sıra, çıkarlarını Brexit'le birlikte ABD'yle hareket etmekte gören İngiltere'nin rolü, AB ülkelerinin ABD'nin arkasında konsolide olmalarını sağlamış gibi görünse de gerçek tablo öyle değil. Fransa gibi AB'nin özerkliğini askeri alanda da ileri taşımak isteyen bazı ülkeler, ABD'nin planlarına boyun eğme halinden hiç de memnun değil.

Yine AB içinde Almanya'nın yeniden devasa silahlanmasını "nasıl yorumla-

malı" telaşı var. Almanya'nın bu hamlesi şimdiden "Avrupa'nın geleceğini şekillendirecek, dünyayı ise telaşlandıracak" bir adım olarak yorumlanıyor. "AB'nin jandarması" olarak bilinen, AB içinde tek nükleer güç olan Fransa, yeni oluşmakta olan bu jeostratejik durumdan memnun olmadığını hissettiriyor.

ABD, Avrupa'yı arkasına almak adına Almanya'nın bu yeni adımına şimdilik ses çıkarmıyor görünse de, uzun vadede bu duruma seyirci kalması mümkün görünmüyor. ABD'nin bu "yaşlı kıta" içinde birilerinin bir rakip olarak sahneye çıkmasına sessiz kalma ihtimali düşüktür. Bugün ABD'nin arkasında çıkar birliği yapmış görünen emperyalist odakların çıkar çelişkileri savaş uzadıkça büyüme devam edecektir.

Soğuk savaş sonrasının nispeten "refah Avrupa'sı" dönemi sona eriyor. Savaşın tetiklediği ağır faturalara maruz kalan işçi ve emekçiler, bu yükü taşımayı kolayından kabul etmeyeceklerdir.

Her türlü kara propaganda ve manipülasyonla bu kirli savaşa taraf yapılmak istenseler de, Avrupa'nın işçi ve emekçileri AB, ABD ve NATO'nun da en az Rusya kadar suçlu olduğunu görüyorlar.

Bu olgu yapılan anketlere de yansımaya başladı. Bu haklı olarak "sınıf mücadelesi Avrupa'nın kalbine geri dönecek" yorumlarına yol açıyor.

Estirilen savaş histerisine ve bütün kara propagandalara rağmen, emekçilerin çıkarına olmayan, bizzat onları vuran bu emperyalist savaşa karşı "Bütün ülkelerin işçileri birleşin" ve "bu savaşa son verin" çağrısı büyük bir önem taşıyor.

AB'nin utancı ve kirli elleri olarak Frontex

Emperyalist güçlerin dünyanın birçok bölgesinde yürüttükleri iç savaşlar, işgaller ve ulusal boğazlaşmalardan, yanı sıra neden oldukları sosyal yıkımlar ve açlıktan dolayı yüz milyonlarca insan ülkelerinden kaçmak zorunda kalıyor. Bu dehşeti yaratanlar, özellikle de batılı emperyalistler, bu insanların kaderi üzerine durmaksızın "insani" tartışmalar yürütüyor, zirveler topluyorlar. 21. yüzyılın bu trajedisine güya çözümler arıyorlar. Avrupa sınırlarına duvarlar örerek aşılmaz "Avrupa kalesi" yaratmak, çözümlerden biridir.

Kilometrelerce uzunlukta örülen duvarlar yeterli görülmediği için Avrupa Birliği Sınır Güvenliği Birimi (Frontex) kuruldu. AB sınırlarında yaygın insan hakları ihlallerine ve ölümlere neden olduğu için insan hakları ve ilerici kurumlarca feshedilmesi istenen örgüt, mültecilere karşı en etkin bir şekilde kullanılmaktadır. Frontex'in bugünkü ana faaliyetleri, AB'nin dış sınırlarındaki operasyonlar, AB'den sınır dışı etme işlemleri, yerel sınır koruma makamlarının desteklenmesi ve risk analizleridir. Dahası bugün Frontex, Arnavutluk, Sırbistan ve Senegal gibi AB üyesi olmayan ülkelerde de operasyonlar yürütüyor. Frontex, mültecilere karşı işlediği suçlardan dolayı bizzat emperyalist ülkelerde sayısız raporlara konu edilmesine rağmen faaliyet alanları 2004 yılından bu yana sürekli olarak genişletmekte ve her bakımdan daha da etkin hale getirilmektedir.

AB üye ülkeleri ile iş birliği içinde Avrupa Birliği'nin dış sınırlarının kontrolünden sorumlu olan bu kirli örgüt, 2004 yılında Varşova'da kuruldu. Resmi olarak Frontex'in sorumluluk alanı, Avrupa'ya olan "göç akışlarını koordine etmek"tir. Zira Avrupa'ya kaçmak bir suç olarak görülüyor (yasadışı göç) ve mülteciler ne pahasına olursa olsun Avrupa'dan uzak tutulması gereken bir tehdit olarak kabul ediliyor. Dolayısıyla 2004'ten beri varlığını sürdüren Frontex, çok yönlü olarak güçlendirilip genişletiliyor. Başlangıçta 6 milyon euroluk bir bütçeye sahip olan organizasyon bugün milyarlarca euroluk bütçeye sahiptir.

HER BAKIMDAN GÜÇLENDİRİLİYOR

Frontex'in bütçesi, 2019-2020'de 500 milyon eurodan 2021-2027 döneminde

5.6 -11 milyar euroya yükseltildi. Zira Avrupa Sınırı ve Sahil Güvenlik hakkındaki 2019/1896 sayılı AB Yönetmeliği, Frontex'i bir Avrupa sınır koruma otoritesi olarak genişletmektedir. Avrupa Parlamentosu ve Avrupa Birliği Konseyi'ne göre bu çabalar Schengen dış sınırlarının kontrolündeki boşluklara dayanmaktadır. AB yasal çerçevesi Frontex'i "dış sınır kontrolleri, geri dönüş, sınır ötesi suçla mücadele ve sığınma hakkı" alanlarında daha da geliştirmektedir. Frontex'e daha güçlü yetki verilmesi, 2027 yılına kadar on bin uzmandan oluşan daimi bir gücün oluşturulması, kendi gemi, uçak ve araçlarını satın alması öngörülmektedir.

Avrupa sınır koruma teşkilatı reformu ile 2011 yılından bu yana Frontex'e personel ve mali açıdan dahil olan İsviçre'nin orantılı mali katkısı da artırılıyor. Mali katkı, 2021'de 24 milyon İsviçre frangından 2027'ye kadar yaklaşık 61 milyon İsviçre frangına yükselecek. 15 Mayıs'ta İsviçreli seçmenler, İsviçre'nin Frontex hakkındaki yeni AB düzenlemesini kabul edip etmeyeceğine karar verecek. Göçmen Dayanışma Ağı tarafından yönetilen "Frontex Referandumuna Hayır" komitesi bu nedenle yeni AB düzenlemesini kabul etmemek için tasarıya karşı referandumda gidiyor. İsviçre'deki insan hakları kurumları, ilerici-demokratik çevreler ve sol akımlar bu doğrultuda kampanya yürütüyorlar.

AB düzenlemesinin kabul edilmesi durumunda, İsviçre, Avrupa sınır koruma ajansına insani ve mali katkılarını artıracaktır. Öte yandan, İsviçre, Avrupa Sınır ve Sahil Güvenlik ile ilgili AB düzenlemesini kabul etmemesi halinde Schengen ve Dublin Ortaklık Anlaşmalarından dışlanabileceği korkusunu yaşamaktadır.

MÜLTECİLERE KARŞI IRKÇI BİR SAVAŞ ÖRGÜTÜ

Yasa dışı geri itmeler, şiddet, sefalet ve ölüm, Avrupa'nın dış sınırlarında günlük yaşamın bir parçası haline geldi.

Mülteciler ve göçmenler haklarından mahrum bırakılıyor, dövülüyor ve sınır dışı ediliyor. Sınırlar daha fazla silahlandırılarak mülteciler için büyük bir kabusa dönüştürülüyor. Frontex bunun dolaysız sorumluluğunu taşıyor. Yasadışı geri itmelerle mültecilerin uluslararası hukuka aykırı olarak iltica başvurusu yapma hakkını engelliyor. Frontex ayrıca, Libya Sahil Güvenlik gibi Avrupa dışındaki 20 sınır koruma makamıyla da çalışıyor. İnsanları güvenli bir şekilde Avrupa'ya getirmek yerine, Libya gibi iç savaşın şiddetlendiği ülkelerdeki kamp ve gözaltı merkezlerinde şiddet ve insanlık dışı koşullarda tutuyor.

Avrupa sınırlarına duvarlar örerek aşılmaz "Avrupa kalesi" yaratmak, çözümlerden biridir. AB düzenlemesinin kabul edilmesi durumunda, İsviçre, Avrupa sınır koruma ajansına insani ve mali katkılarını artıracaktır.

1989'da Berlin duvarı yıkıldığında, dünyadaki 15 sınır duvarından biriydi. Bugün bu sayı 90'a çıkmış bulunuyor. Sınırların militarizasyonu istikrarlı bir biçim almış durumda. Dünyanın sınırlarında elektrikli çitler ve dikenli teller var, helikopterler ve insansız hava araçları kullanılıyor. Yüksek teknoloji sistemlerle donatılıyor. Frontex bu militarizasyon sürecinde kilit bir oynuyor. 2000 yılından bu yana dünyada sınır kapılarında onbinlerce kişinin öldüğü belirtiliyor.

Frontex'in milyarlarca euroluk ekipman bütçesi var. Bu gelişmeden en çok yararlananlar Avrupa silah şirketleridir. Silah lobisi Frontex ile yakından bağlantılıdır. 2017 ve 2019 yılları arasında Frontex ile silah şirketleri arasında yüzü aşkın toplantının yapıldığı iddia ediliyor. Silah lobisi Avrupa sınırları için silah tedarikini teşvik ettiği için AB'nin organlarında temsil ediliyor.

Şirketler kazanırken, mülteciler AB'nin dış sınırlarında ölüyor. İnsanların kaçmak zorunda kaldığı savaş bölgelerine silah teslimatlarıyla çatışmaları körükleyen aynı şirketler, AB'nin dış sınırları için de baskıcı teknolojiler üreterek mültecilerin sefaletinden bir kez daha yararlanıyorlar.

FRONTEx SİSTEMATİK OLARAK SUÇ İŞLİYOR

Frontex, yasadışı geri itmelerle ve insan hakları ihlallerine katıldığı için yıllardır ağır eleştirilerin muhatabı oluyor. Uluslararası Af Örgütü, Frontex'in Akdeniz'de kaçan insanları durdurmak ve onları Libya, Yunanistan gibi gözaltı merkezlerine geri göndermeye zorlamak için bu ülkelerin Sahil Güvenliği ile birlikte çalıştığını belgeledi.

Frontex, yalnızca AB'nin dış sınırlarında aktif olmakla kalmıyor, aynı zamanda Schengen bölgesi genelinde geri dönüşlerin planlanması ve yürütülmesinde de sorumluluk taşıyor. AB'nin dış sınırındaki ülke yetkililerin, sınırı geçmeye çalışan kişileri tespit etmelerine yardımcı oluyor. Oysa uluslararası hukuk kapsamındaki geri göndermeme ilkesine göre, zulüm veya kötü muamele görme riski altında olan kişiler sınır dışı edilemez.

Frontex'in zorla geri göndermeler sırasında güç kullandığına dair de çok sayıda rapor var. Yanı sıra, sınır dışı edilen mültecileri geri almaları için AB üyesi olmayan ülkelere de baskı yapıyor.

AB'nin bu kirli ve ırkçı örgütü, geri dönüş sürecinde şiddet, işkence ve kötü muameleyle yol açmakta ve hatta bazen mültecilerin yaşamını tehlikeye atmaktadır.

Avrupa Parlamentosu üyeleri bile bazı ülkelerin sınırlarında vurulma ve öldürülme olayları yaşandığına ilişkin endişelerini dile getirmek zorunda kaldılar. Zira Avrupa'nın dış sınırlarında zulüm, savaşlar veya yoksulluktan kurtulmak için kaçan onbinlerce insan öldü.

Frontex, Akdeniz ve Ege'de kendi gemileriyle sahadadır ve teknelerin ülkelerden-adalardan birine ulaşmasını sistematik olarak engellemektedir. İHA ve helikopterleri ile önemli bir rol oynayan Frontex, mültecilerin kaçmak istedikleri ülkelerin Sahil Güvenlik Komutanlığı ile iş birliği yaparak, keşfettikleri tekneler hakkında onları bilgilendirmekte ya da bizzat kendisi tekneleri açık denizlere terk etmektedir.

Yakalananları ise hapis, gözetim merkezleri ve insani koşulların bulunmadığı mülteci kampları beklemektedir. Frontex denilince akla, taciz, şiddet ve militarizasyon, tecrit, ırkçılık, batık mülteci tekneleri ve sınır dışı etmeler gelmektedir.

Almanya'da 1 Mayıslar

FRANKFURT

Almanya'da pandemi sürecinin iki yıldan bu yana yarattığı kesintinin ardından, Frankfurt'ta da 1 Mayıs, yine alanlara çıkan binlerce işçi ve emekçinin katılımıyla ve coşkuyla kutlandı. Sendikalar Frankfurt 1 Mayıs mitingine 6 bin kişinin katıldığını açıklarken, sayı daha az da olsa binlerce kişi yürüyüşe katıldı.

Alman Sendikalar Birliği (DGB) tarafından bu sene önceki yıllardan farklı bir toplanma alanı ve yürüyüş güzergahı seçildi. Kitle saat 10.30'dan itibaren kent merkezindeki Hauptwache'de toplandı. Önceki yıllardan oldukça kısa tutulan yürüyüşün ardından, geleneksel 1 Mayıs alanı olan Römerberg'de bir miting yapıldı.

Yürüyüşün önünde yer alan DGB'nin bu seneki sloganı olan, "Geleceği birlikte tayin edelim!" yazılı pankartın ardından kortejler dizildi.

DGB'ye bağlı çeşitli sendikaların kortejinde bu yıl her zamankinden daha fazla işçi ve emekçinin yürüdüğü gözlemlendi. Sendikaların tepesindeki bürokratların aksine, işçi ve emekçi tabanında emperyalist savaşa, silahlanmaya milyarlar ayrılmasına, artan militarizme, sosyal hak gasplarına, düşük ücretlere, artan hayat pahalılığına ve yükselen enflasyona karşı işçi ve emekçilerin oldukça öfkeli oldukları gözlemlendi. Yoğun olarak bu sorunları teşhir eden pankart ve dövizler taşınırken, konuşmaların da ana temasını oluşturuyordu.

Toplam kitlenin ağırlıklı kısmını teşkil eden yerlisi ve göçmeniyle devrimci-demokrat parti ve örgütlerin kitlesinde önceki yıllara göre gözle görülür bir artış olmadığı gözlemlendi. Yerli parti ve örgütlerden DKP, Die Linke, MLPD, FKO (Sınıf Savaşı için Organizasyonlar Federasyonu), Komünistische Organizasyon (KO) pankart ve bayraklarıyla katıldı. Bunlardan bir kısmının Alman solunun değişik gruplarından kopan veya yeni kurulan, çoğunlukla genç insanlardan oluşan yapılar olması dikkat çekiyor. Yine kendisini "Devrimci 1 Mayıs Bloğu" olarak tanımlayan, çeşitli feminist, anti-kapitalist, anti-faşist, anarşist ve çevreci gruplar gibi heterojen bir kitleden oluşan kortej de oldukça dikkat çekti. Hemen tümü gençlerden oluşan, devrimci-ilerici şiarların taşındığı bu kortej, aynı zamanda yürü-

yüşün en kitlesel ve en coşkulu kortejiydi. Polisin "ilgisine" de en çok bu grup mazhar oldu.

Alman burjuvazisinin savaş borazanlığını yapan ve ona tam destek veren mevcut koalisyon hükümetinin iki partisi, SPD ve Yeşiller Gençliği de, konut sorununu, barış ve adalet gibi demagogilerle 1 Mayıs'ta boy gösterme yüzüzlüğünden geri durmadılar.

Göçmen örgütlerden ise DİDF, Partizan, ADHK, MLKP, Halk Cephesi, Sol Parti, TKP, SYKP, Kürt Hareketi (TEK-JİN) Frankfurt Alevi Kültür Merkezi, KKE ve Tamiller pankart ve flamalarla yürüyüşe katıldılar. Dağıtılan bildirilere, taşınan pankartlara ve dövizlere bakıldığında, yerlisi ve göçmeniyle sol hareketin gündeminde de ağırlıklı olarak emperyalist savaş vardı. Fakat buna rağmen solun, bu 1 Mayıs'ın ve önümüzdeki dönemin tartışmasız en önemli gündemi olan emperyalist savaş gerçeğine hak ettiği önemi verdiği de söylenemez.

Sınıf devrimcileri, KPD'nin Yeniden İnşası için İşçi Birliği ve Komala'nın (İranlı devrimciler) birlikte oluşturdukları "kızıl blokta" yürüyüşe katıldılar. Blok kitleselliği, coşkusu ve disipliniyle önceki yıllardan daha iyi bir duruş sergiledi. Çok sayıda kızıl bayrağın taşındığı kortej görseelliği ile göz doldurdu. İşçi Birliği, "Sosyalizm

veya barbarlık! Sömürü ve savaş yerine işçiler ve halklar için barış!" şiarlı bir pankart taşıırken; sınıf devrimcileri ise TKIP imzalı, "dün Yugoslavya, Afganistan, Irak, Libya, Suriye, Yemen... bugün Ukrayna! Kahrolsun emperyalist saldırganlık ve savaş!" yazılı pankartla yürüdüler. Önceki yıllara göre daha fazla kişinin yürüdüğü kortejde çok sayıda kızıl bayrak taşınırken, RJ de kendi bayraklarıyla yürüdü. Ayrıca yürüyüşte ve alanda bildiri dağıtımı yapıldı.

Ukrayna'da yaşanan emperyalist savaşta NATO ve Alman emperyalizminin rolünü teşhir eden, devrim ve sosyalizm sloganları ile enternasyonal devrimci mücadeleyi ifade eden sloganlar coşkuyla bir şekilde atılırken, 1 Mayıs ve çeşitli devrimci marşlar da hep birlikte söylendi.

Mitingde DGB adına yapılan selamlaşmanın ardından, kürsüde Frankfurt belediye başkanı Peter Feldmann, DGB adına Elke Hannack, "Nineler sağa karşı-Omas gegen Rechts" ile daha fazla maaş ve sosyal hak için 3. Kez greve giden anaokulları ve kreşlerde çalışanların temsilcisi konuşma yaptılar.

Frankfurt belediyesinde yolsuzluğu ayyuka çıkan Feldmann, bol sosyal demagoji ile süslediği konuşmasına başlar-ken kitlenin bir kısmı tarafından yuha-

landı. Omas gegen Rechts adına yapılan konuşmada ise toplumda artan sağcılaşma ve ırkçılığa işaret edildi. Anaokulları ve kreş çalışanlarını temsilen yapılan konuşmada ise, savaşa ve silaha değil, eğitime, sağlığa ve sosyal harcamalara daha fazla bütçe ayrılması talep edildi.

Mitingin en önemli konuşması kuşkusuz DGB adına yapılan, Almanya çapında DGB'nin ve aynı zamanda da CDU'nun yönetim kurulunda yer alan Elke Hannack adlı kadının yaptığı konuşmaydı. Hannack, sosyal sorunlar üzerine yaptığı demagogik açıklamaları bir tarafa bırakırsak, çok açık bir şekilde Alman devletinin Ukrayna savaşını bahane ederek militarizmde ve silahlanmada gemi azıya alan politikasına tam destek verdiğini açıkladı.

Ukrayna savaşı konusunda tek yanlı olarak sadece Rusya'yı ve Putin'i eleştiren ve kınayan sendika bürokrati, bu savaşta Rus emperyalizminden kat be kat fazla payı olan ABD, NATO ve Alman emperyalizmi üzerine tek bir laf bile etmedi. Ukrayna'da Putin'in yarattığı "barbarlığı" kınayan Hannack, hemen peşinden Almanya'nın savunmasını hızla güçlendirmesi gerektiğini belirterek, savaş kundaklarıyla aynı safta olduğunu belirtmekten çekinmediğini göstermiş oldu.

Onun savaşa ve militarizme açıkça arka çıkan bu tavrı Alman devrimci dostlar ve sınıf devrimcileri tarafından yuhalamalar, ıslıklar ve sloganlarla protesto edildi. "Savaş kıskırtıcıları dışarı!", "Bunu DGB'den atın!", "Almanya'nın savaş programına tek bir sent ve tek bir kişi yok!", "Alman silahları ve parası dünyanın her yerindeki katliamların ortağıdır!" gibi sloganlar megafondan ve toplu olarak atıldı. Protesto alanda etkili olurken, bazı katılımcılar protestoya tepki gösterirken, bazıları da haklı olduğunu belirttiler. Teşhir olan DGB bürokrati ise aymazca konuşmasına devam ederek bitirdi.

Ukrayna savaşını tam bir fırsata çeviren Alman emperyalizmi silahlanma, militarizm ve ırkçılığı geliştirmek için ardına çok hızlı, büyük ve tehlikeli adımlar atıyor. Ekonomiyi hızla militarize ediyor. Toplumun vergilerinden milyarlarca Euro cömertçe savaşa ve orduya aktarıyor. Toplumuna buna razı etmek için ise, sermaye cephesi, hükümeti, basını ve sendika bürokrasisi ile işçi ve emekçileri dört bir yandan kuşatıyor. Bu adımları yeni siyasal yasakların, baskıların ve polis devleti uygulamalarının izleyeceği ise tartışmasızdır. Özcesi Alman devleti tam anlamıyla savaş düzenine geçmiş bulunuyor. Bu 1 Mayıs'ta ilk defa kitlenin önünde atlı polislerin yürütülmesi ve miting alanının üzerinden helikopterlerin uçurulması bunun ilk işaretleri sayılmalıdır.

Buna karşılık devrimci-demokratik güçler ise, gittikçe büyüyen bu tehlikelere karşı işçi ve emekçileri uyarmak, aydınlatmak ve en önemlisi de örgütlü bir güç olarak düzenin karşısına çıkarmak için çabalarını her zamankinden daha fazla yoğunlaştırmak sorumluluğu ile karşı karşıyadırlar.

Frankfurt'ta birkaç yıldan beri aynı gün içinde iki 1 Mayıs gösterisi yapılıyor. Sabahki yürüyüşe de katılan ve ağırlıklı olarak gençlerden oluşan diğer gösteri ise "Devrimci 1 Mayıs" çağrısı ile saat 18.00'da yapıldı. Kent merkezinde toplanan göstericiler. Buradan Bornheim semtine kadar yürüdüler. Geçen sene polisin vahşice saldırdığı eylemde bu sene herhangi bir olay yaşanmadı. 1.500 civarında kişinin katıldığı açıklanan yürüyüşe RJ de katılarak destek verdi.

HAMBURG

Hamburg'da Alman Sendikalar Birliği'nin (DGB) çağrısıyla işçi sınıfının birlik, dayanışma ve mücadele günü 1 Mayıs'ı kutlamak için binlerce işçi ve emekçinin katıldığı coşkulu bir eylem yapıldı.

Merkezi olarak yapılan 1 Mayıs için saat 10.00'da Oster Strasse Bahnhof önünde toplanıldı.

DGB'ye bağlı sendikalara üye olan işçi ve emekçiler hazırlanmış oldukları pankart, döviz, sendika bayrak ve flamalarıyla alana geldiler. İşçi ve emekçileri takiben yerli partilerden MLPD, DKP, KPD Yeniden İnşa, Anti-Faşist gruplar, Die Linke ve demokratik kurumlar parti bayrakları ve pankartlarıyla katıldılar.

TKİP, MLKP, TKP/ML, MKP, Halk Cephesi ve İran Komünist Partisi, demokratik kurumlarda ise BİR-KAR, AGİF, ATİK, ADHK, DİDİF, Kürdistan Meclisi ve Alevi Derneği kurum flamaları ve pankartlarıyla alanda yerlerini aldılar.

Toplanma alanında 1 saate yakın beklendikten sonra atılan sloganlar, müzik eşliğinde söylenen 1 Mayıs İşçi Marşı ile yürüyüşe geçildi. Yürüyüşte DGB'nin "Geleceği birlikte şekillendirelim!" pankartı en önde taşındı.

Yürüyüş sırasında "1 Mayıs kızıldır, kızıl kalacak!", "Yaşasın enternasyonal dayanışma!", "Emperyalistler Ukrayna'dan ellerinizi çekin!" gibi sloganlar sık sık atıldı.

Yaklaşık olarak 5 km yüründükten sonra saat 12:00'de Fischmarkt'daki miting alanına gelindi.

Burada yapılan konuşmalarda yoksulluğa, ırkçılığa ve savaşa karşı daha iyi bir yaşam için talepler dile getirildi. Yüksek konut kiralının düşürülmesi, daha fazla konut yapılması talep edildi. Ayrıca çalışanların ücretlerinin artırılmasını ve çalışma koşullarının düzeltilmesi talepleri dile getirildi. Rusya'nın Ukrayna işgaline son vermesini ve başta ABD olmak üzere Avrupalı emperyalistlerin Ukrayna'ya silah yardımlarının durdurulması ve NATO'nun genişlemesine son verilmesi talepleri dile getirildi.

Yapılan bu konuşmaların yanı sıra ırkçı faşist parti ve örgütlerin kapatılması da istendi.

İşçi ve emekçiler bir taraftan yapılan konuşmaları dinlenirken bir taraftan da açılan stantları gezerek kitap, dergi, gazete ve yemek ihtiyaçlarını gidermeye çalıştılar

Yürüyüşe yaklaşık 5 bin kişi katıldı.

Komünistler olarak biz de TKİP bayrağı ve BİR-KAR flamasıyla 1 Mayıs'a katıldık. Yürüyüş ve miting alanında TKİP Yurtdışı Örgütü'nün Almanca ve Türkçe olarak çıkardığı "Kapitalist sömürüye ve emperyalist savaşa karşı 1 Mayıs'ta devrim ve sosyalizm mücadelesini büyütme!" başlıklı bildirilerinin dağıtımını yaptık.

İkinci 1 Mayıs yürüyüşü de Bergedorf Lohnbürger'de başlayıp Rathaus önünde yapılan mitingle sona erdi. Burada yapılan konuşmalarda giderek düşen işçi

ücretlerinin artırılması talep edildi. Bu 1 Mayıs yürüyüşüne bin civarında işçi emekçi katıldı.

Üçüncü Yürüyüş Harburg'da yapıldı. Buradaki yürüyüşe de çeşitli fabrikalarda çalışan işçi ve emekçi katıldı. Burada yapılan konuşmada da yükselen enflasyon karşısında ücretlerin eridiği ifade edildi ve ücretlerin artırılması istendi.

KÖLN

Köln'de 1 Mayıs eylemi, Almanya'nın pek çok kentinde olduğu gibi, Alman Sendikalar Birliği (DGB) tarafından "Geleceği birlikte şekillendirelim" çağrısıyla düzenlendi. Bu başlığın seçilmesi iklimi korumanın işçilerin talepleriyle çelişmediğine, aksine ancak çalışanlarla sağlanabileceğine vurgu yapma hedefiyle bağlantılıydı.

Yürüyüş ve mitingde katılanlar, saat 10'dan itibaren Hans-Blöcker-Platz'daki DGB binası önünde toplanmaya başladılar. Yapılan hazırlıklar ve kortejlerin oluşturulmasından sonra, saat 12'de yürüyüş başladı. Geleneksel mitingün düzenlendiği Heumarkt'a giden güzergahta yapılan yürüyüşe beş bini aşkın kişi katıldı.

En kalabalık kortej her yıl olduğu gibi metal işçilerinin örgütlü olduğu IG Metall sendikası ve hemen ardında yürüyen Ford işçilerinin kortejeydi. Hizmet sektöründe örgütlü ver.di (Birleşik Hizmet İşleri Sendikası) da nispeten kalabalık bir katılımla yürüdü. Eğitim ve bilim mensupları (GEW), kimya ve kâğıt, gıda-müskirat ve eğlence yerleri, basın ve kâğıt gibi işkollarındaki sendikalar da kendi flamaları ve dövizleri ile yürüyüş ve mitingde yer aldılar. Ayrıca üniversite hastanesinin hemşire kadrosunu taşıyan 15 vagonlu sembolik bir çekçek turu da

düzenlendi.

Komünistler 1 Mayıs'a "Kahrolsun emperyalist saldırganlık, savaşlar ve ırkçılık! Yaşasın işçilerin birliği, halkların kardeşliği!" şiarının yer aldığı TKİP pankartı ile katıldılar. RJ'liler çeşitli şiarları içeren dövizlerle yürürken, BİR-KAR'ın da flamaları taşındı. Yürüyüş güzergahı boyunca da sıklıkla atılan devrimci sloganlarla canlı ve coşkulu bir görünüm sergilediler. Alman solundan DKP, MLPD, KPD Wiederaufbau, KA'nın yanı sıra savaş karşıtları ile irili ufaklı çeşitli grupları ve çevre örgütleri pankart, döviz ve flamlarıyla katılım sergilediler. Türkiye ve Kürdistanlı gruplardan ise TKP-ML, MLKP, Halk Cephesi, Alınteri, ATİK, AGİF, ADHK, DIDF, TKP, Sol Parti, Mala Kurdan gibi örgüt ve kurumlar yine pankart ve bayraklarıyla yürüdüler. Göçmen örgütlerden ayrıca İran İşçi Partisi, Komala, Irak Komünist Partisi de kendi pankartlarını açmışlardı.

Tüm kortejlerde savaşa, yoksulluğa ve silahlanmaya karşı pankart ve dövizler dikkat çekiyordu. Sol grupların kortejlerinde en çok "Yaşasın enternasyonal dayanışma", "Yaşasın 1 Mayıs", "Yaşasın devrim ve sosyalizm", "Bankaların ve tekelin iktidarına hayır!", "Faşizme karşı omuz omuza!", "Anti Kapitalista", "One solution, revolution!" sloganları öne çıktı. Yer yer Türkçe ve Almanca 1 Mayıs Marşı, Avusturya İşçi Marşı, Çav Bella gibi marşlar seslendirildi.

Yürüyüş esnasında yapılan ajitasyonlarda ve miting alanındaki konuşmalarda işçilerin sorunlarına dikkat çekildi, talepleri dile getirildi. Artan fiyatlar karşısında ücretlerin artırılması öncelikli taleplerden biriydi. Zira Almanya'da koronavi-rüs pandemisinin damgasını vurduğu iki yıl zarfında milyonlarca işçi kısa çalışma

modeline geçmek zorunda kalmış, işini kaybetmeyenler de gelir kaybına uğramış bulunuyor. Sendikalar artan enflasyon nedeniyle de çalışanlara zam talep ediyor. Miting konuşmalarında ayrıca yüksek kira sorununa dikkat çekildi. Eylemlere katılımın önceki yıllara göre arttığı gözlemlendi.

Köln'de ayrıca anarşist ve antifaşist gençlik örgütleri tarafından saat 17'de alternatif 1 Mayıs yürüyüşü yapıldı. Köln-Mülheim Wiener Platz'ta toplanan kitle Kalk Post'a yürüdü. Buradaki eylemde özellikle ırkçılık ve emperyalist savaş temaları işlendi.

STUTTGART

Almanya çapında yaygın olarak yapılan kutlamalar kapsamında Stuttgart'ta da 1 Mayıs eylemi gerçekleştirildi. Sendikal bürokrasi yürüyüş ve miting izinleri alıp sendikanın kasasını çarçur ederek miting alanına konuşma platformları yerleştirdi ve kitlenin miting alanına gelmesini bekledi. 1 Mayıs'a hazırlık kapsamında bundan başka bir şey yapmayan sendikanın verdiği bilgiye göre 1 Mayıs miting ve yürüyüşüne 3000 kişi katıldı. Yerel basında çıkan haberler de bizim yaptığımız gözlem de katılımın sendika bürokrasisinin verdiği rakamın altında olduğu yönündeydi. Yerel basın bu durumu, "Organizatör, yapılacak gösteri için 3000 katılımcı olacağını duyurdu. Ancak, Marktplatz (miting alanı) sadece kısmen doluydu" diye haberleştirdi.

Miting ve yürüyüşe katılan kitlenin ezici çoğunluğu yerli ve göçmen sol güçler, işyerlerindeki duyarlı sendika görevlileri ve devrimci işçilerin çabalarıyla alanlara taşındı. Yürüyüş boyunca açılan pankartlar ve taşınan dövizler de bu durumu dolaysız şekilde kanıtladı. Marien

platzda başlayan yürüyüş belediye binası yanındaki Marktplatz'da yapılan mitingle 1 Mayıs eylemi tamamlandı.

Yürüyüş kortejlerinde emperyalist savaş karşıtı, anti-kapitalist sloganlar öne çıktı. Yanı sıra sosyalizm vurgularının ağırlıkta olduğu pankartlar ve dövizler taşındı. Güzergah boyunca yapılan konuşmalar ve dağıtılan bildirilerle kapitalizme ve emperyalist savaşlara karşı mücadele çağrıları yapıldı. Yürüyüş ve mitingde TKİP imzalı "Yaşasın 1 Mayıs, Yaşasın sosyalizm" pankartı da açıldı.

Bir belediye binasına afiş asmak isteyen göstericilere müdahale eden polis yürüyüşü provoke etti. Gözaltına alınmak istenen bir eylemci kitlenin müdahalesiyle polisin elinden alındı.

IG Metal'in ikinci şefi Christiane Benner'in baş konuşmacı olduğu bu yılki 1 Mayıs'ın ana temasını Ukrayna savaşı, ekonomik sorunlar ve sınıfsal bölünmenin derinleşmesine bağlı olarak 'sosyal adalet' sorunları oluşturdu.

IG Metal şefi, otomotiv endüstrisindeki teknolojik değişimin sonuçlarının hafifletilmesi için eğitime daha fazla fon ayrılması çağrısında bulundu.

Ücretlerin yükselen enflasyon altında erimesine karşı ise, «enerji maliyetlerinde çalışanlar için hızlı ve fark edilir yardım» çağrısında bulunan bürokrat, enerjiden alınan katma değer vergisini sınırlı bir süre için indirilmesini istedi.

Almanya'nın Ukrayna'ya "savunma silahları" tedarik etmesini "haklı" bulan sendika ağasının konuşması ısıklarla protesto edildi. Yerel basın bu durumu "sendika lideri, miting katılımcılarından sadece alkış almakla kalmadı, aynı zamanda çok sayıda düdüklü protesto da aldı" diye haberleştirdi.

"Savaşın bir silahlanma sarmalı için

kullanılmasını" reddettiğini vurgulayan sendika şefi, "hem Bundeswehr'in (Alman ordusu) silahlandırılması için 100 milyar Euro'luk özel fonu hem de silahlanma harcamalarının gayri safi yurtiçi hasılanın yüzde ikisine yükseltilmesini reddediyoruz" dedi.

Otomotiv ve metal sektörünün ağırlıkta olduğu Stuttgart'ta yapılan 1 Mayıs mitinginde her yıl olduğu gibi bu yıl da sokaklar mücadele çağrısı yapan güçler tarafından doldurulmasına karşın konuşma platformları sendika şeflerinin sefaletinin dile getirildiği kürsü oldu.

BIELEFELD

Almanya Sendikalar Birliği'nin (DGB) 2022 yılı 1 Mayıs şiarı "Geleceği birlikte kuralım" idi. Bielefeld DGB'nin bu şiarla gerçekleştirdiği 1 Mayıs yürüyüşüne yerli ve göçmen 2 bin işçi ve emekçi katıldı. İki yıllık pandemiden ardından kitlesel ve coşkulu bir 1 Mayıs gerçekleştirildi.

DGB'nin önünde toplanıp yürüyüşe başlayan kitle yol güzergahı boyunca "Yaşasın dayanışma", "Dayanışmanın adı direniş", "Alman silahı, Alman parası bütün dünyada", "Yaşasın 1 Mayıs", "Alman tankları Kürdistan'dan defol" gibi sloganlar attı.

Şehir hastanesi önünde yapılan ara mitingden sonra yürüyüş devam etti. Kitlenin Ravensberger Park'a ulaşmasından sonra burada miting yapıldı.

Mitingde yapılan konuşmalarda savaş ve buna bağlı olarak ortaya çıkan ekonomik kriz üzerine duruldu. Bir diğer önemli gündem ise NRW eyaletinde kreş ve sağlık hizmetleri alanında toplu sözleşme süreci idi. Özellikle Ukrayna-Rusya savaşının yarattığı enflasyonun reel ücretler üzerinde yarattığı yıkıcı etki üzerinde duruldu. Yapılan konuşmalarda ağır

çalışma koşulları, enflasyon ve yükselen fiyatlarla derinleştirilen sorunların daha da ağırlaştığı vurgulandı.

18 milyon nüfuslu Kuzey Ren Vestfalya (NRW) Almanya'nın en büyük eyaletidir. 15 Mayıs'ta yapılacak olan NRW Eyalet seçimi kapsamında SPD Genel sekreteri Kevin Kühnert'in Bielefeld'deki 1 Mayıs yürüyüşüne katıldığı görüldü. Öte yandan Yeşiller Partisi milletvekili adaylarının, Partilerinin emperyalist savaşa verdiği utanç verici desteğin basıncı altında kaldıkları görüldü.

Sendikalar DGB'nin ortak pankartı arkasında yürüyüşü gerçekleştirdiler. Yerli örgütlerden DKP (Alman Komünist Partisi) Gençlik Örgütü SDAJ, SPD, Die Linke, Çevreci gruplar ile göçmen örgütlerden Bir-Kar, Halk Cephesi, Kürdistan Zentrum, DİDF, AGİF yürüyüşe katıldı.

TKİP yürüyüşüne "Emperyalist saldırıya, savaşa ve ırkçılığa karşı işçilerin birliği, halkların kardeşliği" şiarlı pankartla katıldı. Ayrıca alanda kitlelere sömürüye ve savaşa karşı devrim ve sosyalizm vurgusuyla 1 Mayıs'a katılımın bu dönemdeki önemine vurgu yapan bildiriler dağıtıldı.

ESSEN

İşçi sınıfının birlik, dayanışma ve mücadele günü 1 Mayıs, Almanya'nın Essen kentinde coşkulu bir yürüyüşle kutlandı.

Alman Sendika Birliği'nin (DGB) organize ettiği yürüyüşe, DGB'in yanı sıra Birleşik Hizmet İşleri Sendikası ver.di, kadın örgütü Courage, BİR-KAR, Almanya Marksist Leninist Partisi (MLPD) ve Enternasyonalist Birlik pankart ve flamlarıyla katıldı.

Essen'in Rüttenscheid semtindeki buluşma noktasında beraber kortej oluşturan BİR-KAR ve MLPD geleneksel olarak

saat:10.00'da başlayan yürüyüşten öne alanda bir miting düzenliyor. Bu sene de megafonlarla konuşmaların başlamasıyla birlikte ver.di sendikası, yüksek sesli müzik açarak konuşmaların duyulmasına engel olmaya çalıştı. Dostça uyarılardan sonra, MLPD ve BİR-KAR katılımcıları pankart ve flamlarıyla ön sıralara doğru ilerleyip orada konuşmalarını sürdürme kararı aldılar. Alman Sendika Birliği Essen sorumlusu, ön sırada duramayacağımızı, aksi taktirde alanda bulunan polislerin yardımıyla bizleri alandan uzaklaştıracakları tehdidinde bulundu. Sınıf devrimcileri olarak, 1 Mayıs'ın sarı sendika tekelinde olmadığını ve bu denli tahriklere son vermesi gerektiği uyarısında bulduk. Kısa bir sözlü tartışmanın ardından, DGB temsilcisi provokatif davranışlarına son verdi. Saat: 10.00'da başlayan yürüyüş Essen şehir merkezinde miting alanında son buldu.

Diğer senelere nazaran daha coşkulu, daha kitlesel geçen yürüyüşte sınıf devrimcilerinin kortejlerindeki coşkulu sloganları ve kısa konuşmaları dikkat çekiciydi. Kürdistanlı göçmenlerin yoğun katılımını da gözlerden kaçmadı.

Miting alanında DGB yöneticileri tarafından yapılan konuşmalarda "Almanya'da yaşanan işsizliğin, yoksulluğun ve sefaletin Ukrayna'daki savaşa ilişkilendirilmesi ancak Alman sermaye tekellerine tek bir söz dahi edilmemesi" de dikkat çekiciydi.

BERLİN

Saat: 10.00'da geleneksel 1 Mayıs yürüyüşü Berlin merkezindeki Alexanderplatz'da başladı. Sendikalar tarafından düzenlenen yürüyüşe 7500 kişi katıldı. Konuşmalar ve sloganlar ile Alman hükümetinin izlediği politikalar protesto edil-

di. Yıllarca eğitim ve sağlık alanlarına hiç para harcanmıyorken, bir anda milyarların silahlanmaya ve savaşa yatırıldığı vurgulandı.

Son olarak Brandenburger Tor önünde sosyal-demokrat Berlin Belediye Başkanı Franziska Giffey konuşma yaptı. Konuşması birçok sol örgüt tarafından protesto edildiği için belediye başkanı konuşmakta zorluk çekti. Son olarak kitle içinden yumurta atılması üzerine Franziska Giffey konuşmasını yarım bırakmak ve sahneyi terk etmek zorunda bıraktı. Sahne önündeki kitle Franziska Giffey'in sahneden inmesini alkışladı.

1 milyondan fazla Berlinli büyük emlak şirketlerin kamulaştırılmasını talep ediyor. Berlin senatosu bu talebi aylardır görmezden geliyor.

Akşam yürüyüşüne ise 14 bin kişi katıldı. Yürüyüş Neukölln ve Kreuzberg semtlerinde gerçekleşti. Sürekli Alman devletini hedef alan sloganlar atıldı. Polis yürüyüş esnasında anarşist bloka saldırdı ama katılımcıların kararlığı sayesinde yürüyüşü engelleyemedi. Yürüyüş Kreuzberg'de son buldu. Burada polis tekrar saldırdı. Katılımcıları çembere alarak alandan çıkmasını engelledi. 37 kişi gözaltına alındı.

WUPPERTAL

Wuppertal'da 1 Mayıs kutlaması saat:10.30'da Alman Sendikalar Birliği (DGB/Deutsche Gewerkschaftsbund) binasının önünde kitlenin toplanmasıyla başladı.

Eylemde DGB, IG Metal, ver.di, Jusus, KDP, MLPD, Rebell, TKİP, RJ, Halk Cephesi, MLKP, AGİF, Kürt hareketi, İran Komünist Partisi ve FKO yer aldı. Eyleme 300 civarında kişi katıldı. Yürüyüş esnasında atılan sloganlar ve yapılan konuşmalarla

devrimci örgütlerin kortejleri ilgi çekti. Yapılan konuşmalarda kapitalist sistemin işçi ve emekçiler üzerindeki sömürüyü giderek yoğunlaştırması teşhir edildi. Ayrıca Ukrayna ile dayanışmayı yükselten ancak hem ABD-NATO'nun hem Rusya'nın oradan çekilmesi gerektiğini dile getiren sloganlar atıldı.

Sınıf devrimcileri TKİP imzalı "Emperyalist savaşa ve kapitalist sömürüye karşı bütün ülkelerin işçileri birleşin!" pankartıyla katıldı. TKİP imzalı 1 Mayıs bildirileri alanda dağıtıldı.

Yürüyüş Laurentius Platza kadar sürdü. Burada yapılan mitingin ardından katılımcılar kurulan çadırları ziyaret etti.

BOCHUM

Yürüyüş ve mitinge sendikalar dışında yerli komünist ve Türkiyeli sol örgütlerden MLPD, DKP, Die Linke, RJ-Revolutionärer Jugendbund, DİDF ve TİP katıldı. Otonom gruplar kendilerini eylemin dışında tutup 1 Mayıs ön gecesinde ayrı bir yürüyüş örgütlediler.

Alışıldığı gibi yürüyüş kolunun büyük bir kısmı sessizlik içinde yürüdü. RJ'li gençler sessizliği anti-kapitalist ve devrimci sloganlar atarak kırdılar. Sloganlarda özellikle sosyal saldırılara, faşizme ve savaşa karşı mesajlar verildi. Kortejin coşkusu başka gençlerin de korteje katılmasına teşvik etti. Eylem Bochum Westpark'ında büyük bir mitingde devam etti. Mitingde batılı emperyalistlerin Rusya'ya karşı propagandası hakimdi. RJ'liler miting esnasında, Dortmund'da toplanan Nazileri protesto etmek için Dortmund şehrine geçtiler.

KIZIL BAYRAK / ALMANYA

İsviçre'de 1 Mayıs

LOZAN

İşçi sınıfının uluslararası birlik, mücadele ve dayanışma günü 1 Mayıs'ta bu sene de İsviçre Sendikalar Birliği'nin (USS) organize ettiği "Barış, Özgürlük, Dayanışma" şiarlı eylemler onlarca kentte düzenlendi. Bu kapsamda Lozan kentinde de 1 Mayıs yürüyüşü gerçekleştirildi.

Kitle eylemin başlama alanı Ripone'de saat 10.30'da toplanmaya başladı. Saat 11'de eylemi düzenleyen kurumların temsilcileri söz alarak, konuşma gerçekleştirdi. Farklı sendikalar, sosyalist ve işçi partisi, ekolojistler, feministler ve Kürtler adına konuşmalar yapıldı.

Sendikaların konuşmalarında genel olarak çalışma koşullarının ağırlaşmasından, özellikle sağlık sektöründe çalışanlara yönelik bir umursamazlık, ağır çalışma şartları ve ücretlere zam yapılmadığı vurgulandı. Diğer sendikaların konuşmalarında hayat pahalılığı ve devasa paralar kazanan şirketler karşısında işçi ve emekçilerin ücretlerinin de eşit koşullarda artırılması gerektiği belirtildi. Kadınlar adına yapılan konuşmada ise kadın olmanın zorluklarından bahsedilip, eşitlik sağlanması konusunda özellikle "eşit işe eşit ücret" talebi öne çıkarıldı ve kadınların emeklilik yaşının 65'e çıkarılması teşhir edildi.

Konuşmalarda gündemde olan savaşa da değinildi, fakat bunun bir emperyalist savaş olduğuna dair herhangi bir vurgu yapılmadı. Savaşa karşı temenniler barış mesajı vermekle sınırlı kaldı. Son olarak Kürtler adına bir konuşma yapıldı. Türk devletinin Kürtlere yönelik saldırganlığı, Kürdistan'ın Güneyinde gerçekleşen askeri saldırılar, kimyasal madde içeren bombaların kullanıldığı vurgulanarak, Kürtlere yönelik savaş teşhir edildi.

Yaklaşık 45 dakika süren konuşmalardan sonra yürüyüşe geçildi. Vaud Kantonu Sendikalar Birliği'nin "Barış, Özgürlük, Dayanışma için 1 Mayıs'a!" şiarlı pankartıyla kortejin başını çektiği yürüyüşe, Türkiyeli örgütlerden TKİP ve MLKP katılım gösterdi. Sınıf devrimcileri "Dün Yugoslavya, Irak, Afganistan, Libya, Suriye... Bugün Ukrayna! Savaşa, Saldırganlığa ve Irkçılığa karşı Yaşasın İşçilerin Birliği ve Hakların Kardeşliği" şiarlı Fransızca pankart ve İşçilerin Birliği Hakların Kar-

deşliği Platformu (BİR-KAR) flamarıyla katıldıkları eylemde dikkat çektiler. Başlangıç alanında "Kapitalist sömürüye ve emperyalist savaşa karşı, 1 Mayıs'ta devrim ve sosyalizm mücadelesini büyütme!" başlıklı Fransızca bildiri dağıtım sırasında, 1 Mayıs'a hazırlık kapsamında gerçekleştirilen faaliyetlerden ötürü tebrikler sunuldu.

1 Mayıs'ı örgütleyen USS'nin fabrikalara ve işçilere dönük bir çalışma veya çağrı faaliyetleri olmamasına ve öğrencilerin iki haftalık Paskalya tatilinin son haftasına denk gelmesine rağmen, eyleme yaklaşık 600 kişi katıldı.

BASEL

Uzun yıllardan beri Basel'de gelenekselleşmiş ve kurumsallaşmış olan "Devrimci 1 Mayıs Platformu", bu yıl da 1 Mayıs hazırlıklarına erken bir tarihte başlandı. Son bir kaç yılda kendini "Anti Kapitalist Blok" olarak da tanımlayan platform, ön hazırlık çalışmalarının yanı sıra 1 Mayıs günü nasıl bir duruş sergilenmesi gerektiği üzerine de birçok toplantı gerçekleştirdi.

Türkiyeli parti ve örgütlerden TKİP, MLKP, TKEP/L ve PDD'nin içinde yer aldığı ama ağırlığını İsviçreli devrimci, ilerici ve anti-faşist grupların oluşturduğu platform 1 Mayıs'ın temel gündemleri, talepleri ve şiarlarının neler olması gerektiği konularında tartışarak ortaklaştı. "Kapitalizm kriz ve savaş demektir- Devrimci bir perspektif için!" şiarlı ortak ana pankart, aynı şiarlı ortak bildiri ve afiş hazırlandı. Ortak bildiri ve afişlerin yaygın kullanımının yanı sıra kentin kimi yerlerine pankartlar asmak, küçük gruplar halinde etkinlikler düzenlemek gibi aktiviteler de gerçekleştirildi. Ortak çalışmanın yanı sıra sınıf devrimcileri bağımsız afiş çalışması ve bildiri dağıtımını da yaptılar.

Onlarca yıldan beri ilk kez bu yıl 1 Mayıs toplanma yeri, yürüyüş güzergahı ve şenlik alanı değişikliği yapıldı. Bu yıl UNİA sendikasının kutlamaya katılma niyetinde olmadığını önden bildirmesine rağmen, son derece cılız bir katılım sağladı. "Barış, özgürlük, dayanışma: Krizlerinizin yükünü taşımaya!" şiarı, sendikaların bu yılki 1 Mayıs'ının ana temasıydı.

Kitle sabah saat 10.00'da De Wette Park'ta toplanmaya başladı. Toplanma alanında platformun ortak bildirisi ara-

lıklarla okundu, sloganlar, devrimci ve işçi marşları arabaya yerleştirilen güçlü ses cihazlarıyla söylenerek coşkulu bir atmosfer yaratıldı. Platformun hemen yanı başında "Ayrımcı polis kontrollerini durdurun" pankartı açan kitlenin coşkulu sloganları tüm katılımcı kitle üzerinde de etki sağladı. Saat 10.30'da kortejler oluşturularak yürüyüşe geçildi. En önde 30-40 kişilik UNİA sendikası ve ardında ise "Devrimci 1 Mayıs Platformu" ana pankartıyla kortej oluşturdu. Basel şehir merkezinin işlek caddelerinden geçen iki bini aşkın kitlenin en az yarısını oluşturan "anti-kapitalist blok" coşkusu ve kitleselliğiyle yürüyüşe damgasını vurdu. Sendikalar birliği önüne gelindiğinde sendikaların tutumunu teşhir eden bir konuşma yapıldı. Yanındaki binayı baştanbaşa kaplayacak büyüklükte "Sizin düzeniniz Kumdan inşa edilmiş, Devrimci bir perspektif için!" şiarlı pankartın asılmasını kitle büyük bir coşkuyla karşıladı.

Sendikaların ve öteki İsviçreli kurumların yanı sıra kimi Türkiyeli parti ve grupların oluşturduğu platform, Claraplatz'da gelindiğinde izinli olan güzergah izlenerek Kaserna meydanına doğru yürüdüler. Yürüyüşün ikinci sırasında yer alan "Devrimci 1 Mayıs Platformu" kitleyi, önceden izin başvurusu yapılan ama red edilen alternatif şenlik alanına yönlendirdiler. Beklenmeyen büyük bir kitlenin yürümesi sonucu polisin yasağı fiilen aşıldı ve her hangi bir müdahale yaşanmadı. Standların açılmasına izin verilmeyeceği bildirilmesine rağmen Theodorskirchplatz'da standlar hep birlikte açıldı, şenlik olarak sürdürülen etkinlik bu alanda sonlandırıldı.

Sendikalar ise Kleinbasel'deki Kaserna alanında 1 Mayıs kutlamasını şenlik olarak sürdürdüler. Bura da ana konuşmacı olarak VPOD ve Unia sendikalarından birer temsilci konuşma yaptı.

Sınıf devrimcileri yürüyüşe "Emper-

yalist saldırganlığa ve sömürüye karşı, işçilerin Birliği Halkların Kardeşliği için!" şiarlı TKİP imzalı pankartla katıldılar. Yürüyüşte 8 Mayıs'ta yapılacak olan '71 devrimci önderlerinin anma etkinliğine "Onlar devrim tarihimizin kilometre taşıdır, düzene karşı devrim çağrısıdır" şiarlı çağrı ilanları dağıttılar.

CENEVRE

Bu yıl Cenevre'de 1 Mayıs'ı sendikalar ve sivil toplum kuruluşları örgütledi.

Saat 15:00'de başlayacak olan yürüyüş öncesi kitle toplanma alanında bir araya geldi. Burada yapılan konuşmalardan sonra yürüyüşe geçildi.

1 Mayıs kortejleri sloganlar eşliğinde şehrin en kalabalık yerlerinden geçerek miting alanına geldi. Alanda yapılan konuşmalarda, çalışma koşullarının düzeltilmesi, eşit işe eşit ücret vb. talepler yükseltildi. Ağır çalışma koşullarına rağmen genelde ücretlerin düşük olduğu vurgulandı. Erkeklerle aynı işi yapan kadınların ücretlerinin daha da düşük olduğuna dikkat çekildi.

Kadına yönelik şiddetin pandemi sürecinde arttığı, bunun kabul edilemez olduğu belirtildi.

Sınıf devrimcileri olarak bu yıl 1 Mayıs öncesi yaygın bir ön çalışma yaptık. Şehrin en kalabalık yerlerine, Fransızca emperyalist savaşa ve sömürüye karşı 1 Mayıs'a çağrı yapan afiş çalışması gerçekleştirdik, bildiriler dağıttık.

Yürüyüşe Fransızca, Kürtçe ve Türkçe "Yaşasın 1 Mayıs, yaşasın proletarya enternasyonalizmi!" şiarlı pankartımızla katıldık.

Bu yıl 1 Mayıs'a Türkiyeli gruplardan bizim dışımızda Kürt hareketinin bileşenleri, DİDİF ve TKP katıldı.

Coşkulu geçen yürüyüşe yaklaşık 3 bin civarında bir katılım gerçekleşti.

KIZIL BAYRAK / İSVİÇRE

Fransa'da onbinler 1 Mayıs'ta mücadele dedi!

Fransa'da 1 Mayıs'ta başta Paris olmak üzere Strasbourg, Toulouse, Montpellier gibi temel kentlerin hepsinde alanlara çıkıldı. Küçük işçi bölgelerinde de eylemler gerçekleştirildi. Ancak bu sene ki 1 Mayıs hem kitleselliği hem yaygınlığı açısından daha sınırlı kaldı.

Paris 1 Mayıs'ı, kitlenin Republique Meydanı'nda toplanmasıyla başladı. Saat 14.30'dan itibaren sendikaların yürüyüş kolları kuruldu. Sendikaların önünde yer alan anti-faşistler, sarı yekekliler ve çoğunluğu üniversite öğrencilerinden oluşan düzensiz kitle yürüyüşün başını çekti. Bu kitle içinde kendi bireysel dövizleriyle, örgütsüz katılanlar çoğunluktaydı.

Bu kitlenin güzergâh üzerindeki kapitalizmin simgesi şirket ve dükkanları tahrip etmesi ve bazı noktalarda polisle çatışmasından dolayı yürüyüş normal süresinin çok üzerine çıktı. Yol boyunca çok sayıda banka şubesi, sigorta acentesi, Mcdonald's, emlak zincirleri tahrip edildi. Ara sokaklara barikatlar kuruldu.

Son kortejler alana ulaştığında saat 17.30 sularını geçiyordu. Polisin yer yer kitleyi bölüp geri itmesi, kortejler arasını açıp parçalaması nedeniyle de yürüyüş oldukça aksadı. Gelen kitlenin bazıları son alana varmadan ayrıldı. Ulus Meydanı'na girildiğinde, polis gazlı bombalarıyla kitleyi kuşatıp gözaltına almak için saldırdı. Polisle çatışan, barikatlar kuran anti-faşistlerden 45 kişi gözaltına alındı.

Sendikaların katılımı oldukça sınırlı kalırken, özellikle "seçim başarısı" sonrası Melençoncular 1 Mayıs'ı kutlama yürüyüşüne çevirmek için kitlesel katıldı. Fransız solundan İşçi Mücadelesi (LO), Özgürlükçü Komünist Birliği (UCL), Yeni Anti Kapitalist Parti (NPA) gibi gruplar ortalamalarını korudu.

Türkiyeli-Kürdistanlı örgütler açısından bu sene daha yoğun bir ilgi ve katılım vardı. CDK-F, Halk Cephesi, AvEg-Kon, ADHK, Öncü Partizan, Devrimci Demokrasi, Devrimci Proletarya stantlarıyla alanda yer aldılar. PDD, TÖP, Devrimci Kurtuluş da katılım gösterdi.

İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği Platformu ise uzun zamandır yürüttüğü 1 Mayıs çalışmasını alanda da yoğun propaganda ile tamamladı. Komünistler Republique Meydanı'nda tanıtım stantlarına TKİP'nin Fransızca "İşçi sınıfı savaşacak

sosyalizm kazanacak!" ve "Dünyanın bütün proleterleri birleşiniz!" pankartlarını astılar. Fransız kitlede komünistlerin sınıf vurgusu oldukça ilgi çekti. Çok sayıda eylemci sırf fotoğrafını çekmek için stand geldi. Binin üzerinde bildiri propaganda konuşmaları eşliğinde dağıtıldı. Alanda orak çekiçli parti bayrakları da yoğun ilgi gördü. Bir Fransız eylemcinin "Rusya'ya ait bayrak açılıyorsunuz" diyerek verdiği tepkiye komünistler güçlü bir yanıt verdiler.

Öndeki çatışmalar nedeniyle yürüyüşün uzun süre başlayamaması Türkiyeli-Kürdistanlı örgütlerin bazılarını yürümeden dağılmaya itti. Komünistler ise sendikaların arasında kortejlerini oluşturdu. Uzun süre yürüyüş yolunda devam eden komünistler son noktaya yakın bir yerde alandaki gaz yoğunluğu ve eylemin asıl kitlesinin dağılmaya başlaması nedeniyle ayrıldılar.

1 MAYIS'IN DÜŞÜNDÜRDÜKLERİ

Fransa 1 Mayıs'ı geride kaldı. Gün sonunda ortaya çıkan tablo, toplamda 200 binin üzerinde bir katılım gerçekleştiği yönünde. Bu azımsanmayacak bir sayı olsa da, bazı genel grev eylemlerinin milyonu aştığı ülkede bu katılım oldukça önemli bir düşüşü ifade ediyor. Bu pandemi sonrası 1 Mayıs'ından yüksek bir katılım olsa da 2019 sayılarının çok gerisinde.

Fransa'da 1 Mayıs deyim yerindeyse seçimlerin gölgesinde kaldı. Özellikle seçimlerin 2. turunun 24 Nisan'da olması, parlamentarist solu kitledi. Buna seçimlere endekli sol grupların binlerce afiş yaptıkları seçimlerden sonra 1 Mayıs için

tek bir afiş yapmaması örnek olarak verilebilir.

Sendikaların hazırlıkları da benzer bir tablodaydı. Nisan ayı başında birçok sendikaların ortak "seçim sonrası mücadele" vurgulu açıklaması olmasına karşın 1 Mayıs meydanını ilan etmemeleri bile bunun bir göstergesiydi. Son hafta bile kendi üyeleri dışında alan duyurusu için bir çalışma yürütmediler. Sendikal bürokrasi ve reformist solun hem seçimlerde yükselen faşist hareketin etkisinden korkup Macron'a sarılması hem de son dönem emeklilik hakkı grevlerindeki başarısızlıkları, onları daha da geri platformlara çekti. Macron gibi sınıfa yönelik açık bir saldırı hükümetinin seçilmesinin ardından göstermelik bir 1 Mayıs örgütlediler. Tüm bunlara rağmen seçimlerin ilk turu sonrası üniversite işgalleriyle pratiğe çıkan gençliğin militanlığı, her şart altında mücadeleyi esas alanların sahiplenmesi ile 1 Mayıs 200 bin kişinin katılımıyla kutlandı.

FRANSA'NIN BRETAGNE BÖLGESİNDE 1 MAYIS

Fransa'nın Bretagne bölgesinin Hennebont kentinde 1 Mayıs yürüyüşü gerçekleştirildi. Şehir merkezi Place Foch alanında saat 10.30'da toplandı. Yürüyüş 12.30'ta sona erdi. Yürüyüşü Fransız işçi sendikaları (CGT, FDB, FO ve Solidaires) organize etti. Bu sene 1 Mayıs'ta işçilerin katılımı yoğunluktaydı.

Renault döküm fabrikası işçileri ile gemi tersane işçilerinin katılımı dikkat çekti. Önceki 1 Mayıs'lara göre gençliğin katılımı da daha kitleseldi. Fransız sol/sosyalist partiler de (PCF Fransız Komu-

nist Partisi, Parti de Gauche, Jeunesse Communiste, Lutte Ouvrière, Alternative Libertaire, Parti ouvrier indépendant ve demokratik kitle örgütleri) katılım sağladı. Bu sene 1 Mayıs eylemine binden fazla kişi katıldı.

Miting alanında komite adına yapılan konuşmada, emperyalist/kapitalist sisteme ve saldırılara karşı mücadele çağrısı yapıldı. Kitle sosyal hakların korunması konusunda duyarlı olmaya çağırıldı. Katılan kurumların adları kürsüden tek tek okundu, Türk devletinin Güney Kürdistan'daki saldırıları kınandı, Tayyip Erdoğan'ın diktatör olduğu dile getirildi ve seçimlerle ilgili kısa bir değerlendirme yapıldı.

Komünistler 2 hafta önce 1 Mayıs'la ilgili afişleme yaptı, Fransızca bildiri dağıttı. Yürüyüş alanında ise dağıtılan TKİP imzalı bildirimlere yoğun ilgi vardı. Brötanya bölgesinde Bir Kar imzalı bayraklarla yüründü. Bunun yanı sıra bu yıl Fransız Kürdistan Dayanışma Derneği yine katılım sağladı, stant açtı ve Güney Kürdistan'daki saldırılara karşı imza toplayıp Fransızca bildiri dağıttı.

Bu sene Hennebont'daki yürüyüş kortejleri şehir merkezini turlayıp yenden Place Foch alanına dönükten sonra eylem bitirildi.

30 Nisan Cumartesi günü Lorient kentinde CDK Türk Demokratik Konfederasyonu da, Türk sermaye devletinin Güney Kürdistan'da devam eden saldırısına karşı, Lorient şehir merkezinde protesto gösterisi gerçekleştirdi.

Dünya'da 1 Mayıs

İşçi sınıfının uluslararası birlik, mücadele ve dayanışma günü 1 Mayıs, Güney Afrika'dan Finlandiya'ya, Japonya'dan Latin Amerika'ya kadar tüm dünyada miting, yürüyüş ve çeşitli etkinliklerle kutlandı. Yoksulluğa ve hayat pahalılığına karşı ücret zamları, çalışma koşullarının düzeltilmesi talep edildi, savaş karşıtı sloganlar haykırıldı.

Yunanistan'da 1 Mayıs Atina, Selanik, Patra gibi büyük şehirlerin yanında adalarda da kitlesel miting ve yürüyüşlerle kutlandı.

Başkent Atina'da üç ayrı yerde yapılan kutlamalara gençlerin katılımı yüksekti. Yunanistan Komünist Partisi (KKE) ve Mücadeleci İşçi Sendikaları (PAME) meclisin bulunduğu Sintagma Meydanı'ndaki mitinge on binlerce işçi ve emekçi katıldı. İşçi Sendikalar Konfederasyonu ve Kamu Emekçileri Konfederasyonu Klatmonos Meydanı'nda, bazı sol örgüt ve sendika şubeleri ise Propilya Meydanı'nda toplandılar.

Yürüyüşlerde savaş karşıtı sloganların yanı sıra ücretlerin artırılması, zamların geri alınması, işsizlik süresinin artırılması, eğitim ve sağlıkta işçi ve emekçiler yararına düzenlemeler yapılması talepleri dile getirildi.

İngiltere'de başta Londra olmak üzere birçok şehirde işçi ve emekçiler, 1 Mayıs gösterilerinde, işçileri işten çıkararak kötü koşullarda sözleşmelerle yeni işçi alımlarının son bulması taleplerinin yanında enflasyon oranında zam taleplerini haykırıldılar.

Almanya'da 1 Mayıs kutlamaları Alman Sendikalar Birliği (DGB) tarafından "Geleceği birlikte şekillendirelim" şiarı altında yüzlerce kentte düzenlendi. Bu yılki 1 Mayıs etkinlikleri birçok yerde daha kitlesel geçti. DGB'nin açıklamasına göre ülke genelinde 203 bin kişinin katıldığı 400 yürüyüş ve miting düzenlendi. Gösterilerde savaş, militarizm, askeri harcamalar için ayrılan bütçe, yoksulluk, artan enerji fiyatları ve yüksek kiralarda protesto edildi, fiyatlar karşısında ücretlerin artırılması talep edildi.

Fransa'da 1 Mayıs'ta yüz binlerce kişi sokaklara çıktı, Cumhurbaşkanı Macron'un yeniden seçilmesinden bir hafta sonra gerçekleşen 1 Mayıs gösterilerine katılım geçen yıldan daha yüksekti. Ülke genelinde 200.000'den fazla kişi emekli

yaşının yükseltilmesini, zamları, yoksulluğu, savaşı protesto etti, bunlara karşı mücadele çağrıları yapıldı.

İspanya'da Genel İşçi Sendikası (UGT) ülke genelinde 60 yerde yürüyüş düzenledi. "ücretlerin artırılması" ve "daha fazla eşitlik" talepleri öne çıktı. Madrid'de işçi sendikaları ve çeşitli demokratik kitle örgütleri düşük ücretlere ve enflasyona karşı yürüyüş düzenlendi. Madrid'teki yürüyüşe 50 bin kişi katıldı.

İtalya'da 1 Mayıs'ta asgari ücret, işsizlik, Ukrayna'ya silah sevkiyatı protestoların odağında. Üç büyük sendikadan bu kez Assisi "Barış için çalışmak!" sloganı altında yürüyüş düzenledi. Konuşmalarda Ukrayna'daki savaşın sona ermesi çağrısı yapıldı. Öğleden sonra, geleneksel Mayıs konseri iki yıl aradan sonra Roma'da gerçekleşti.

Belçika'da 1 Mayıs işçi sendikalarının düzenlediği eylemlerle kutlandı. Eylemlere hayat pahalılığı ve alım gücündeki düşüş damgasını vurdu. Sosyalist Parti Başkanı Paul Magnette, Charleroi kentinde düzenlenen eylemde, "zenginlere yönelik vergi" çıkarılmasını talep etti. Genel İşçi Federasyonu'nun Namur kentindeki eyleminde de kitlelerin alım gücünün düşmesi öne çıktı.

Finlandiya'nın başkenti Helsinki'de 1 Mayıs kutlamaları, baharın gelişi ile ilgili geleneksel bir bayram olan "Vappu" ile birleştirildi.

ABD'nin New York kentinde son yılların en kitlesel 1 Mayıs'ı gerçekleşti. Göçmenlere yapılan ayrımcılığın sona erdirilmesi ve sendikalaşmanın önündeki engellerin kaldırılması taleplerinin dile getirildiği yürüyüşte Amazon işçileri ve inşaat işçileri önemli bir yer tuttu.

Rusya'da Moskova'da Rusya Komünist Partisi tarafından Tiyatro Meydanı'nda bir miting düzenlendi. Stalin'in posterleri ve kızıl bayraklar taşındı.

Japonya'daki yürüyüş sırasında Rusya'nın Ukrayna'ya saldırıları protesto edildi.

Sırbistan'ın başkenti Belgrad'da işçi sendikaları ve sol parti ve örgütler, "İnsanca yaşanacak ücret" talebinin yanı sıra iş güvenliği, toplu sözleşme hakkı ve kadın işçiler için eşit hak taleplerinin yükseltildiği bir yürüyüş düzenlediler.

İran'da 1 Mayıs'ta Şiraz'da öğretmenler ve eğitim emekçileri eylem yaptı.

Irak'ta 1 Mayıs başkent Bağdat'ta kutlandı.

Lübnan'da da işçi ve emekçiler 1 Mayıs'ta sokağa çıktı. Gösterilerde derinleşen ekonomik krize karşı slogan ve şiarlar haykırıldı.

Pakistan'ın Karaçi kentinde işçiler çalışma koşullarının iyileştirilmesini talep ederek meşalelerle yürüyüş düzenledi.

Sri Lanka'da 1 Mayıs gösterileri kitlesel geçti. Ülkede bir süredir ekonomik kriz nedeniyle protestolar ve grevler yaşanıyor.

Güney Kore'de Kore Sendikalar Konfederasyonu'na (KCTU) üye işçiler yürüyüş düzenledi. Şapkalarına taktıkları kırmızı şeritler dikkat çekti.

Filipinler'de 1 Mayıs gösterileri Quezon şehrinde gerçekleşti.

Tayland'ın başkenti Bangkok'ta, Myanmarlı göçmen işçiler 1 Mayıs'ta meydanlara çıkarak askeri cuntayı protesto ettiler.

Fas'ta miting ve yürüyüşler düzenlendi. Fas Ulusal İşçi Federasyonu (UNTM) tarafından başkent Rabat'ta düzenlenen kutlamalarda işçi haklarına ilişkin döviz ve pankartlar taşındı, Filistin'e destek sloganları atıldı. Fas'ın en büyük işçi sendikası Fas İşçi Sendikası ise Ramazan Bayramı ve Kovid-19 salgını gerekçesiyle 1 Mayıs'a çağrı yapmadı.

Ekvador'da başta başkent Quito ve Guayaquil olmak üzere birçok kentte işçi sendikaları ve yerli halkların yanı sıra sağlık emekçilerinin kitlesel katılımı ile yürüyüşler düzenlendi.

Arjantin'de binlerce kişi 1 Mayıs'ta sokağa çıktı. Başkent Buenos Aires'in merkezinde çeşitli örgütlerin çağrısıyla kitlesel 1 Mayıs gösterisi gerçekleşti.

Venezuela'nın başkenti Karakas'ta düzenlenen 1 Mayıs gösterisine Venezuela Cumhurbaşkanı Nicolas Maduro da katılarak bir konuşma yaptı.

Şili'nin başkenti Santiago'da, 1 Mayıs dolayısıyla işçi ve emekçiler sokaklardaydı. Polis, göstericilere tazyikli su ve biber gazıyla saldırdı. Göstericiler de polisin saldırılarına karşı barikatlar kurarak çatıştı.

El Salvador'da 1 Mayıs etkinlikleri gergin bir ortamda gerçekleşti. Çalışma bakanı 1 Mayıs öncesi gösterilere katılmak isteyenleri "suç örgütü" olarak nitelendirmiş, onları tutuklatmakla tehdit etmiş ve bu da yeni protestolara yol açmıştı.

1 Mayıs'ta başkent San Salvador'da gösterilerle düzenlendi. Kolluk güçleri birçok yerde gösteriye giden otobüsleri durdurarak girişleri engellediler. Farklı yönlerden gelen üç trenle katılımcılar, Centro Histórico'daki merkezi mitinge gittiler. Sendika grupları hükümet karşıtı sloganlar attılar. Tutuklama tehditleri etkili olduğu için katılım önceki yıllara göre düşüktü.

Kolombiya'da 1 Mayıs'ta ülke çapında gösteriler gerçekleşti. Kolombiya'da binlerce kişi, 2021 yılında ülke çapında yaşanan grevlerin yıldönümünü kutlamak için sokaklara çıktılar. Bogota, Medellin, Cali, Barranquilla, Bucaramanga ve diğer şehirlerin merkezlerinde yürüyüşler yapıldı. 28 Nisan'dan 1 Mayıs'a kadar süren eylemlerde yaşamını yitirenler anıldı. Polis kurşunları ile 80 kişi öldürülmüştü.

Küba'da her yıl olduğu gibi bu yıl da son derece kitlesel ve coşkulu bir 1 Mayıs yürüyüşü ve mitingi gerçekleştirildi.

Avrupa çapında NATO tatbikatı

ABD emperyalizminin elinde önemli bir savaş ve saldırganlık aygıtı olan NATO, bu kimliğini Ukrayna krizi-savaşı üzerinde de yeniden göstermiş bulunuyor. Ukrayna savaşının başlamasında onun kışkırtmalarının oynadığı rol gözler önünde. ABD emperyalizmi, dünya egemeni konumunu güçlendirerek korumak için 1990'ların başından itibaren potansiyel rakiplerini etkisizleştirmeyi hedefleyen saldırgan bir politika izledi. Ukrayna krizini de Rusya'yı kuşatmak için bir fırsata çevirdi.

NATO Ukrayna savaşını her yolla uzatmak, böylece Rusya için bir batağa çevirmek için çırpınıyor. Milyarlarca dolar ve euronun yanı sıra Ukrayna ağır silahlarla çalınca silahlandırılıyor. Bu saldırgan politika Avrupa çapında gerçekleştirecek tatbikatla yeni bir düzeye çıkarılıyor.

Rusya'nın Ukrayna'da yürüttüğü savaşa karşı NATO, önümüzdeki haftalarda Avrupa çapında büyük bir askeri tatbikatlar planlıyor. Batı askeri ittifakı, uçak, helikopter, tank, topçu ve zırhlı saldırı araçlarını içerecek olan manevraların Finlandiya, Polonya, Kuzey Makedonya ve Estonya-Letonya sınırı boyunca planlandığını açıkladı. NATO üyesi ülkelerin yanı sıra, NATO üyesi olmayan Finlandiya ve İsveç de çok uluslu bir müdahale gücü olan Müşterek Sefer Gücü aracılığıyla

tatbikatlara katılacak.

İngiliz Korgeneral Wooddisse, "İngiliz ordusunun profesyonelliği, eğitimi ve çevikliği ile birleşen çabanın ölçeği, bu yüzyılda Avrupa'da benzeri görülmemiş bir ölçekte saldırganlığı caydıracak" açıklamasını yaptı.

Tatbikatlar bu hafta Finlandiya'da başlıyor. ABD, İngiltere, Estonya ve Letonya birlikleri, Finlandiya ordusuyla işbirliğini geliştirmeyi amaçladıkları "Arrow" tatbikatına katılacaklar. Kuzey Makedonya'daki "Swift Response" manevrasına ise yaklaşık 4500 askerin katıldığı

söyleniyor. ABD, İngiltere, Arnavutluk, Fransa ve İtalya'dan silahlı kuvvetler yer alıyor.

Büyük Britanya, Fransa ve Danimarka'dan 18 bin NATO askeri Mayıs ayında gerçekleştirilecek "Kirpi" tatbikatında Estonya-Letonya sınırı boyunca konuşlandırılacak. Mayıs ayının sonunda, yaklaşık bin İngiliz askeri, Polonya'daki "Defender" tatbikatı için diğer on bir ülkeden birliklere katılacak. "Avrupa'nın güvenliği hiç bu kadar önemli olmamıştı" diyen İngiltere Savunma Bakanı Ben Wallace, tatbikatın, soğuk savaştan bu yana en

büyük ortak operasyonlardan biri olduğunu belirtti.

Emperyalistler arası keskinleşen ilişkilerin, tırmanan emperyalist hegemonya mücadelesinin bir sonucu olarak gündeme gelen Ukrayna savaşı, bizzat ABD ve NATO güçleri tarafından tehlikeli bir şekilde tırmandırılıyor. Nükleer bir savaş tehdidi büyüyor. İnsanlığı yeni bir büyük emperyalist savaşın çok boyutlu yıkımından korumak, işçi sınıfı ve ezilen halkların mücadelesi sayesinde mümkün olabilecektir.

Büyük bir borç yükü ve ağır ekonomik kriz içinde bulunan Sri Lanka, pandemi ve Ukrayna savaşı nedeniyle daha derin bir kriz batağına saplandı. Krizin derinleşmesi, enflasyon, gıda, ilaç ve yakıt gibi temel malların kıtlığı, yükselen fiyatlar ve günlük elektrik kesintileri nedeniyle Nisan başından itibaren ülkede büyük protestolar yaşanıyor. Protestoların devlet başkanı Gotabaya Rajapaksa'nın özel konutuna yönelmesinin ardından başkent Kolombo'da sokağa çıkma yasağı ilan edilmişti.

İki gün önce ise ülke bir günlük genel grevle sarsıldı. 100'den fazla kamu ve özel sektör sendikası, 28 Nisan'da genel grev çağrısı yaptı. Milyonlarca işçinin katıldığı ve hayatın durma noktasına geldiği bir günlük genel grevde hükümetin istifası ve geçici bir hükümetin kurması talep edildi. Bankacılık, sağlık, eğitim, posta ve telekomünikasyon, ticaret, de-

Sri Lanka'da genel grev

miryolu, liman, plantasyonlar, petrol, su ve elektrik sektörlerindeki işçilerin örgütlü olduğu sendikalar grevin örgütlenmesine öncülük ettiler. İşçiler greve

büyük bir katılım sağladı.

Sri Lanka işçi sınıfının en çok ezilen kesimleri arasında yer alan plantasyon işçileri, ekonomik krizden çok ağır bir

şekilde etkilendi, dolayısıyla yüz binlercesi greve aktif katılım gösterdi. Sendikalar ve işçiler, hükümetin bir hafta içinde istifa etmesini talep ediyorlar. Aksi takdirde 5 Mayıs'tan itibaren süresiz greve çıkacaklarını duyurdular.

Grevi bir günle sınırlayan sendikalar, sınıfın ve emekçilerin basıncıyla daha fazlasına mecbur kalacak gibi görünüyorlar. Zira Sri Lanka'nın derinleşen siyasi ve toplumsal krizine ve bunun emekçilerin yaşamında yol açtığı sosyal yıkıma karşı, işçi sınıfı başta olmak üzere emekçiler, haftalardır süren etkili bir kitlesel hareketlilik içindedirler.

Nisan ayı içinde yüz binlerce insanın katıldığı ülke çapındaki hükümet karşıtı protestolar ve gösteriler, Perşembe günü genel grevle doruğuna çıktı. Hükümetin kemer sıkma saldırılarını dayatma girişimlerine karşı işçi sınıfı ve emekçiler mücadele kararlılığını sürdürüyorlar.

*Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan, Hüseyin İnan:
Katledilişlerinin 50. yılında saygı ile anıyoruz....*

50 yılın çağrısı:

Düzene karşı

devrim!